

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/04 (94) ● 25 Ocak 2003 ● 500 000 TL

Yüzbinler emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı yürüdü!
Savaşa karşı
dünya halklarıyla omuz omuza!

İÇİNDEKİLER

Emperyalist savaş karşıtı mücadelenin güncel sorunları ve görevlerimiz	3
Savaşa Karşı Aydın ve Sanatçı Girişimi ile Savaş Karşıtı Platform'un basın açıklaması..	4
Amerikan ve Türk Genelkurmay başkanları savaş hazırlıklarının son ayrıntılarını görüştüler	5
"Esenyurt Savaş Karşıtı Platform"un eylem..	6
TÜSİAD resmi politikayı açıkladı: Savaşa katılmamız gerek!	7
Göstermelik barış zirvesi Çırağan Sarayı'nda yapıldı.	8
Ankara BES 1 No'lu Şube Başkanı Fikret Aslan'la savaş üzerine konuştuk.	9
Dünya halkları savaşa ve saldırganlığa karşı ayakta!	10
Brüksel'de onbin kişi alanlardaydı	11
Amerikancı medya savaş kışkırtıcılığına devam ediyor!	12
Trilyonlarca lira borcu olan vergi kaçakçıları da affedildi.	13
Ciddiyetsizliğin son perdesi/5 Reformist solla ortak zeminde buluşma (Orta sayfa).	14-17
Özelleştirme emperyalizmin dünyayı köleleştirme planlarının bir parçasıdır	18
Onurlu bir yaşam için mücadele saflarına!	19
Tekstil-konfeksiyon işçilerinin durumu ve Reha Tekstil deneyimi.	20-21
Emperyalist savaş ve emperyalist çıkarlar.	22
Sorular, sorular...	23
İ.Ü'de bir dönemin ardından.	24
Pendik İşçi Kültür Evi'nde panel.	25
11 Eylül mağdurlarının yükselen sesi: "Benim için savaşma!"	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/04 (94) ● 25 Ocak 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Geçen hafta sonu tüm dünyada gerçekleşen savaş karşıtı gösteriler gündeme damgasını vurdu. Artık milyonlar sokaklara çıkıyor. Artık yalnızca haydutlar değil, emekçi halklar da kendi cephelelerinden savaşa karşı tutumlarını ortaya koyuyor. Emperyalist savaş ve saldırganlığı durdurmak için bu gösterileri daha da yaygınlaştırmak, daha militan daha örgütlü bir karakter kazandırmak göreviyle karşı karşıyayız. Özellikle işçi sınıfının üretimden gelen gücü ve bağımsız sınıf tavrıyla bu mücadelede yerini alması can alıcı bir önem taşıyor. Bu bilinçle tüm gücümüzü sınıf çalışmasına yoğunlaştırmalıyız.

Türkiye cephesinde savaş hazırlıkları, pazarlıklar ve diplomasi trafiği alabildiğine hızlanırken yaygın fakat henüz kitlesel olmayan gösterilerle sokaklar ısınmaya başladı. Bu anlamlı çıkışı güçlendirmek ve haydutların hesaplarını bozmak Türkiye'de yaşayan emekçilerin boynunun borcudur. Bu hafta sonu (Pazar günü) silah denetçilerinin vereceği rapor vesilesiyle tüm dünyada ortak eylem kararı alındı. Aynı gün Beyazıt Meydanı'nda saat 13:00'de yapılacak basın açıklamasına tüm güçlerimizle katılalım. Ankara, İzmir, Adana gibi kentlerde aynı içerikle yapılacak eylemlere de katılım sağlamalıyız.

Savaş karşıtı eylemler karşısında sermaye devleti çaresizliğini saldıracak göstermeye başladı. Aynı şekilde tecride karşı sürdürülen mücadeleyi gündeme getirmek için pek çok ilden Ankara'ya yürüyüş yapan TAYAD'lı Aileler de bu saldırıdan paylarını aldılar. Manisa çıkışında saldırıya uğrayan ailelerden pekçoğu ağır şekilde yaralandı, Ankara'ya ulaşabilen aileler ise sağır kulaklara, kör gözlerle sürmekte olan direnişi bir kez daha duyurmaya çalıştı.

Seçim dönemi öncesi afiş çalışması yapan üç arkadaşımız polis tarafından gözaltına alınmış, ertesi gün çıkarıldıkları savcılık tarafından serbest bırakılmıştı. Arkadaşlarımız hakkında soruşturma başlatan Beyoğlu Savcılığı "eğitim kurumuna izinsiz afiş asmaktan" dolayı arkadaşlarımıza bir ile iki yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açtı. Aslında sorunun hiç de eğitim kurumuna afiş asmak olmadığını, asıl sorunun düzeni teşhir amaçlı ajitasyonu engellemek olduğunu biliyoruz. Bundan dolayıdır ki seçim döneminde okul duvarlarından duraklara ve üst geçitlere kadar her tarafa

afiş asan düzen partilerine hiçbir şekilde müdahale edilmezken, muhalif kimliklerinden dolayı çalışanlarımıza keyfi dava açıldı. Düzenin demokratikleşme iddialarının göstermelik bir yalandan ibaret olduğu bu olayla bir kez daha açığa çıkmıştır.

Antakya'da çalışmamız Abdullah Lif devletin resmi terör güçleri tarafından gözaltına alınmak istendi. Çalışmamızın direnişi karşısında çaresiz kalan polis işkenceci yüzünü göstererek şiddet kullanma yoluna gitmiştir.

Her zaman söylediğimiz gibi çalışmamızı işçi ve emekçilere taşımaya devam edeceğiz. Hiçbir güç bizi engelleyemedi, engelleyemez!

Geçen haftaki sayımızda duyurmamıza rağmen yer sıkışıklığı nedeniyle yayınlamadığımız anket sorularını ileriki haftalarda yayınlamayı umuyoruz.

İşçi Kültür Evi Bülteni
Sayı 1 • 25 Ocak 2003 • 1000 000 TL

**Haksız savaşlara karşı
direnen sanat, direnen sanatçı!**

**O karanlık zamanlarda
Şarkılar söylenecek mi yine?
Söylenecek yine de şarkılar
Karanlık zamanlar üstüne
B. Brecht**

**İşçi Kültür Evi Bülteni'nin
3. sayısı çıktı! Kitapçılarda...**

Ne... 23-26 Kasım 2002

Emperyalist savaş karşıtı mücadelenin güncel sorunları ve görevlerimiz

Silahların gölgesinde büyüyen savaş karşıtı hareket

Dünyada şimdiye kadar eşi benzeri görülmemiş bir savaş karşıtı kitle hareketliliğine tanık oluyoruz. Ne iki dünya savaşının ne de Vietnam vb. savaşların öncesinde görülmemiş ölçüde büyüyen bir tepki hareketidir karşıımızdaki. Afganistan savaşıyla başlayan tepkiler Irak'a dönük saldırının gündeme gelmesiyle birlikte bugün milyonlarca insanı aynı amaç için sokaklara dökmektedir. Geçen hafta sonu gerçekleşen eylemler Asya ve Amerika'yı da içine alarak yayılmakta ve giderek daha kitlesel bir görünüm kazanmaktadır. Dünyanın emperyalist jandarması ABD'nin üç büyük kentinde yüzbinlerce insanın katıldığı gösterilerin kuşkusuz ki apayrı bir önemi vardır. (Yalnızca başkent Washington'daki eyleme yarım milyon insanın katıldığı bildiriliyor).

Pek çok veri önümüzdeki günlerde savaş karşıtı gösterilerin daha da büyüyerek devam edeceğini gösteriyor. Zira, başta Amerika ve İngiltere olmak üzere, pek çok ülkede yapılan anketler savaşa karşı tepkilerin arttığını, emperyalistlerin 11 Eylül saldırılarıyla savaş ve saldırganlığın zeminini düzlemek için kullandıkları argümanların, yaptıkları savaş propagandasının kitleler üzerinde giderek etkisini yitirdiğini göstermektedir. Geline yerde kamuoyu emperyalistlerin aleyhine dönmüş bulunuyor. Emperyalistlerin gerçek niyet ve hedefleri konusunda bilinçlenen kitleler harekete geçtikçe, henüz tepkilerini eylemli biçimde ortaya koyamayanların da harekete geçeceklerinden kuşku duyulmamalıdır.

Emperyalist savaş karşıtı mücadelenin zaafı

Öte taraftan, eğer bir dizi zaafından arınıp yeni bir düzeye sıçratılabilirse, savaş karşıtı kitlesel hareketlilik, emperyalist haydutların yeni dünya düzenine karşı gerçek bir hesaplaşmanın önünü pekala açabilecek dinamikleri harekete geçirebilir ve yeni olanaklar yaratabilir. Böyle bir gelişmenin ihtimal olmaktan çıkıp gerçek bir olanağa dönüşmesi mevcut hareketliliğin zaaflarından arınıp sıçrama göstermesiyle, yani gelişmelerin seyri içinde ona yapılacak isabetli ve ısrarlı müdahalelerle doğru orantılıdır. Kaldı ki, son hazırlıkları yapılan savaş engellemek için gösterilerin gitgide kitleselleşmesinin kendi başına yeterli olmayacağı açıktır.

Kitleselleşmenin yanı sıra ancak daha etkili ve daha militan mücadele biçimleri devreye sokulabilirse, savaş karşıtı hareket caydırıcı bir güç haline gelebilir. Savaş karşıtı kitlesel hareketliliğin zaafı yanlarını, aynı anlama gelmek üzere müdahalenin yoğunlaşması gereken temel noktaları, şöyle özetleyebiliriz: Birincisi; hareket henüz kendiliğinden gelişen bir seyir izliyor. İkincisi; işçi sınıfı bu harekete henüz belirleyici düzeyde bir katılım gösteremiyor, bağımsız sınıf gücü ve eylemliliğiyle sürece damgasını vuramıyor. Üçüncüsü; hareket savaşın emperyalist niteliğinden çok, genel bir savaş karşıtlığı ekseninde kendisini ifade ediyor. Dördüncüsü; hareketi üzerinde,

ufku genel bir savaş karşıtlığını aşmayan sol, liberal, küçükburjuva çevreler etkili oluyor, eylemleri daha çok bu çevreler örgütüyor. Bunlara bağlı olarak beşincisi; gösteriler henüz barışçıl bir çizgide geliyor. Bunlar aynı zamanda Türkiye cephesinden gelişen emperyalist savaş karşıtı hareketlilik için de geçerlidir. Şu farkla ki, ülkemizdeki hareket henüz dünyadaki kadar kitleselleşebilmiş değil.

Kendiliğinden bir tepkinin ürünü olarak geliştiği ve devrimci bir inisiyatif ve önderlikten henüz mahrum olduğu düşünülürse, bunlar son derece olağan sonuçlar. Bu noktadan sonra olağan karşılanmaması gereken şey, müdahalenin zayıflığı olmalıdır. Dünyanın çeşitli bölgelerinde kendiliğinden büyüyen bu harekete müdahale etmenin, onu ileriye çekmenin en etkili yolu, her şeyden önce sıcak savaş hattındaki bir ülkenin devrimci ve komünistlerinin devrimci temelde gelişen bir emperyalist savaş karşıtı hareketi yaratmayı başarmalarıdır.

Karşıımızda, olduğu kadarıyla yukardaki zaaflarla malül, gelişmeye ve müdahaleye açık bir savaş karşıtı hareketlilik ile henüz tepkilerini eyleme dökemeyen, gelişmeleri izlemekle yetinen savaşa karşı tepkili oldukça geniş bir emekçi kesim var. Bu koşullarda emperyalist savaş karşıtı mücadelede gözetmemiz gereken bir takım öncelikleri belirlemek, temel ve taktik konularda ihtiyaçlara yanıt verecek bir çalışma düzeyi, temposu tutturmak, iddia ve hedeflerimizi gerçekleştirmede belirleyici bir önem taşıyor.

Emperyalist savaşa karşı ilkesel tutumda ısrarlı olmalı, kitle çalışmasında yaratıcı ve esnek davranmalıyız!

Pratikta nasıl bir seyir izlerse izlesin, emperyalist savaş ve saldırganlığın uyandırdığı tepkilerden sınıf mücadelesini güçlendirecek biçimde yararlanmak; savaş karşıtı tepki ve mücadeleyi anti-emperyalist anti-kapitalist mücadeleye dönüştürmek; iktidar mücadelesini adım adım yükseltmek hedefiyle hareket ediyoruz. Ortaya çıkan savaş karşıtı hareketin mevcut sınırları aşip devrimci bir temelde geliştirilmesi, devrimci bir niteliğe kavuşturulması özel kaygısını taşıyoruz. Güncel planda, hazırlıkları yapılan Irak savaşının püskürtülmesi, püskürtülmesi bile haydutların hezimetleriyle sonuçlandırılması görev ve hedefini önümüze koyuyoruz. Ve bu hedeflere ulaşmak için işçi sınıfının bağımsız devrimci sınıf politikası, örgütlülüğü ve eylemiyle mücadelede yerini alması temel çabası içindeyiz.

Bunlar, programatik düzeyde bizi diğer anlayışlardan ayıran temel ayırım noktaları. Savaşın niteliği ve emperyalistlerin gerçek hedefleri konusunda devrimci çevreler arasında neredeyse hiçbir ciddi farklılık yok. Hatta reformist ve liberal sol çevreler bile bu savaşın nedenini ve ABD'nin niyetlerini yeterli açıklıkta görüyorlar. Oysa, bu savaşa karşı alınması gereken tutum, yürütülmesi gereken mücadele, gözetilmesi gereken politik ve örgütsel öncelikler ve savaş karşısında farklı tutumlara sahip farklı sınıfların bu mücadelede nasıl bir rol oynadığı konusunda ciddi farklılıklar var.

Bu farklılıklar bir dizi alanda farklı biçimlerde

karşıımıza çıkıyor. Özellikle de ittifaklar, örgütlenme ve eylem biçimleri konusunda her anlayış kendi tarzında önerilerle çıkıyor sahneye. Merkezi platformlarda geniş birliktelikler sağlamak adına son derece geri eğilimler platforma damgasını vuruyor. Burada hem yerel hem merkezi düzeylerde karşıımıza çıkan sorunlara ve farklı yaklaşımlara karşı nasıl bir tutum almamız gerektiğine kaba hatlarıyla değinmek istiyoruz.

Öncelikle, emperyalist savaş karşıtı mücadelenin henüz yeni yeni yaygınlaşıp kitleselleşmeye başladığı bir aşamada olduğumuzu görmeli, hareketin bu zayıflığını nasıl gidereceğimizi bağımsız çalışmamıza konu etmeliyiz. Kesintisiz ve çok yönlü bir propaganda yürütmek, taban ve kitle çalışmasına dayalı platformlar örgütlemek, bağımsız çalışmamızın esasını oluşturacaktır. Yanı sıra oluşturulan ve oluşturulacak olan yerel platformlara, merkezi ve yerel eylemlere katılım sağlamak da çalışmamızın önemli bir parçasıdır.

İkincisi; bizzat işçi ve emekçilerin, gençliğin katıldığı bağımsız platformlar örgütlemek, farklı anlayışlarla birlikte platform oluşturmaktan daha öncelikli bir çalışmadır bizim için. Böyle bir çalışma içinde olmak, en geniş ve en ileri güçlerle birlikte hareket etmenin önünde engel değildir. Bilakis, taban çalışmasıyla oluşturduğumuz platformlarla, katıldığımız/katılacağımız anlayışlar platformu üzerinde daha güçlü bir etki sağlayabiliriz.

Üçüncüsü; eğer öncelikli hedefimiz bağımsız bir çalışmayla kitlelere, emekçi yığınlarına gitmek, onları örgütlemekse, buna uygun araçlar ve yöntemleri kullanmak, değilse yaratmak zorundayız. Seçim çalışmamız ve bu çerçevede oluşturduğumuz **BDSP (Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu)** bu konuda örnek olmalı ve yeni dönemde de esas alınmalıdır. Pek çok aracımız yanında emperyalist savaş karşıtı propaganda ve örgütlenmeyi de **BDSP** ekseninde yürütmeli, oluşturulan ya da oluşturulacak olan ortak yerel platformlara da bu konum ve kimlik üzerinden katılmalıyız.

Dördüncüsü; en geniş birliktelikle hareket etmek adına en temel ilkelere taviz verenlerle ayırım çizgilerimizi çizmek, onlara karşı ideolojik mücadeleyi elden bırakmamak can alıcı bir önem taşıyor. Yerelerde birlikte platform çalışması içinde olduğumuz bazı devrimci çevreler, farklı gerekçelerle savaşın emperyalist niteliğini karartan, emperyalist savaş karşıtı mücadeleyi ve mücadele görevlerini genel bir savaş karşıtlığına sıkıştırılmaya çalışan bir tutum sergiliyor, böyleleriyle hareket etmeyi önemsiyorlar. "Geniş birliktelikler oluşturmak" adına, savaşın emperyalist niteliğini vurgulamaktan vazgeçmeyi önerebiliyorlar. Tabanlarındaki emekçilere ulaşmak ve onları etkilemek adı altında, kirli düzen partilerini platformalara kazanmaya özel bir ağırlık verebiliyorlar vs. Böylesi anlayışlarla birlikte iş yapmayı her şeyin önüne çıkaramayız. Bizim öncelikli muhatabımız kitlelerdir, işçiler ve emekçilerdir. Hiçbir düzen partisi, asla bizim muhatabımız olamaz. Düzen partilerini muhatap alanlarla da bir işimiz olamaz.

Öte taraftan tabii ki, bu partilerin emekçi tabanına gideceğiz, onları harekete geçirmeye, onlarla hareket

etmeye çalışacağız. Ama bunun yolu SHP, CHP, SP gibi partilerin temsilcilerini muhatap almak değil, bağımsız devrimci propaganda ve örgütlenme çalışması yürütmektir. Düzen partilerinin, sosyal şovenlerin emperyalist bir savaşa karşı burjuvaziden bağımsız bir tutum almaları eşyanın tabiyatına aykırıdır. Pratikte bu partilerin ne yaptığı da ortadadır. Merkezlerinden görece daha ileri tutumlar alabilen bazı yerel parti örgütleri, buna rağmen sıra iş yapmaya geldiğinde yan çizmektedirler. Bugün savaş karşıtı görünmeleri, devrimci çevrelerle yanyana durmaktan çekinmemeleri, savaş karşıtı tepkinin güçlü olmasındandır. En kritik aşamada altına imza attıkları bu platformları da, savaş karşıtlığını da bir kenara atıp düzenin savaş politikasına yapışacaklarından kuşku duyulmamalıdır.

Tekrarlamak gerekirse, yerelerde oluşturulacak platformlara yaklaşımımızda taktik ve politik esneklik göstermeliyiz. Fakat bu asla kitlesellik sağlamak, bir takım olanaklardan yararlanmak adına temel yaklaşımımızdan taviz vermek, taviz veren anlayışlara göz yummak anlamına gelmemeli. Pratik çalışmamızla tabanda kurulduğu ölçüde bu tür platformları ileriye çekme çabası içinde olmalı, geri anlayışlara karşı ideolojik mücadeleyi elden bırakmamalıyız.

Sınıf emperyalist savaş karşıtı mücadeleye kazanmanın önemi

Emperyalistlerin zorbaca saldırılarını ve haksız savaşlarını ancak devrimci sınıf savaşını yükselterek, saldırıya karşı halkların birlikte direnişini öreerek engelleyebiliriz. Bugün hem işçi sınıfı hem ezilen halklar bu savaşa karşı artan bir tepki duyuyor, saldırgan güçlere karşı haklı bir öfke besliyorlar. Fakat böyle olmasına rağmen bu öfke ve tepkiyi eyleme dökemiyorlar. Taşındığı siyasal bilinç ve duyarlılık nedeniyle küçük-burjuvazinin, savaştan göreceği zarar, uğrayacağı kayıplar nedeniyle küçük ve orta işletme sahibi kesimlerin savaş karşıtı tepkilerini az-çok açığa vurduğu bir yerde emekçi yığınların bu pasif tepki sınırlarında kalması, emperyalist savaş karşıtı mücadelede yüklenilmesi gereken zayıf halkadır. Ne kadar geniş olursa olsun, işçi sınıfının kendi bağımsız konum ve mücadelesiyle katılmadığı bir savaş karşıtı hareketin başarısının sınırları bellidir.

Savaşa karşı en ileri ve en kararlı tutumu alması gereken işçi sınıfının henüz bu mücadelede yerini alamamasının nedenlerine burada giremeyiz. Fakat bu tablodan çıkaracağımız temel önemde sonuç, kolaycı ve pragmatist küçük-burjuva eğilimlere prim vermeden propaganda ve örgütlenme çalışmamızın merkezine sınıfı yerleştirmektir.

Üstelik yaklaşan savaş sınıf çalışmamızın en yakıcı gündemi olmakla birlikte tek gündemi de değildir. Savaşa karşı mücadeleyi, sınıfa yöneltilecek diğer saldırılarla birleştirerek ele almayı ve

bütünsel bir sınıf çalışmasına konu etmeyi başarmak durumundayız. Bu konuda asla tek yanlı bir çalışma yürütemeyiz. Önümüzde 1 Mayıs'a kadar sürecek hareketli bir bahar dönemi var. Mart ayı içinde çıkarılacak iş yasası, uzun bir dönemdir sanki gündemden düşmüş gibi. Hükümetten gelen son açıklamalar, sermayenin istekleri doğrultusunda bu yasanın çıkarılacağını gösteriyor. Yanı sıra 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'ne ve Newroz'a da özel bir çalışma planıyla hazırlanmak durumundayız. Tüm bunları yaklaşan savaşa karşı mücadele görevleriyle nasıl birleştireceğimizi, ne türden araçlar kullanacağımızı şimdiden düşünmemiz, bir dönem planı çerçevesinde hızla hazırlıklarımızı tamamlamamız gerekmektedir.

Zorlu bir mücadele dönemine çok yönlü hazırlık

Emperyalist savaş hazırlıkları tüm hızıyla sürerken tüm dünyada savaş karşıtı kitlesel tepkiler de giderek büyüyor. Hem ülkemizde hem de bulunduğumuz bölgede devrimci bir yükselişin imkanlarını açığa çıkarmak açısından savaşın büyüdüğü tepkilerden ve açığa çıkan mücadele dinamiklerinden yararlanmak can alıcı bir önem taşıyor. Savaşın ve savaş döneminin gerektirdiği örgütsel ve politik hazırlıkları tamamlamak, devrimci bir seferberlik içine girmek, bu savaşın nasıl bir seyir izleyeceği üzerinde önemli bir rol oynayacaktır.

Emperyalistler, işbirlikçi iktidarların sunduğu hizmetler sayesinde daha şimdiden bölgeyi işgal etmiş, bölgeyi askeri olarak kuşatmış olabilirler. Ama bu henüz başlangıç. Henüz saldırmak için tüm hazırlıklarını tamamlamış, buna uygun bir politik konjonktür yaratabilmiş değiller. Geçen her gün bir bakıma haydutların aleyhine işliyor. Özellikle uluslararası planda ortaya çıkan çatlaklar ve bölge ülkelerinin savaş için satın alınmasında ortaya çıkan pürüzler, Amerikan emperyalizminin elini zayıflatıyor.

Fakat buradaki sorun ve pürüzler değil, esas olarak dünya ölçüsünde yükselecek olan savaş karşıtı hareket, savaşın seyri üzerinde belirleyici olacaktır. Bugün ortaya çıkan veriler, emperyalizmin bu savaştan yenilgiyle çıkmasının pekala mümkün olduğunu gösteriyor. Kuşkusuz ki bu yenilgi için savaşa alet edilen ülke emekçileri ve bölge halklarının vereceği mücadele çok kritik bir önem taşıyor. Bölgede giderek güçlenen anti-emperyalist tepkileri örgütlü ve kararlı bir kitle hareketine dönüştürmek için önümüzdeki fırsatları en iyi biçimde değerlendirmeliyiz.

Emperyalist saldırganları ancak dünyanın her yerinde yükseltilecek militan bir kitle direnişi durdurabilir. Yakın tarih, emperyalist haydutların giriştikleri pek çok savaşta anti-emperyalist militan bir kitlesel direnişle yenilgiye uğratıldıklarını gösteriyor bize. Şimdi tarihten alınan güçle, emperyalist savaş sınıf savaşına çevirmek için

Savaşa Karşı Aydın ve Sanatçı Girişimi ile Savaş Karşıtı Platform'un basın açıklaması...

"Katil ABD Ortadoğu'dan defol!"

18 Ocak Cumartesi günü Savaşa Karşı Aydın ve Sanatçı Girişimi Yüksel Caddesi'nde saat bir basın açıklaması yaptı. Alkışlarla başlayan açıklama şairlerin okudukları şiirlerle devam etti.

Açıklamada; dış baskıya boyun eğmiyormuş gibi görünmek isteyen hükümetin ikiyüzlüce davrandığı, çünkü dünya patronlarına boyun eğildiği ve kendi teslimiyetlerini topluma kabul ettirmek için politika ürettikleri vurgulandı. Ayrıca cezaevlerindeki tecritin pekiştirildiği ve yılları bulan ölüm oruçlarına karşı duyarsız kalınarak başka bir imha planının hayata geçirilmeye çalışıldığı belirtildi. Bu sorunlarla birlikte ABD'nin işgaline karşı aydın ve sanatçı olarak tanıklık etmekten öte müdahale etmek gerektiği vurgulandı. Bu çerçevede Oktay Etiman'ın gönüllü olarak canlı kalkan oluşumuna katıldığı duyuruldu.

Ardından her cumartesi saat 12:30'da düzenlenen Ankara Savaş Karşıtı Platform'un yaptığı basın açıklamasına destek verildi.

Bu haftaki basın açıklamasını kadınlar ve çocuklar yaptı. Bir çocuğun okuduğu şiirin ardından Barış İçin Sürekli Kadın Platformu'nun basın metni okundu. Atılan sloganların ardından basın açıklaması sona erdi.

300'e yakın bir katılımın olduğu açıklamada sık sık şu sloganlar atıldı: "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların kardeşliği!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!"

SY Kızıl Bayrak/Ankara

ABD Büyükelçiliği'ne siyah çelenk bırakıldı...

"ABD Ortadoğu'dan elini çek!"

Ankara Savaş Karşıtı Platform 17 Ocak Cuma günü ABD Büyükelçiliği'ne siyah çelenk bırakma eylemi düzenledi. Eylem kitlenin 12:30'da Kennedy Caddesi'ndeki Çağdaş Sanatlar Merkezi önünde toplanmasıyla başladı. En önde "ABD Ortadoğu'dan elini çek!" yazılı siyah çelenk, arkasında "ABD askeri olmayacağız, emperyalizme ve savaşa hayır!" yazılı bir pankart ve arkasında dövizler ve sloganlarla 500'ü aşkın kitle büyükelçilik önüne kadar yürüdü. Burada basın açıklaması metni okundu. Ardından kitle örgütleri başkanlarından oluşan bir grup çelenki elçiliğin kapısına bıraktı. Kitle tekrar Çağdaş Sanatlar Merkezi önüne kadar yürüdü ve eylem sona erdi.

Eyleme coşku hakimdi. Eylem boyunca sürekli atılan sloganlar şunlardı: "Amerikan askeri olmayacağız!", "Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yanke go home!", "Savaşa karşı savaşaacağız, emperyalist savaşı durduracağız!", "Savaşa hayır, barış sosyalizmde!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!"

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Amerikan ve Türk Genelkurmay başkanları savaş hazırlıklarının son ayrıntılarını görüştüler...

Kapalı kapılar ardında hazırlıklar ve pazarlıklar kesintisiz sürüyor!

Çankaya Köşkü geçen hafta üst düzey devlet erkanının yeni bir savaş zirvesine sahne oldu. Acilen toplanan zirveye Genelkurmay Başkanı, Genelkurmay Harekat Daire Başkanı, Cumhurbaşkanı, Başbakan, Millî Savunma Bakanı, Dışişleri Bakanı ve bazı bakanlık müsteşarları katıldı. Zira ABD Genelkurmay Başkanı Richard Myers Türkiye'yi ziyaret edecekti. 50 yılı aşkın bir süreden beri Amerikan emperyalizmi ile devam eden stratejik ortaklık (uşaklık) gereği Washington'daki efendilerin isteklerinin nasıl karşılanacağı, komşu Irak halkının yıkımı için ne tür katkılar sağlanacağı üzerine ortak tutum belirlendi. Ya da Genelkurmay alınacak tutuma dair son talimatları verdi.

Bush'un savaş çetesinin önemli aktörlerinden Myers'in Ankara ziyareti başlamadan burjuva basında manşetlerde yerini almıştı. Bu da doğaldır, çünkü devletin en üst düzey kademeleri hummalı bir hazırlık içindeyken sermaye medyası da boş duramazdı.

Amerikan saldırganlığına sınırlı destek verilecek aldatmacası

Zirve sonrası köşkten yapılan açıklamada, Türkiye'nin kararsız olduğu yönündeki açıklamaların gerçeği yansıtmadığı dile getirilerek, Türkiye'nin "stratejik ortak" ABD ile işbirliğini güçlendirme iradesine sahip olduğunun altı çizildi. Bu ortaklığın gereği olarak, önemli bölgesel ve uluslararası konularda Ankara-Washington arasında düzenli danışma görüşmelerinin yürütüldüğü açıklandı. Bu arada "olasılık planlaması" çerçevesinde Amerikan isteklerinin karşılandığı belirtildi. Kimi taleplerin yerine getirilmesi için ise, TBMM'nin karar alması, ancak böyle bir kararın çıkabilmesi için BM'nin Irak'a müdahaleye onay vermesi gerekmektedir. Türkiye'nin bu tutumunun ABD yönetimince anlayış ve takdirle karşılandığı da ayrıca vurgulandı.

Emperyalist saldırı ve savaşa karşı yaygın olan tepkiyi hesaba katarak konuşan işbirlikçi iktidar temsilcileri, savaş istemediklerini, olası bir saldırıda ise desteklerinin BM onayına bağlı ve sınırlı olacağını sık sık yineliyorlar. Söylem böyle olmakla beraber, yapılan hazırlıklar asıl niyetlerin halktan saklandığını, kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelerin farklı bir içeriğe sahip olduğunu gösteriyor. Örneğin NATO Genel Sekreteri George Robertson, "Türkiye, Irak ile komşu olarak herhangi bir sorunla karşılaştığında NATO'nun tam desteğini alacaktır" şeklinde bir açıklama yaptı. Millî Savunma Bakanlığı ise, Irak'ın elindeki Scud füzelerinin menziline bulunan 27 ilin valiliğine 'savaşa hazırlıklı olun' talimatı verdi. Valiliklere gönderilen yazıda hastane, köprü, iletişim araçları, enerji hatları, içme suyu, kanalizasyon tesisleri gibi noktalarda çalışan personelin isim belirlenmesi istenirken, bu personelin askere çağrılması durumunda, hizmetin aksamadan yürütülmesi için en az kaç kişiyle belirlenen tesislerin idare edilebileceği soruldu." (Milliyet, 20 Ocak '03)

Emperyalist savaşa katılmayacak bir ülkenin ne NATO tarafından korunmaya, ne de Irak'ın elinde bulunan füzelerin menziline olduğu söylenen illerde

önlem almaya ihtiyacı vardır. Irak'ın bu haliyle komşularına, hele Türkiye'ye saldıracağı ya da bölge için bir tehlike olduğu yönündeki iddialara kimsenin inanmadığı göz önüne alındığında, bu hazırlıklara ancak ABD emperyalizmi safında savaşacak bir ülke ihtiyaç duyar. Bu da Amerikan saldırganlığına sınırlı destek verileceği iddiasının bir aldatmaca olduğunu gözler önüne seriyor. Kuşkusuz emekçiler ne sınırlı ne de sınırsız hiçbir desteği onaylamıyorlar. Irak halkının kıyımına destek vermek bir yana, bu haydutça saldırıya tamamen karşılar. Zaten ABD'nin Ankara'daki uşaklarının alınan kararları savunmaktan aciz duruma düşüren de emperyalist saldırganlık karşısındaki bu tepkidir.

Myers: "Türkiye her zaman işbirliğine açık olmuştur"

Amerikan emperyalizmi adına konuşanlar, Türkiye'deki işbirlikçilerine göre çok daha rahat ve kendinden emin bir üslupla konuşabiliyorlar. ABD basın tekelleri de benzer bir tutumla haberler yayınlamakta, yorum ve köşe yazıları kaleme almaktadırlar. ABD'li General Myers'in Ankara'da basına yaptığı açıklamalar ile Türk yetkililer tarafından yapılan açıklamalar arasında bile farklar bulunmaktadır. Zira Türkiye'deki Amerikancı iktidar, sanki önemli bir görüşme olmamış, devletin zirvesi Çankaya Köşkü'nde acilen toplanmamış gibi, bilinen şeyleri tekrarlamakla yetindi. Buna karşın Amerikalı general, görüşmelerde ele alınan konuların bir kısmına da olsa değindi. Birkaç gün önce Cumhurbaşkanlığı adına yapılan uyduruk açıklama böylece boşa düşmüş oldu.

ABD Genelkurmay Başkanı Myers, Türk yöneticiler tarafından ortaya atılan iddiaların tersine görüşmelerin farklı boyutlarda olduğunu şu sözlerle ifade etti: "Türkiye her zaman işbirliğine açık olmuştur. Türk Silahlı Kuvvetleri ile bu işbirliğinin ayrıntıları görüşülmektedir." Myers ayrıca, Türkiye ile ilişkilere büyük önem verdiklerinin ve herhangi bir işbirliği eksikliği bulunmadığının altını çizdi. Ayrıca görüşmelerde Türkiye, ABD ve bölgeyi ilgilendiren

konular ile terörizmle mücadele konularını ele aldıklarını vurguladı. Yani görüşmeler tümüyle Irak'a yönelik saldırıya ilişkin. Oysa Türkiye Genelkurmay Başkanlığı tarafından yapılan kısa açıklamada, görüşmelerde, Türk-Amerikan askeri ilişkileri, savunma sanayi projeleri ve bölgedeki gelişmeler hakkında fikir alışverişi yapıldığı belirtilmekle yetinildi.

Görüşmeler her zamanki gibi kapalı kapılar ardında yapıldığı için, gerçek kapsamı kamuoyunun bilgisi dışında kaldı. Buna rağmen Amerikan saldırganları ile Ankara'daki uşakları arasında öze ilişkin ciddi bir görüş ayrılığının olmadığı anlaşılıyor. Türk işbirlikçilerinin hassasiyeti kitlelerdeki Amerikan saldırganlığı karşılığının yarattığı sıkıntıdan kaynaklanıyor. Bir ABD'li yetkili bunu şöyle ifade ediyor: "Türkiye'nin işbirliği yapacağına inanıyoruz. Ancak Türkiye'nin zorluklarını da anlıyoruz." Görüldüğü gibi, Türk egemenlerini fazla zora sokmayacak bir formül arayışı söz konusu. Ama sonucu ne olursa olsun, Irak'a Kuzey'den saldırmak için Türkiye topraklarının ABD üssü olarak

Tarsus'ta 2 bin kişi "Emperyalist savaşa hayır!" dedi

18 Ocak günü Tarsus'ta yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı bir miting gerçekleştirildi.

Eğitim-Sen Tarsus Şube Başkanı Cuma Erçe yaptığı konuşmada; ABD ve AB'nin başını çektiği emperyalizmin IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla dünyanın geri kalmış ülkelerinin ekonomilerini çökertip talan ederken, diğer taraftan NATO gibi askeri kuruluşlar aracılığıyla dünya halklarına kan kusturduğunu söyledi. Emekçilerin nemalarını gaspederken aslan kesilen hükümetin ABD'ye

gelince dilinin tutulduğunu dile getirdi. Sermaye güçlerinin TÜSİAD adı altında örgütlü olduklarını, emekçilerin de kendi örgütlülüklerini oluşturmaları ve savaşa karşı çıkmaları gerektiğini vurguladı.

Eylemde "ABD askeri olmayacağız!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Irak halkı yalnız değildir!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

kullanılacağı yeterince açık. Aranan formül, daha az tepki çekecek bir düzenlemeden ibarettir.

Amerikan basınına verilen resmi demeç

ABD'ye destek için BM'den onay, bunun bir ifadesi olarak uluslararası meşruluk gerektiği yönlü Ankara kaynaklı açıklamaların bir aldatmaca olduğu, böyle bir karar olsa da olmasa da saldırıya destek verileceği, sonunda resmi demeçlerle de itiraf edildi. Tabii ki bu demeçler Türk basınına değil, Amerikan basınına verildi. Hükümet adına konuşan Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış, *New York Times* gazetesi ve ABD'nin resmi radyolarından NPR'ye verdiği demeçlerde söz konusu açıklamaları yaptı. Görüşmelerde müzakere yetkisinin askerlere verildiğini dile getiren Yakış, "Kuzey seçeneğini anlamsız hale getirmeyecek düzeyde bir işbirliği ne olabilir, onu iki ülkenin askeri makamları belirleyecek" diyerek, resmi tutumu açıklamış oldu. Yakış, ABD kamuoyuna mesaj verirken daha açık davranıyor: Türkiye, Amerika'ya, Kuzey'den Irak'a saldırmak için gerekli askeri yığınağı yapmasına izin verecek; ancak Türkiye'ye konuşlanacak gücün alt seviyede tutulması gerek. Yakış, biz size sınırlama getirmek istemeyiz, ama halkın tepkisinden dolayı buna mecburuz demek istiyor. Bu açıklama, iki ülke genelkurmay başkanı arasında nelerin görüşüldüğü hakkında bir fikir veriyor.

ABD askeri heyeti tarafından üs ve limanlarda yapılan keşiflerin sona erdiği, Türkiye'de konuşlanacak Amerikan işgalci güçlerin yola çıktığı haberleri aynı gün basında yer aldı. Aralarında Irak'a karşı Kuzey cephesini açacak askerlerin de bulunduğu 37 bin Amerikan askerinin bölgeye gönderilme kararı ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld tarafından açıklandı. Bir kısmı Türkiye topraklarında konuşlanacak olan bu tümen, Amerikan ordusunun en gelişmiş teknik donanıma sahip ve hızlı birliklerinden biri olarak tanımlanıyor. Tanklar, zırhlı araçlar ve taarruz helikopterleri ile donatılmış bu tümenle birlikte Körfez bölgesinde bulunan işgalci Amerikan askerlerinin sayısı 180 bine ulaşacak.

Savaş ancak güçlü bir örgütlü direnişle engellenebilir

Dünya çapında emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı yükselen kitlesel tepkiye karşın ABD emperyalizmi Irak'a saldırmakta kararlı. Bazı haber ajansları saldırının Şubat ayının ikinci haftasında başlayacağını iddia ediyorlar. Türkiye'deki yaygın savaş karşıtı muhalefete rağmen Amerikan uşağı egemenlerin, emperyalist savaşa destek vermekten, ülke topraklarını bir Amerikan üssü haline getirmekten başka bir seçenekleri yok. Bölge ülkeleri dışişleri bakanlarıyla yapılacak toplantının savaşı bir çözüm üretebileceği yönünde iddiaların hiçbir değeri bulunmuyor. Savaş hazırlıkları hızla tamamlanıyor.

Emperyalist savaş karşıtı muhalefet egemenler üzerinde ciddi bir basınç oluşturuyor. Atılacak adımlar bu tepkiyi hesaba katmak zorunda kalıyor, ki savaş karşıtlığı henüz kitlesel eylemlerle kendini ifade etmediği halde bu böyle. Ancak, var olan sınırlar içinde kaldığı sürece, emperyalizme göbekten bağımlı işbirlikçi sermaye iktidarının Irak halkını hedef alan saldırıya destek vermesi engellenemez. Bunu engellemek ancak işçi sınıfı ve emekçilerin güçlü bir örgütlü karşı direnişi örülebildiği koşullarda mümkündür.

“Esenyurt Savaş Karşıtı Platform”un eyleminden...

Emperyalist savafla karşı mücadeleyle!

Emperyalist savaşa karşı bölgemizde sürdürdüğümüz çalışmalar devam ediyor. Geçen hafta ilk olarak *Kızıl Bayrak* imzalı ve emperyalist savaş konulu afişlerimizi bölgenin merkezi yerlerinde ve mahalle aralarında yaygınca kullandık. Yaklaşık 450 afiş tükettik.

Sonraki günlerde ise “Esenyurt Savaş Karşıtı Platform”un çalışmalarına katıldık. Diğer platform bileşenleriyle birlikte toplam 8 bin adet çağrı metni kahvehanelerde dağıtıldı. Kalabalık gruplar halinde kahvehanelere girildi ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtımlar gerçekleştirildi. Bu şekilde emekçiler, Platform’un 19 Ocak’ta yapılacak basın açıklamasına davet edildi. Ayrıca çağrı metinlerini afiş şeklinde de hazırlayarak duraklar başta olmak üzere bir çok noktaya astık. Platform adına okulları dolaşım öğretmenlerle görüşen heyet içerisinde de görev aldık.

Basın açıklamasına jandarmanın terörüne rağmen 250’ye yakın insan katıldı. Bir o kadar insan da jandarma çemberinin dışında durarak basın açıklamasını dinledi. Eylemde “Emperyalist savaşa hayır” şiarının yer aldığı platform imzalı pankart açıldı. Okunan açıklamada ABD emperyalizminin bugüne kadar Kore, Küba, Vietnam ve daha pek çok ülkede masum insanların kanını akıttığı, milyonlarcasını açlığa mahkum ettiği vurgulandı, şimdi sıranın Irak halkının

katledilmesine geldiği belirtildi.

Açıklama boyunca “ABD askeri olmayacağız”, “Kahrolsun emperyalizm”, “Tüm NATO üsleri kapatılsın”, “İşçiler birlik halklar kardeş olmalı”,

“Yaşasın halkların kardeşliği” sloganları gür bir şekilde atıldı. Gene aynı şiarların yazılı olduğu çok sayıda döviz taşındı.

Bölgedeki platform çalışmalarına daha farklı eylemlerle devam edecek. Bizler ise hem işin bu cephesinde üzerimize düşenleri yerine getireceğiz, hem de emperyalist savaş gündemi üzerinden kendi bağımsız siyasal faaliyetimizi yoğunlaştırarak sürdüreceğiz.

BDSP çalışanları/Esenyurt

Tüm Emekli-Sen Adana Şubesi bildiri dağıttı...

“Emperyalist savaşa hayır!”

Tüm Emekli-Sen Sendikası Adana Şubesi tarafından 22 Ocak günü İnönü Parkı’nda emperyalist savaş karşıtı bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Çeşitli sendika ve kuruluşların destek verdiği eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Eylemde “Emperyalist savaşa hayır!/Emekli-Sen” imzalı pankart açıldı. 4 bin adet bildiri dağıtımı yapıldı. Bildiri metnini Tüm Emekli-Sen Sendikası Adana Şubesi Başkanı Nurten Demirel okudu. Açıklamada savaşın nedeninin Saddam’ın elinde olduğu iddia edilen biyolojik ve kimyasal silahlar olmadığı, asıl nedeninin ABD’nin

Ortadoğu’daki petrol yataklarını ele geçirmek olduğu dile getirildi. Türkiye’de bu savaşın amacının yeteri kadar anlaşılmadığı, kitle örgütleri ve siyasi partilerin bu savaşa karşı tepkisiz kaldıkları dile getirdi. Daha fazla can kaybının olmaması için bu savaşın karşısında olmak gerektiği belirtildi.

Eylemde “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Emperyalist savaşa hayır!” “Çocuklarımız ölsün istemiyoruz!” sloganları atıldı. Eylem daha sonra bildiri dağıtımı ile devam etti.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İHD Adana İncirlik Üssü önünde kitlesel basın açıklaması yapacak

İHD İstanbul Şubesi, trenle Adana’ya giderek, İncirlik Üssü önünde savaşa karşı kitlesel basın açıklaması yapma kararı aldı. 28 İHD üyesi ve kurum temsilcisi 23 Ocak’ta Haydarpaşa tren garında buluştu. Ankara’ya giden eylemciler, İHD Genel Merkezi, İHD şubeleri ve farklı kurum temsilcileriyle buluşarak Adana’ya devam edecekler.

Uğurlamada yapılan açıklamada şunlar söylendi: “İncirlik’e gitmemizin nedeni, insanlığı felakete sürükleyecek olan bombaların Amerika tarafından buradan kaldırılacak olmasıdır. İncirlik’te Amerikan üslerini kesinlikle istemediğimizi, savaşa karşı olduğumuzu belirtmek ve hayır demek için gidiyoruz. Savaş bütün dünya halklarını düşmanlığa

körükleyecek. Milyonlarca insanı göçe zorlayacak, milyonlarca insanın ölümüne neden olacak. Savaş halklar için tecrit demektir. Savaşı durdurmak için yola çıktık. Türkiye’nin her tarafından giden İHD üyeleri ve demokratik kurum temsilcileriyle orada buluşarak Adana İncirlik’e gideceğiz. Ertesi gün de Mersin’de olacağız. Çünkü Amerika Mersin limanını kapatmak istiyor. Buna karşı olduğumuzu göstermek için oraya gideceğiz. Herkesi de bizle beraber olmaya ve savaşa karşı çıkmaya çağırıyoruz.”

Açıklamanın ardından “Savaşa hayır!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı ve eylemciler “Savaşa hayır!” dövizleriyle trene binerek yola çıktı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

TÜSİAD resmi politikayı açıkladı: Savaşa katılmamız gerek!

Düne kadar hep bir ağızdan “bölgemizde savaş istemiyoruz...” diye söze başlıyorlardı. TÜSİAD da bunların başında geliyordu. Ezilen kesimler başta olmak üzere hükmettikleri toplumun ezici çoğunluğu emperyalist savaşa karşıydı çünkü. Dahası efendi Bush’la yürütülen pazarlıkta ne kopartırsak kâdır anlayışının bir gereği idi bu riyakârlık. Uşak da olsalar bugüne dek pazarlığın selameti için kendilerini naza çektiler. Oysa daha en başından Irak saldırısına destek sözü verdiler, ABD’nin yanındayız dediler. 11 Eylül vakasını “dünya bizi anlayacak, Türkiye’nin önemi artacak, çok kazanacağız” diye sevinçle karşıladılar.

Savaş hazırlıklarının tamamlandığı bugün bile, Türkiye’yi yönetenlerin hiçbiri kararın siyasal sorumluluğunu üstlenmek istemiyor. Ordu ile hükümet bu konuda ilk günden beri karşılıklı salvolar yapıyorlar. Diplomatik kurnazlıklarla bezeli bir sürtüşme bu.

Oysa 3 Kasım seçimleri, savaşın siyasal sorumluluğunu sırtlayacak bir meclis, bir hükümet oluşturmak için sahnelendi. İktidar sahipleri, başta da ordu ve TÜSİAD, seçim öncesinde çeşitli bahanelerle şerh düştikleri bir olasılığı, 3 Kasım’da gerçekleşir gerçekleşmez memnuniyetle karşıladılar. İki partili bir mecliste, sandalyelerin üçte ikisinin dört eksiğiyle tek başına “iktidar” olması, dönemin tüm günahlarının ona yüklenmesini kolaylaştırıyordu. İstikrar kapısının böyle aralanması, el çırpılarak, “Yaşasın, yeni bir Özal dönemi açılıyor, dertlerimiz bitecek” sözleriyle karşılandı.

AKP hükümeti, TÜSİAD başta olmak üzere tüm sermaye çevrelerinin gönlünü ferahlatan bir bileşimle kuruldu. Açıkladığı eylem programı ile sermayenin sevincini perçinledi. Dahası ilk icraatlarıyla (AB çıkarmaları, uyum yasaları, vergi affı, işçi-emekçilere yönelik saldırılar, özelleştirmeler vd.) kendisine yönelik kredinin hakkını da verdi. Özelleştirmeler konusundaki pervasızlığı İMF heyetine bile “doğrusu bu kadarını beklemiyorduk” dedirtecek boyuttaydı. Bazı küçük ayrıntılardaki anlaşmazlıklar üzerine İMF’den gelen uyarılar ise, Abdullah Gül’ün “İMF olmasa bile, İMF programını uygulamaktan vazgeçmeyeceğiz” çıkışıyla, yıkım saldırısındaki kararlılığı yinelemenin vesilesi yapıldı.

Ya savaşın sorumluluğu? Aslında AKP, Ecevit hükümetinden devraldığı devlet geleneğinden sapmak istemiyor. Ecevit, Bush’un makamında “prensipte Irak’a yönelik saldırınızı destekleyeceğiz” dediği halde, kamuoyu karşısında hep “bölgemizde savaş istemiyoruz” nakaratını tekrarlayıp durdu. Askeri hazırlıklar harıl harıl sürdürülüyorken, medya eliyle, artı bir takım resmi tatbikatlarla “savaşın güncelleştirilmesi”ne çalışılıyorken, savaş planı çerçevesinde koordinasyon ve kan-para trampası için diplomasi trafiği yoğunlaştırılmışken, bu nakarattan milim sapılmadı. AKP’nin yaklaşık üç aydır yaptığı da bu. Tek fark şu ki, AKP bu üç ay içinde pazarlıklarda, koordinasyonda, hazırlıklarda Ecevit hükümetini geride bırakan bir performans sergiledi. Bunun gerisinde ise, Erdoğan’ın ABD ziyaretinde Bush’a daha fazla güvence vermiş, uşaklığı daha ileri düzeye taşımış olmasının büyük payı var. Burjuva diplomasisinin, anlaşmalarının gizli kapaklı karakterinden gelen rahatlık, uşaklığın sergilenmesini kolaylaştırıyor. Kendilerine dayatılan sahneden başka bir tarafa bakamayan yığınların, perde arkasında ne olup bittiğinden haberleri olmasın yeter. Bu durumda

huzurda yalakalığın son raddeye vardırılmış olması, AKP dahil hiç kimseyi çok da zora sokmaz.

Ne var ki ABD’nin başka şeylere de ihtiyacı var. Bir yılı aşkın süredir kullandığı 11 Eylül rüzgarından eser kalmadı. Üstüne üstlük dünya çapında taze ve giderek güçlenen bir savaş karşıtı rüzgar esiyor. Amerika’nın kalbinde, Beyaz Saray’ın çevresinde bile... Bu bir fırtınaya dönüşüp Bush’un planlarına çomak sokabilir. Artık savaş koalisyonunun, kurşun askerlerinin (başta da Türkiye’nin) kendi kamuoylarını hazırlamasını bekleme sabrı kalmadı. Desteğinizi dünyaya ilan edin diyor ABD. Diğer emperyalistlerin, yeni rüzgarın yarattığı atmosferden güç alıp pek de adil olmayan anlaşmalardan çark etmelerine fırsat vermek istemiyor. Bölge ülkeleri üzerinden Irak saldırısını meşrulaştırmaya çalışıyor. O nedenle Türk egemenlerine yükleniyor.

Bu noktada TÜSİAD, devlet bakanı Tüzmen’in Irak ziyaretini fırsat bilip AKP’ye görevini hatırlatmış oldu. Öyle ya, AKP’ye savaşın sorumluluğunu yükleneneği için onay vermişlerdi. Savaşın sorumluluğu düzenin ezeli bekçisi ve temel iktidar kuvveti orduya yıkılacak değil ya. Ordunun siyasi alandaki gücünü zayıflatmak, rejimin geleceği için pek de tercih edilecek bir durum değil. Kaldı ki en başta ordu böyle bir duruma göz yummaz. Zaten ikide bir “siyasi kararın bir an önce verilmesi gerektiği”ni hatırlatarak, kendisi de AKP’ye yükleniyor. AKP “biz inisiyatif orduya bıraktık” diyerek görevini savsaklayamaz. TÜSİAD kendisini bağlayan hiçbir şey olmamasının verdiği rahatlıkla generallerden ve düzenin diğer egemen kuvvetlerinden çok daha dürüst davranmış oldu. Türkiye’nin resmi politikasının ne olduğunu olabildiğince açık bir şekilde dile getirdi.

TÜSİAD kodamanları Irak savaşında yaşanacak yıkımdan etkilenmeyeceklerini de bu tavırla göstermiş oldular. Öncesinde Rahmi Koç, savaştan büyük kâr beklentilerini dile getirmişti zaten. Baştan beri “her halükarda savaş olacak, katılmazsak zarar ederiz, katılırsak kâr sağlarız” politikasıyla toplum bu noktaya

odaklanmaya çalışıldı. Neticede bu savaş Irak halkları gibi, Türkiye halklarının da yıkımı demek, ama tekelci burjuvazinin değil. Türkiye’nin savaşa yapacağı katkı ne denli büyük olursa, TÜSİAD’da birleşmiş kan emicilerin önüne de o ölçüde kemik atılacak. ABD Büyükelçisi Mark Parris ve hiçbir resmi sıfatı bulunmadığı halde her düzeyde temas sağlayabilen eski büyükelçi, Robert Pearson TÜSİAD’la yaptıkları toplantılarda bunu açık bir şekilde dile getirdiler. Türk sermayedarlarını bekleyen nimetlerin ya da savaşa katılmadıkları durumda bekleyen akıbetin resmini gösterdiler. Özilhan’ın hükümete yönelttiği sert eleştirilerin gerisinde bu var.

Elbette bu yadırganacak bir durum değil. Sermaye düzeninin çarkları zaten insan kanı ile dönüyor. Bu sömürü çarkları döndükçe büyüyor, büyüdükçe daha fazla kan istiyor. Tekelci burjuvazinin savaş fırsatçılığı bu çerçevede son derece anlaşılır. Daha fazla kâr güdüsü sermayedarların gözlerini kana bürümüş durumda. Bu öyle bir hal ki, geçtik bir sınır çizgisi ötemizde duran bir halkı, hükmettikleri yığınları bile bir çırpıda gözden çıkarabiliyorlar. İşçi-emekçi çocukları ölecekmiş, yıkım derinleşecekmiş, sefalet her yanı kaplayacakmış, üstelik bunlar günümüzdeki bütün kötülüklerin anası emperyalist bir devletin çıkarlarını kollamak için gerekliliği... Bunların bu bir avuç asalak için hiçbir önemi yok. Önemli olan TÜSİAD kodamanlarının kasasının dolması. Onlar çoktan beridir emperyalist efendilerinin kendilerine bahşedeceği kısıntıların hayaliyle yaşıyorlar. Geleceklerini ABD emperyalizminin hegemonyasına ipotek eden bu işbirlikçilerin sömürü ve zulüm düzenlerini ayakta tutmalarının başka çıkar yolu yok.

Bu ülke onların kaldıkça, sermaye düzeni yıkılmadıkça, tekelci burjuvazi işçi ve emekçilere açlık, sefalet, yıkım ve ölümü dayatmayı sürdürecektir. Buna artık bir son vermek Türkiye işçi sınıfının elindedir. Dahası bu, işçi sınıfının tarihsel görevidir.

Savaşa Hayır Platformu’nun TÜSİAD eylemi:

“Patronlar savaşa, emekçiler sokağa!”

TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan’ın emperyalist salırganlığı açıktan destekleyen ve Türkiye’nin ABD’nin yanında yeralması gerektiğini savunan açıklamasına gösterilen tepkilerden biri de Savaşa Hayır Platformu’ndan geldi. 17 Ocak’ta Galatasaray Postahanesi’nde buluşan eylemciler, “Savaşa hayır!” yazılı dövizlerle TÜSİAD’ın Tepebaşı’nda bulunan binası önüne geldiler. TÜSİAD’ın savaş çığırtkanlığı yapan söylemlerini protesto etmek ve askeri üniformayla postal vermek için geldiklerini söyleyen eylemciler adına, Özilhan hedef alınarak şunlar dile getirildi:

“...Irak halkının üzerine yağan bombalardan, açlıkla savaşılan ailelerden ve ölümle tanışacak çocuklardan bir çıkar umuyorsanız, getirdiğimiz üniformayı giyerek askeri güçlerle birlikte bu savaşa bizzat kendiniz

katılın. Sizlere soruyoruz, bu ülkeyi savaşa sokmak için bu kadar hevesli olmanızın altında yatan neden nedir? Kendi çocuğunuzu göndermeyeceğiniz, kendinizin gitmeyeceği, halkın çocuklarının, Irak’lı bebeklerin, sivillerin, kadınların öleceği bir savaştan beklentiniz nedir? Halk çocuklarını ölüme gönderme gücünüz nereden geliyor? Savaş kazançlarımız kaç sivilin canına mal olacak?..”

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı açıklamada “Savaşa hayır!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Petrol için dökecek kanımız yok!”, “Kahrolsun Amerika emperyalizmi!”, “Patronlar savaşa, emekçiler sokağa!” sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından getirilen üniforma ve postalların TÜSİAD’ın kapısından verilmesiyle eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Göstermelik barış zirvesi Çırağan Sarayı'nda yapıldı...**Barışın güvencesi saraylar değil, sokaklardır!**

Altı bölge ülkesinin (Türkiye, İran, Suriye, Suudi Arabistan, Ürdün ve Mısır) dışişleri bakanları Türkiye hükümetinin girişimleri sonucu İstanbul'da toplandılar. Toplantının amacı "Irak sorununda barışçı bir çözüm yolu bulmak" olarak açıklandı. Fakat İstanbul'da Çırağan Sarayı'nda yapılan "Barış Zirvesi" beklendiği gibi bir formalite toplantısının ötesine geçemedi. Barışçı çözümü tartışmak bir yana, toplantının yaptığı tek şey Irak sorunu konusunda ABD'yi aklamak ve tüm sorumluluğu Saddam yönetimine yıkmak, buna bağlı olarak da Saddam yönetimine "BM'nin taleplerini yerine getirme konusunda daha aktif davran" çağrısında bulunmak oldu.

Hükümetin barış maskesi

Bilindiği gibi Türkiye'nin ABD'nin yanında savaşa gireceği aylar öncesinden belli olmuştur. Bütün askeri hazırlıklar da buna uygun yapılmıştı. Fakat buna rağmen, AKP hükümeti son iki haftadır yüzünde bir barış maskesi ile dolaşıyordu. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi, Türkiye'deki halkın ezici bir çoğunluğunun bu savaşa karşı olmasıydı. Halkı bu savaşa ikna etmenin yolunun "biz barış için elimizden geleni yaptık" diyebilmekten geçtiğini düşünen hükümet bir taraftan ABD'ye askeri operasyon için her türlü desteği sağlamaktan geri kalmazken, diğer taraftan da "Irak sorununun savaşız çözümü" için çaba harcadığı izlenimi vermeye çalışıyordu.

İkincisi ise AKP hükümeti savaşa ABD'nin emrinde katılmanın yanı sıra Ortadoğu'da onun diplomatik taşeronluğunu yapma görevini de üstlenmişti. Sorunu savaşız bir şekilde çözmeye çalışıyor havalarında bölge ülkelerini dolaşan Başbakan Abdullah Gül'ün asıl misyonu, bir yandan barış için yapılması gereken herşeyin yapıldığı, artık savaştan başka yol kalmadığı görüntüsü yaratmak, bir taraftan da ABD adına bölge ülkelerini yakın takibe almaktı. Ziyaret ettiği ülkelerde "savaşız çözüm" diye sunduğu öneri ise Saddam yönetiminin BM kararlarına eksiksiz uyması, eğer bu sağlanamazsa Saddam Hüseyin'in iktidarı bırakarak başka bir ülkeye sürgüne gönderilmesi formülleriydi. ABD'nin saldırganlığına karşı bölge ülkelerinin hemen hiçbir şey yapmaması bu ülkelerdeki halk tarafından tepkiyle karşılandığı için, onlar da bir şeyler yapıyor görünmek adına Türkiye'nin teklifinin üzerine atladılar. Sonuçta bölge ülkelerinin dışişleri bakanlarının İstanbul'da toplanarak konuyu tartışmalarına karar verildi. Türkiye hükümeti bunu barış girişimlerinin başarılı sonuç vermesi olarak yansıttı.

Türkiye ABD'nin diplomatik taşeronu

Fakat toplantı günü gelip çatığında, Türkiye hükümeti'nin barış için değil ABD için çalıştığı bütün açıklığıyla ortaya çıktı. Türkiye hükümeti toplantıda bölge ülkelerine Saddam yönetimini bölgedeki sorunların asıl nedeni olarak niteleyen ve ona BM kararlarına harfiyen uymasını telkin eden, ABD'nin saldırgan tutumunun bu sorundaki belirleyici rolünü ise es geçen bir karar metnini onaylatmaya çalıştı. Sonuçta bunda başarılı da oldu.

Suriye ve Ürdün başta olmak üzere, toplantıya

katılan diğer ülkelerin sonuç bildirgesinde, Filistin sorununa ve İsrail'in elindeki kitle imha silahlarına da değinilmesi önerisi, Türkiye tarafından "toplantının gündemi Irak sorunudur" denilerek kabul edilmedi. Türkiye bu konuda sadece "Filistin sorunun çözümü konusunda BM kararlarının esas alınması" gibi muğlak bir ifadenin sonuç bildirgesine girmesine razı oldu.

Savaşız çözüm için ABD yönetimine de çağrı yapılmalıdır teklifine karşı ise Türkiye, "Irak'ta sorunun muhatabı ABD değil BM'dir" diyerek, efendisini sadakatle savundu.

Barışın güvencesi sokaklardır!

Filistin sorununa, İsrail'in elindeki kitle imha silahlarına değinmemek ve Irak konusunda ABD'nin saldırgan tutumunun üzerinden atlamak Türkiye hükümetinin barıştan ne anladığını tüm açıklığıyla gösteriyor. Türkiye hükümetinin barış anlayışıyla Bush yönetiminin barış anlayışı arasında zerre kadar fark yoktur. Her ikisine göre de barış herkesin ABD emperyalizmi karşısında kayıtsız şartsız teslimiyeti kabul etmesidir.

Türkiye'nin çağrısıyla toplantıya katılan ülkelerin tutumu ise tam bir ikiyüzlük örneğidir. Türkiye'nin bu savaştaki rolü ve sözde barış girişiminin asıl amacı

bütün açıklığıyla ortadayken bu toplantıya katılarak kendi halklarını aldatmaya kalkışmaları, onların da ABD'ye uşaklıkta yeri geldiğinde Türkiye'den aşağı kalmayacaklarını göstermektedir. Topraklarını saldırı için ABD ordusuna çoktan açmış bulunan Ürdün ve Suudi Arabistan'ın "Barış Zirvesi" adı verilen bir toplantıya katılmaları ise olsa olsa komedi olarak nitelenebilir.

Ortadoğu halkları hükümetlerinin bu yalanlarına ne ölçüde kanacaktır, bunu zaman gösterecek. Fakat işlerinin çok da kolay olmadığı açıktır. Toplantıyla aynı gün yaşanan bir başka olay da zaten bunu gösterdi. Beşiktaş Belediyesi, Çırağan Sarayı'nı tam karşından gören büyük bir duvarı toplantının yapılacağı gün "barış duvarı" ilan etti ve toplantı sürerken bu duvarın önünde gün boyunca çeşitli protesto etkinlikleri yapıldı. Burada yapılan eyleme saldıran polis 20 kadar göstericiyi gözaltına aldı.

Çırağan Sarayı'nın önünde gözaltına alınan göstericiler, bu sembolik eylemleriyle gerçek barış umudunun sokaklarda olduğunu bir kez daha göstermişlerdir. Emperyalist saldırganlığı dizginlemek, sahte barış girişimlerinin maskesini indirmek, işçi ve emekçi yığınların militan eylemleriyle sürece müdahale etmesinden geçmektedir.

ABD Genelkurmay Başkanı'nın ani ziyareti

ABD Genelkurmay Başkanı Myers 19 Ocak'ta Türkiye'ye geldi. Bir gün süren ziyaretinde Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'le görüştü. Savaş planının ayrıntıları konuşuldu, sermaye devletinin tam desteğinin öneminin bir kez daha altı çizildi. Saddam sonrası Irak'ın nasıl şekilleneceği ve Kürtler'in konularının ne olacağı konusundaki kaygılar giderilmeye çalışıldı.

General Myers, "Barışa şans tanıyoruz. Bu doğrultuda yapılan girişimleri destekliyoruz. Umarız ki bir sonuç çıkar. Saddam Irak'ı terketmeye ikna olur" dedi. Myers'in bu sözleri Abdullah Gül'ün Ortadoğu ülkelerine yönelik turlarının ABD planlarının bir parçası olduğunu gösteriyor. Zira bu sonuçsuz ziyaretler sonuçta ABD emperyalizminin savaş üzerine kurulu dayatmacı politikaları ile elinden geleni yapmış Türkiye imajını güçlendirmeye yöneliktir. AKP hükümeti "elimizden geleni yaptık, savaşı önlemek istedik, ama çabamız Ortadoğu ülkelerinden gerekli yanıtı alamadı" mazeretine sığınarak savaşta bir kusuru olmadığını tabanına anlatmayı amaçlıyor.

Sermaye basınına bakılırsa, ABD Genelkurmay Başkanı'nın istekleri karşısında Türk Genelkurmayı direnç göstermiş. Myers 120 bin ABD askerinin Türkiye'de konuşlanmasını talep ediyormuş, Genelkurmay 25 bin rakamını

telaffuz etmiş. Keşif izni verilen üs ve limanların tümünün savaşta kullanılmasına da Genelkurmay razı değilmiş.

Bu orta oyununun özü özeti şudur: Türk devleti ve Genelkurmay'ı bu savaşın tarafıdır. 120 bin ABD askerine değil 25 binine izin verme vb. demagogilerin amacı, Amerika ile pazarlık yapan bir konuma sahip olunduğu yanılsaması yaratmaktır. Üs ve limanların tümü şu an ABD denetimindedir. Üs ve limanlarda çalışan personel ücretli izine gönderiliyor, yerlerini ABD'li teknikerler dolduruyor. ABD kapıları ardına kadar açılmış üsleri babasının çiftliği gibi kullanacak.

ABD emperyalizminin Saddam'ı yönetimden uzaklaştırma hedefine ulaşması sonrasında Irak'ta oluşturulacak düzenin ayrıntılarının tartışılacağı masada küçük de olsa Türk devleti bir yer istiyor. Musul-Kerkük petrolerinden pay alma isteği Türk devletinin tarihsel geçmişi olan bir istemi. ABD emperyalizmi bunun farkında. Türk Genelkurmayı'nın asıl önemseddiği nokta ise, Kürtlerle ilgili olarak Irak'taki olası gelişmelerin ne olacağı. Bölgede bir Kürt devleti oluşumunun Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürtleri tetiklemesi Türk devletinin en büyük kaygısı. ABD emperyalizmi buna oynuyor. Myers yüzde 86'lık savaş karşıtlığına rağmen açık destek verilmesini talep etti. Bu talebin nasıl karşılanacağı önümüzdeki süreçte görülecek.

Ankara BES 1 No'lu Şube Başkanı Fikret Aslan'la savaş üzerine konuştuk...

“Bu savaşı durdurmak zorundayız!”

- ABD yakında Irak'a saldırılmayı düşünüyor ve bu ülkede 100 bini aşkın ABD askerini ve son olarak gündeme gelen “ülkenin güvenliği için” NATO askerlerini konuşlandırmayı düşünüyor. Bu konudaki düşünceleriniz neler?

- ‘91 Körfez Savaşı sırasında Türk hükümeti ABD emperyalizminin yanındaydı. “Bir koyup beş alacağız” politikaları ile kamuoyunun savaş karşıtı tepkisi azaltılmak istendi. O dönemde de ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda çalışıldı, şimdi de aynı şey yapıyor. ABD'nin, IMF'nin, Dünya Bankası'nın politikalarıyla ülke tamamen abluka altına alınmış durumda. Irak'a dönük Amerikan müdahalesine ses çıkaramaz duruma getirilmek isteniyor.

ABD'nin, ülkenin kuzeyinden ikinci bir cephe açarak, buraya yerleşmesine izin verilmektedir. *Washington Post* gazetesinde de yer aldığı gibi, 15 bin civarında ABD askeri kuzeye konuşlandırılacak. Bu konuda hükümetin gizli temasları sürüyor ve kamuoyundan saklanıyor. Aynı şekilde limanlar, havaalanları ABD uzmanları tarafından gezilerek Irak savaşı ve sonrası için hazır hale getiriliyor.

Savaşın asıl nedenini herkes biliyor. ABD'nin müdahalesinin kimlere fatura edileceğini de. Uzun yıllardır planlanan bu savaş petrol için, ABD'nin bu bölgedeki devletleri, enerji yollarını denetlemek, kendi egemenliği altına alıp yönetmek için. Bunu on yıllar boyunca devam edecek bir süreç olarak değerlendirmek gerekiyor.

Ülkemiz egemenleri savaşta ABD tarafında yer almak için BM kararı, NATO kararı olması gerektiğini söylüyor. Bir yandan da başbakan Ortadoğu ülkelerini geziyor. Ben bunu, suç ortağı arama girişimleri, bu alanda yalnız kalmama çabası olarak görüyorum. Çünkü bu savaşla birlikte, bu ülkenin egemenleri sıkıntıya düşecek. Ortadoğu halkları ve devletleri nezdinde hedef konumuna gelecek. Bu durumda NATO askerlerini ülke topraklarında konuşlandırarak sorunu çözmeyi düşünüyorlar

- Bu savaşa karşı ne yapılabilir?

- Savaşa karşı şimdiye kadar bir takım gösteriler yapıldı. Mitingler, basın açıklamaları, imza kampanyaları... Halkı aydınlatma noktasında bir takım faaliyetlerin içerisinde bulunuldu. Bunlar protesto tarzının ötesine geçmeyen eylemlerdi. Bu tür protestoların bu savaşı durduramayacağı ortada. Ülke emekçileri olarak ülkemizin böyle bir savaşta yer almasını istemiyoruz. Onun için bir an önce hizmet sektöründe, fabrikalarda, atölyelerde, kamu kuruluşlarında çalışan emekçilerin ve işçilerin sürece katılarak, şalteri indirmesi gerekiyor. Üretimi durdurmadığımız noktada bu savaşı durdurmanın mümkün olmadığı ortada.

Ülkemiz egemenleri sözde savaş karşıtı

bir görünüm çizmeye çalışsa da el altından yapılan yapılan birçok anlaşmayla ABD emperyalizminin yanında yer almaktadır. Üsler, limanlar, topraklar ve askeri güç olarak destek verecekleri kesin. Halk bu sürece müdahale etmediği noktada Irak savaşının önüne geçilmesi çok mümkün görünmüyor. Bu da ancak iş bırakarak mümkün olabilir.

- Hükümet programında kamu emekçilerinin tasfiyesi ve kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi söz konusu. Savaş ortamı bu ve benzeri saldırıların hayata geçmesinde nasıl bir rol oynayacak?

- Sosyal devlet denilen olgunun kapitalist ülkelerde nasıl geliştiğini tarihsel süreç içerisinde hepimiz biliyoruz. Sosyalizmin kazanımları olarak kapitalist ülkelerde devlet geçici olarak bazı işleri yüklenmek zorunda kaldı. Bugün bu alanlardan tümüyle çekilerek, piyasanın işleyişine bırakmaya çalışıyorlar. Bunlar eğitim, sağlık, sosyal güvenlik alanları. Kısacası halka hizmet götüren yapılanmalar tamamen kâr alanına terkedilmeye çalışılıyor. Ayrıca bu alanlarda epeyce bir personel çalışıyor. Özelleştirmeyle birlikte onların da tasfiyesi söz konusu. Özellikle bugün organize sanayi bölgelerinde fiilen uygulanan esnek ve kuralsız çalışmayı yasaya bağlamaya çalışıyorlar. Bir bütün olarak saldırıların hepsini savaş ortamı içerisinde geçirmeye çalışacaklar. Özelleştirme, personel rejimi, sosyal güvenlik alanları vs. savaş ortamında tamamen piyasaya terketmeyi düşünüyorlar.

- Savaş durumunda kamu emekçilerini bekleyen görevler nelerdir?

Bütçenin büyük bir kısmı rantta, dış borçlara, faizlere gidiyor. Savaşla birlikte bütçenin bir kısmı savaşa ayrılacak, kamu emekçileri büyük bir yoksullaşma yaşayacak. 91 Körfez Savaşı'nda da kamu emekçileri yoksullaşma ve tasfiyeyi yaşamıştır, yine aynı şeyler yaşanacak.

Kamu emekçileri, saldırıları durdurmak için şimdiden harekete geçmelidir. BES Ankara 1 Nolu Şube olarak sendikamız üzerine düşeni yapmaya çalışıyor: Paneller, söyleşiler, bildirimler, broşürler vb. araçlarla tabanımızı aydınlatmaya, savaş üzerinden kendilerini nasıl bir sonuç beklediğini, bu haksız savaş içerisinde yer almamaları gerektiğini, en azından bunun bir insanlık görevi olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Son olarak vurgulamak istediğim, gerçekten ciddi bir süreçten geçiyoruz. Bu savaşı durdurmak zorundayız. “Amerikan emperyalizmi için ölmeyeceğiz, öldürmeyeceğiz!”, “Amerikan askeri olmayacağız!” diye sokaklarda haykırıyoruz. Bu sloganların ete-kemiğe büründürülmesi gerekiyor. İşyerlerinden doğru başlayarak bütün kamu emekçilerinin, işçilerin savaşa karşı ortak tavır alma görevi var, bu görevin yerine getirilmesi gerekiyor.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Devlet direnişi görmezden gelmeye devam ediyor!

TAYAD'lı Aileler cezaevlerinde süren tecrit ve baskılar konusunu görüşmek için çeşitli illerden Ankara'ya geldiler. İstanbul, İzmir, Manisa ve Ankara'daki TAYAD'lı Aileler 20 Ocak günü Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e ölüm orucuna ilişkin bazı raporları iletmek için bakanlığa gittiler. Sabah saatlerinde aileler Abdi İpekçi Parkı'nda toplandı. Aileler ve avukatlardan seçilen heyet Adalet Bakanlığı'na gitti.

Kitle saat 14.00'e doğru Yüksel Caddesi'ne yürüyüşe geçti; heyetin burada bekleneceği ve yapılan görüşmenin sonucunun burada kamuoyuna aktarılacağı açıklandı. Yüksel Caddesi'ne yüründü. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem heyetin gelişine kadar halay ve sloganlarla devam etti. Heyet geldiğinde, C. Çiçek yerine Köksal Toptan'la görüştürüldüklerini, oluşturdukları dosyaları da Köksal Toptan'a verdiklerini söylediler. Aileler, olumlu hiçbir gelişmenin olmadığını ve çeşitli görüşmeler için Ankara'da kalacaklarını belirterek eylemi sona erdirdiler.

21 Ocak günü ise TAYAD'lı Aileler'in görüşme talebiyle başbakanlığa gitmeleri ise gözaltı ile sonuçlandı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Öğrenciler ABD Konsolosluğu önünde haykırdı...

“Myers defol! Amerikan askeri olmayacağız!”

İstanbul Üniversitesi öğrencileri olarak 20 Ocak Pazartesi günü Amerikan Genelkurmay Başkanı Myers'ın Türkiye'ye gelişini protesto etmek için bir eylem düzenledik. Eylem öncesinde sınırlı bir afiş çalışması ile duyurusu yapılan ani bir eylemdi.

Yaklaşık 30 İÜ öğrencisinin katıldığı eylem İstiklal Caddesi'nde “Emperyalist savaşa hayır!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları ile başladı. “Myers defol! Amerikan askeri olmayacağız!” şiarının yazılı olduğu bir pankart açıldı. Sloganlarla İstiklal Caddesi'nde yürüdüktan sonra Amerikan konsolosluğuna yöneldik. Konsolosluğun olduğu caddede yoğun bir polis ablukası vardı. Konsolosluk önündeki basın açıklamasına izin verilmedi. Bunun üzerine konsolosluğa yürüyeceğimizi söyledik.

Yaklaşık 15 dakika sloganlarımız eşliğinde yapılan pazarlıktan sonra TUYAP'ın önünde açıklama yapılmasına izin verildi. “Myers defol! “Amerikan askeri olmayacağız!”, “Yankee go home! Emperyalist savaşa hayır!” vb. sloganlardan sonra bir arkadaşımız basın açıklamasını okudu. ABD emperyalizminin simgesi “Sam amca” kuklalarının yakılması ile eylem sona erdi.

Ekim Gençliği/İstanbul Üniversitesi

Kafkas Üniversitesi'nde eylem...

“Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”

Kafkas Üniversitesi Öğrenci İnisiyatifi tarafından 11 Ocak'ta, YÖK Yasa Tasarısına ve emperyalist savaşa karşı devrimci ve yurtsever öğrencilerin katılımıyla bir basın açıklaması düzenlendi. Yapılan açıklamada; YÖK Yasa Tasarısı'nın öğrenciler üzerinde yaratacağı olumsuzluklar dile getirildi. Bilimsel ve akademik eğitimin tamamen yok edilip üniversitelerin paralı ve sermayenin çıkarlarını gözetken birer kalifiye işçi yetiştiren kurumlar haline getirildiği ifade edildi.

Terörist ABD tarafından Irak nezdinde bütün Ortadoğu halklarına dayatılan emperyalist savaş, bunun Ortadoğu'nun mazlum ulusları üzerinde yaratacağı yıkım üzerinde duruldu ve tüm kamuoyunun duyarlı olması için çağrı yapıldı. Basın açıklamasına demokratik kitle örgütleri de desteklerini sundular.

“Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “F tipi üniversitelere hayır!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “YÖK gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!” sloganları atıldıktan sonra eylem sona erdi.

Kafkas Üniversitesi Öğrenci İnisiyatifi

Dünyanın dört bir yanında yapılan emperyalist savaş karşıtı gösterilere yüzbinlerce insan katıldı...

Dünya halkları savaşa ve saldırganlığa karşı ayakta!

Emperyalist savaşa karşı dünyanın dört bir yanında sayıları yer yer yüz binleri bulan kitle gösterileri yapılıyor. Amerika, Vietnam savaşından bu yana tarihinin en kitlesel gösterileri ile sarsılıyor. Bu büyük kitlesel gösterileri gören Bush ve savaş ağaları ise şimdiden ciddi kaygılara düşmüş durumdadır.

Washington: ABD'nin başkenti Washington'da yapılan dev gösteriye 500 bin insan katıldı. Gösteri yürüyüşünde "Savaşa Hayır", "Petrol için kan akıtılmasını istemiyoruz", "Askerlerimize yapacağımız en iyi yardım onların evlerinde kalmalarıdır" sloganları haykırıldı. Eksi 5 derece soğuğa rağmen bu denli kalabalık bir gösterici topluluğunun Washington'da bir araya gelmesi, Amerika'daki savaş karşıtı hareketin ulaştığı boyutların yeni bir göstergesi oldu.

Washington'daki gösteriye, üstelik dondurucu soğuğa rağmen, yarım milyon kişinin görkemli katılımı aynı kentteki savaş kundakçılarına büyük bir şamar oldu kuşkusuz. Martin Luther King'in "Bugünkü dünyada zorun en büyük tüccarı kendi hükümetimdir... İnsanlık adına daha fazla susamam." sözleriyle yürüyen savaş karşıtları, bu eylemleriyle, ABD'de bile emperyalist medyanın gündeminin birinci sırasına oturmayı başardılar. "Savaş çözüm değildir!", "Petrol için kan yok!", "Savaş iç sorunları örtmenin aracı!", "Bu bir saldırganlık savaşdır!" şiarları eylemde en çok yükseltelen şiarlar arasındaydı.

Washington'daki dev gösteri geçen hafta sonu ABD'de yapılan tek savaş karşıtı eylem değildi. Amerika'nın işçi kenti olan San Fransisco başta olmak üzere başka bazı kentlerde de gösteriler yapıldı. San Fransisco'daki işçi ağırlıklı gösteriye 150 bin kişi, Portland ve Oregon'da düzenlenen gösterilere ise onbinlerce insan katıldı. Dos Monines, Albuquerque, İndiana Polis, Riemont, Las Vegas, Chicago ve Tampa'da da düzenlenen gösterilerde onbinlerce insan savaşa karşı tepkilerini haykırdılar.

ABD'deki savaş karşıtı tepkilerin ve eylemli gösterilerin önümüzdeki haftalarda daha da büyümesi bekleniyor.

İngiltere: Başkent Londra'nın kuzey batısında Northwood Askeri Üssü'nün çevresinde eylem yapan 400 kişiden

50'si gözaltına alındı. Brodford kentinde düzenlenen savaş karşıtı gösteriye ise binlerce insan katıldı.

İspanya: Madrid yakınlarında bulunan Amerikan üslerinin önünde gerçekleştirilen gösteriye binlerce insan katıldı. Eylemciler "Savaşa hayır!", "Benim adıma savaş yürütülmesini istemiyorum!" sloganlarını haykırdılar.

İtalya: Bologna şehrinde 2 bin kişi savaşa karşı Amerikan konsoloslugu etrafında insan zinciri oluşturdular.

Almanya: Heidelberg kentinde bulunan Amerikan Merkezi Üssü'nün önünde gerçekleştirilen barikat eylemine 2 bin kişi katıldı. Ayrıca Almanya'nın değişik kentlerinde düzenlenen gösterilere binlerce insan katıldı.

Kanada ve İrlanda'da da kitlesel yürüyüşler gerçekleşti.

Moskova: Lenin, Stalin ve Arafat'ın posterleri ve kızıl bayraklarla, "Terörist Bush!" ve "Uluslararası terörist!" şiarlarının yazılı olduğu pankartlar taşıyan binlerce kişi Amerikan konsoloslugu önünde

"Irak'tan elinizi çekin" şiarı altında bir gösteri gerçekleştirdi.

Mısır, Suriye ve Lübnan'da da onbinlerce insanın katıldığı savaş karşıtı gösteriler gerçekleştirdi.

Pakistan: Başkent İslamabad'dan 10 kilometre mesafedeki Ravalpindi'ye kadar bir insan zinciri oluşturuldu. Eyleme üniformalı öğrenciler de katıldı.

Japonya: Başkent Tokyo'da 10 bin kişilik barış konseri gerçekleştirdi. Çin'in Hong Kong kentinde Amerikalı, Çinli, Endonezyalı ve Filipinliler'den oluşan 60 kişilik grup İngiliz ve ABD konsolosluklarına savaşa

hayır mektupları verdiler.

Viyana: Çoğunluğunu öğrencilerin oluşturduğu üniversite kampüsünde toplanan kitle Amerikan konsoloslugu'na yürüdü.

Beyrut: Lübnan, Irak ve Filistinliler'in katıldığı, Irak halklarıyla dayanışmalarını belirten konuşmaların yapıldığı gösterilere binlerce kişi katıldı.

Yeni Zelanda ve Arjantin'de de kitlesel eylemler yapıldı. Arjantin'de 10 bin kişinin katıldığı eylemde öne çıkan temel slogan "Terörist ABD!" "Terörizme karşı mücadeleye!" oldu.

Brezilya: Yüzlerce kişilik eylemde Amerikan bayrağı yakıldı.

Gazze: 5 bin kişi Irak halkına destek için yürüdü.

İrlanda

Japonya

Brüksel'de onbin kişi alanlardaydı...**Savaşa karşı omuz omuza!**

18 ve 19 Ocak tarihlerinde tüm dünyada ABD'nin saldırgan tutumunu protesto gösterileri düzenlendi.

Hollanda'da barış inisiyatiflerince askeri üslerde denetim yapıldı. Hollanda polisi, askeri üslerde Amerikan savaş malzemeleri arayan 100 civarında barış inisiyatifçisini kaba bir şekilde gözaltına aldı.

19 Ocak Pazar günü Brüksel sokaklarında da ABD'nin Irak'a müdahalesini protesto etmek için 10 bini aşkın gösterici vardı. Protestocular aynı zamanda Belçika hükümetine, "kirli savaşta ABD'nin yanında yer alma" uyarısı yaptılar ve Amerikan askerlerinin Belçika limanlarından geçişine hayır dediler.

ACV Sendikası Gençlik Kolu temsilcisi (Hıristiyan Demokrat Sendika) Christel van Damme yaptığımızda şöyle dedi: "Benim düşünceme göre gençliği ilgilendiren en büyük konulardan biri savaş biri de barıştır. Bu savaş petrol için yaratılmakta, elbette ki Amerika'nın bölgeyi kendi denetimine almak istemesi de büyük rol oynamakta. ... Ben Antwerpen'de yaşıyorum ve limanlarımızla gurur duyuyorum, ama ABD askerinin liman üzerinden geçtiğini duyduğumda tüylerim diken diken oluyor."

"Sendikacılar savaşa karşı" pankartının arkasında yürüyen ABVV baştemsilcisi (sosyal demokrat sendika) ise şunları söylüyor: "Ben savaşın her türüne karşıyım, ister BM kararı olsun ister olmasın. Belçika petrol federasyonu başkanının sözleri bu savaşın

kimlere hizmet ettiğini açıklıyor. ABD'nin Irak'a kısa bir müdahalesi bizim çıkarımızdır sözleri bu savaş için açıklayıcı değil."

Eyleme katılan iki gençle konuştuk...

- Amerika'nın Irak'a müdahalesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

1. genç: Bu savaş petrol yataklarına sahip olmak için ABD tarafından çıkarılıyor. Böylece tüm uluslararası yasaları ve ülkelerin kendilerini ifade edebilme özgürlüğünü ihlal etmekte. Kesinlikle Belçika'nın katılmasını istemiyorum.

- Savaşı durdurabilir miyiz?

1. genç: Korkarım savaş olacak, ama savaşın seyri yapabileceğimiz savaş karşıtı gösterilere bağlı. Mücadele ve müdahale yöntemlerimiz Bush'un

saldırısını püskürtmemeli.

Püskürtmediğimiz takdirde Irak savaşından sonra 50 ülke daha sırada bekliyor.

- AB ülkeleri de savaşa katılır mı?

1. genç: Benim düşüncem NATO ülkeleri katılacak. ABD'nin istemi NATO'nun Türkiye'ye destek sağlaması.

- Savaşın sonuçları ne olur?

1. genç: Çok pahalı bir savaş olur. Milyarlarca dolar harcanacak bu savaşa. ABD'nin savaşın faturasını işçi ve emekçilere kestiğini görüyoruz. Bu elbette ki olayın ekonomik yönü. İnsani bakımdan baktığımızda, savaşın sefalet, baskı ve zulüm getirdiğini görüyorum.

- Savaş karşıtı bir tişört giymişsin... Savaş hakkında ne düşünüyorsun?

2. genç: Tişörtü giymemin nedeni üstünde İngilizce "Petrol için savaşa hayır!" yazması idi.

Petrol, savaşa girmek için bir vesile olamaz.

- Gençler arasında savaş karşıtlığı yaygın mı?

2. genç: Benim izlenimlerim gençlerin savaşa karşı oldukları yönünde. Dünyada yeterince sorun var zaten.

- Savaş gençler için bir problem mi? Ne düşünüyorsun?

2. genç: Hükümetler bize "savaş sizin sorununuz değil" izlenimi vermeye çalışıyor. Ama ben biliyorum ki, savaşa katılan ve ölen insanlar benim gibi işçi ve emekçi ailelerin çocuklarıdır. Sence kaç tane zengin çocuğu savaşa gidecek? Bence bir tane bile yoktur. Hangi milliyetten olursak olalım, omuz omuza gençlerle savaşı püskürtmemiz gerekiyor.

Bir-Kar/Belçika

Fransa'da savaşa karşıtı yaygın eylemler

18 Ocak günü Fransa'da 50'ye yakın kentte savaş karşıtı gösteri gerçekleşti. Bu eylemlere onbinlerce kişi katıldı. Birçok dernek, sendika ve sol partiler "Savaşa hayır, barış ve adaletli bir dünyaya evet!" şiarı altında bir koordinasyon etrafında birleştiler.

Başta Paris olmak üzere, Bordeaux, Rennes, Marsilya, Lyon, Lille gibi büyük kentlerin yanı sıra yaklaşık 40 ayrı kentte yürüyüşler gerçekleşti. Fransa genelindeki gösterilere yaklaşık 200 bin kişi katıldı.

Koordinasyon, bu eylemin 15 Şubat'ta gerçekleşecek büyük eylem için iyi bir prova olduğunu açıkladı.

Paris'de 20 bin kişi, emperyalist savaşa karşı olduklarını pankartları, bildirileri, sloganlarıyla haykırdılar. Petrol için kan dökülmesini teşhir ettiler. Havanın çok soğuk olmasına rağmen çok sayıda genç ve çocuğun eyleme katılımı dikkat çekiyordu.

Kızıl Bayrak/Paris

"Belçika'da Amerikan askeri istemiyoruz!"

13 ve 15 Ocak günleri Antwerpen'de 800 Amerikan askerinin konakladığı otelin önünde ve ABD'ye ait savaş malzemelerinin yüklendiği yerde protesto gösterileri düzenlendi.

Savaş malzemelerinin bulunduğu yerin giriş kapısına kendisini zincirleyen üç Belçika Emek Partili (PTB) genç kirli savaş iki saat boyunca protesto etti. 150 kişilik grup da destek sundu. Olaya Belçika askeri sert bir biçimde müdahale etti. Amerikan askerlerinin konakladıkları otelin önünde "Savaşa hayır!" ve "Belçika'da Amerikan askeri istemiyoruz!" sloganları atan 100 kişilik grup ise birbuçuk saat protesto gösterisi yaptı.

Önümüzdeki haftalarda yaklaşık 2300 Amerikan askeri ve 35 tren dolusu savaş malzemesi Antwerpen limanı üzerinden Körfez'e gönderilecek. Askerler Almanya üslerinden geliyorlar.

Belçika hükümeti ilk önce savaşa karşı olduğunu söylemiş ve Amerikan askerlerinin Antwerpen limanını kullanamayacaklarını açıklamıştı. Olaylar kamuoyu tarafından tepkiyle karşılanınca hükümet zorunlu bir açıklama yaptı; "NATO tatbikatı çerçevesinde Amerikan askerlerinin buradan belli olmayan yere hareket edecekler." Askerlerin gidecekleri yerler gizlilik nedeniyle açıklanmadı!

Bir yandan bu gelişmeler yaşanırken, diğer yandan hükümet ikiyüzlü bir tutumla savaş karşıtı açıklamalarına devam ediyor. Hükümet ortaklarının savaş ile ilgili tutumları ise şöyle. Liberal Parti; Amerika'nın yanında bulunmamız gerekir. Sosyalist Parti; BM kararı bizim için belirleyicidir. Yeşiller ise savaşa karşıyız, ama savaş patlak verirse Amerika'nın yanında saf tutmamız gerekir diyor.

Bir-Kar/Belçika

Amerikancı medya savaş kışkırtıcılığına devam ediyor!

Türk basınında bir haberde, İngiliz medyasının bile savaş karşıtı bir tutum izlemeye başladığı yorumuyla, bir dergi kapağı yer alıyordu. Kapakta savaşa hayır anlamına gelen bir slogan öne çıkarılmıştı. Haberi veren gazete, durumu, İngiltere’de halk kitlelerinin savaş karşıtı tutumuyla açıklamayı da ihmal etmemiş. Amerika’nın stratejik müttefiki, Irak’a saldırı konusunda Amerika’dan çok Amerikancı İngiltere’de bile, demek ki böyle basın organları bulunabiliyor!

Fakat Türkiye’de durum hayli farklı. Türkiye’de de halk kitlelerinin büyük çoğunluğu savaşa karşıdır. Bunu herkes gibi, hatta herkesten fazla medya organları bilmektedir. Ancak, söz konusu haberi yapan gazete de dahil olmak üzere, hiçbir basın-yayın organı, bırakın göstermelik de olsa savaş karşıtlığına soyunmayı, kitlelerin bu eğilimini yansıtmaya bile yanaşmamaktadır. Türk basını okuyan, televizyon kanallarını izleyen, kendini adeta bir Amerikan kasabasında merkezin borazanlığını yapan yerel basın ağıyla sarılmış sanacaktır. Denilebilir ki, zaten pek çok televizyon kanalı Amerikan medya tekellerinin yan kuruluşuna dönüştürülmüş durumdadır, Amerikan sermayesiyle finanse edilmektedir, elbette Amerika’nın savaş borazanlığını da üstleneceklerdir. Tabii, buna bir de CIA’nın kirli savaşın finansmanı için yürüttüğü “derin” faaliyet eklenebilir. Hani şu, kontr-gerilla operasyonlarında sözü geçen ve Irak savaşı vesilesiyle Amerikan yönetimi tarafından yeniden gündeme getirilen, kirli propaganda yürütmeleri için “dost” ülkelerdeki gazetecilere para dağıtmayı da içeren faaliyet! Türk basınında pek çok kalemi okudukça, konuyla ilgili manşetleri gördükçe, bu bilgileri veri kabul etmemek imkansız hale geliyor.

Ne var ki, Türk basınının hali, yukarıdaki verilerle bile açıklanamayacak bir rezalet çukurunun resmidir. Durum, Amerikan sermayesiyle beslenenlerin görevlerini ifa etmeleriyle izah edilemez bir haldedir. Zira Amerikan sermayesi ve CIA, bir takım hesap-kitabın ardından, tespit ettikleri en verimli kanallara akıtacakları kanlı dolarlarını. Önlerine gelene para dağıtmaları beklenemez. Fakat Türk basınında ağızını her açan savaş kışkırtıcılığına soyunmaktadır. Hatta, kışkırtıcılık yapamayacak kadar çekinik olanlar, kışkırtıcılardan daha rezil bir tutumla, “hiç olmazsa kazananın yanında duralım ki zarar görmeyelim” üzerinden yürütmektedir Amerikan propagandasını. Onların gözünde Amerika savaşı çoktan kazanmıştır çünkü. Uçaklarının, bombalarının, füzelerinin, filolarının gücü önünde kendileri çoktan secdeye vardıkları için, başkalarının ve herkesin de bu güce tapmış, ya da tapmak zorunda kalacağını hesaplamaktadırlar.

Fakat bugün, bu işi en azgın biçimde yürüten, dolayısıyla, beslemeliklerinden kuşku duyulmaması gerekenlerin faaliyeti daha önemlidir. Çünkü medyada hakimiyet onlardadır ve onların saçtığı zehirle kirlenmektedir ortalık.

Kimdir bunlar?

Iraklı çocukların, bebeklerin (Saddam’ın değil, asla ve hiçbir zaman umurlarında olmadı Saddam ve diktatörlüğü), Türkiyeli gençlerin kanına susayan bu Amerikan uşakları kimlerdir? Hangi basın organları, hangi köşe yazarları kendi aşağılık (üç kuruşluk) çıkarları uğruna milyonlarca masum insanın ölümüyle sonuçlanacak bir emperyalist saldırganlığa, hem de “ülke çıkarları” adına çanak tutmaktadır? Bu televizyon kanalları ve yayın yönetmenleri, bu

gazeteler ve köşe yazarları çok iyi tanınmalı ve tanıtılmalıdır.

Milliyet ‘le başlayalım.

Logosunda “basında güven” etiketi taşıyan bu gazete, haber başlıklarından köşe yazılarına kadar, dilinden kullandığı yöntemlere kadar savaş kışkırtıcılığının baş aktörlüğüne soyunmuş durumda. İşte, Amerika’nın savaş borazanlığını üstlenen bu yayının son bir-kaç günlük nüshalarından seçtiklerimiz...

20 Ocak tarihli nüshasında büyük puntuyla verilen bir haber başlığı “*Bush’un baş belası*”! *Milliyet* bu nitelemeyi ABD’li aktör Martin Sheen için kullanıyor.

21 Ocak tarihli nüshasında ise bu kez Saddam Hüseyin’in oğlu Uday için, yine büyük puntuyla manşete çıkarılmış bir başka haber başlığı: “*Milli atletleri kızgın asfaltta süründürdü*”.

Milliyet’te bu işleri yapanların, Bush’un kullandığı dilden yararlandıkları görülüyor. Bush’un, özellikle Saddam Hüseyin için argo kullanmasının, Güneyli magandaları saldırganlık politikalarına kazanma amacına yönelik olduğu söylentileri ortalıkta dolaşıyor. Acaba *Milliyet*’in hedefindeki kitle kimlerden oluşmaktadır? Zira *Milliyet*, her kimi hedefliyorsa, Türkiye hükümetinin politikalarından önce Amerikan hükümetinin ve başkanının politikalarına kazanması gerekiyor. Savunduğu odur, saldırdığı ise onun hedefe koyduğu ülke ve başkan.

Milliyet’in köşe yazarları ise haber başlıklarını aratmayacak bir şevkle üstlenmişlerdir görevlerini.

Mesela, Yasemin Çongar 20 Ocak tarihli köşesinde, “kongrenin nabzını iyi tutan bir analist”ten bol alıntılı bir propaganda metni yayınlamış bulunuyor. “Havet” başlığını koyduğu bu makalesinde Ankara’yı “uyarma” görevini de ihmal etmemiş.

Amerika saldırmaya kesin kararlı, “havet” tutumunun bedeli ağır olur, diyor özetle.

Taha Akyol ise 21 Ocak’ta yayınlanan makalesinde şunları söylüyor: “Acaba şimdi de artan savaş baskısı ve ‘dost ülkeler’in hatırı için şöyle bir süreç mi gelişiyor: Saddam ‘onurlu bir sürgün’ü veya benzer bir formülü kabul edecek, Amerika da vurmayacak!”

“Evet, barış umudu birkaç gün öncesine göre birazcık güçlenmiş gözüküyor” ifadeleriyle güya barış istermiş bir görüntü vermeye çalışırken; 22 Ocak tarihli makalesinde de, Henry Kissinger’li bir ABD propagandasına girişiyor.

Hasan Cemal 21 Ocak’ta yayınlanan makalesinde; “Saddam beladır, istikrarsızlıktır. Onun için barış adına Saddam’ın Bağdat’ına koşanlar, eğer aradaki o ince çizgiyi fark edemezlerse, savaşın tuzağına düşebilirler. Fark etmeden eli kanlı bir diktatörün ‘yol arkadaşı’ olabilirler.” ifadeleriyle, saldırganlığını barış yanlılarına kadar genişletiyor.

Fatih Altaylı ise, 21 Ocak tarihli gazetede köşesinde, “Türkiye harekate destek vermedikçe, ABD operasyonunun Irak’ta çabuk ve kesin bir başarıya ulaşma şansı az. Saddam bunu biliyor. Ve bu yüzden de direniyor. Bu da ABD’yi sıkıntıya sokuyor. Irak’a yönelik bir operasyonu kaçınılmaz hale getiriyor.” sözleriyle, aklı sıra, “kararsızlık” adı altında hükümete yöneltilen saldırıya destek veriyor.

Milliyet her gün okurun karşısına böyle uydurma haberler, küfürlü ifadeler, Amerika adına ikna turuna çıkmış köşe yazarlarının bin dereden su getirir makaleleriyle çıkıyor. Özetle, kendini Amerikan saldırganlığını meşru, gerekli, yararlı, haklı göstermeye vakfetmiş görünüyor. Bu gayretkes hizmet elbette karşılıksız kalmıyordu.

Savaş karşıtı eylemlerden kısa kısa...

Diyarbakır: Diyarbakır Barış Platformu Koşuyolu Parkı’nda 100 kişilik eylem yaptı.

Eylemi Ofis Ekinciler Caddesi’ne kaydırmak isteyen kitleye polis saldırdı, birçok sayıda insan göz altına alındı.

Van: Demokratik kitle örgütleri ve partiler “Savaşa hayır” mitingi yaptılar.

G.Antep: Emek Platformu’nun düzenlediği mitinge 4 bin kişi katıldı.

Adıyaman: Emek Platformu’nun yanısıra Adıyaman Barış Platformu da savaş karşıtı eylem yaptı.

İstanbul: Deri- İş Tuzla Şubesi önünde yaklaşık 150 kişi savaş protestosu gerçekleştirdi. “Filistin halkına özgürlük!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Cezaevlerinde tecrite son!” dövizleri açıldı. “Irak’ta savaşa hayır!”, “ABD askeri

olmayacağız!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

* Sosyal Demokrasi Vakfı (SODEV), ÖDP, DEHAP, SDP, SHP ve EMEP İstiklal Caddesinde savaşı protesto etti.

* İstanbul Üniversitesi Öğrenci Koordinasyonu’ndan bir grup öğrenci İstiklal Caddesi’nde eylem yaptılar.

Çorum: Emek Platformu’nun düzenlediği işçi sendikalarının katılımının az olduğu, KESK’in en kalabalık korteji oluşturduğu 2 bin kişilik bir miting yapıldı.

Manisa-Salihli: Savaş Karşıtı Platformun düzenlediği mitinge 600 kişi katıldı.

Antalya: 97 demokratik kitle örgütünün kurmuş olduğu “Savaş Karşıtı Ortak Alan

Platformu”, “Savaşa hayır!” mitingi yaptı.

Bursa Gemlik: “Gemlik Savaş Karşıtı Bileşenleri” İskele Meydanı’nda basın açıklaması yaptılar.

Trilyonlarca lira borcu olan vergi kaçakçıları da affedildi...

AK Parti düzenin pislüklerini aklamaya devam ediyor!

İktidara her yeni gelen hükümet öncelikle patron ve sermayedarların isteklerini yerine getirir, biriken borçlarını bir kaleme siler. Türkiye’de bu hep böyle olmuştur. Sermaye’nin güvenini kazanmak için bu olmazsa olmaz bir uygulamadır. Patronların yeni uşağı AKP’nin yapmakta olduğu da bu politikaların devamıdır.

AKP’nin seçim vaatleri arasında önemli bir yer tutan vergi affı yasası, meclis genel kurulunda kabul edildi. Yıllardır IMF’ye sunulan niyet mektuplarında yer alan, “gecikmiş vergi yükümlülüklerinin çözümü için gereken düzenlemeler yapılacaktır” sözü de böylece yerine getirilmiş oldu.

Yasanın hararetli savunucusu Maliye Bakanı Kemal Unakıtan’ın genel gerekçesinde, vergi kayıp ve kaçakçılığın azaltılmasından, kayıtdışı ekonominin kayıt altına alınmasından, etkin bir vergi idaresi ve denetimi sağlanmasından söz etmesi koca bir yalandan ibarettir. “Mali Milat” ve nereden buldun yasalarını önce erteleyip sonra kaldırarak, vergi kayıp ve kaçakçılığını özendirilen hükümet, şimdi de naylon fatura kullanıp vergi kaçırınları affetmiştir.

TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’nda görüşülen Vergi Affı Tasarısı genişletilerek metne “bilmeyerek sahte fatura kullanmak” ibaresi eklendi. Söz konusu madde şöyle; “*Vergi Usul Yasası’nın 359. maddesinde sayılan ‘sahte belge kullanmak’tan 31 Ekim 2002’den önce işleyenler hakkında savcılıklara suç duyurusunda bulunulmayacak. Suç duyurusunda bulunulmuş olup soruşturma aşamasında bulunanlar için takibat yapılmayacak, açılmış bulunan kamu davaları ortadan kaldırılacak ve kesinleşmiş mahkumiyet kararları da infaz edilmeyecek*”

Bu yasa ile birlikte, başta Al Baraka Türk’ün yöneticisiyken sahte fatura düzenlemekten yargılanan Maliye Bakanı Kemal Unakıtan olmak üzere, Cavit Çağlar, Erol Evci, Yahya Murat Demirel ve Fadıl Akgündüz gibi pek çok vergi kaçakçısı aklanmış oldu. Sadece bu kadar mı? Kaçak işçi çalıştıran patronlar, futbol kulüpleri ve altın stokçularında bir bir affedildi.

Ankara Serbest Muhasebeci ve Mali Müşavirler Odası Başkanı Mehmet Koç konuya ilişkin olarak şu açıklamaları yaptı: “Hükümetin ‘Vergi Barışı’ adı altında çıkardığı vergi affıyla 2.4 katrilyon bir kaynak beklediğini açıklarken, vergi affı ile birlikte 10 katrilyon liralık vergi almayacak. Mali Milad’ın kaldırılmasının faturası ise 40 katrilyon lira...” (Cumhuriyet, 15 Ocak 2003)

Vergi yasası ile getirilen en önemli düzenleme “matrah arttırımı”dır. 1998, 1999, 2000, 2001, 2002 yıllarına ilişkin olarak gelir-kurumlar ve KDV matrahlarında yapılacak “önemsiz” artışlarla, belirtilen yıllarda vergi kaçırarak servet sahibi olanların vergi incelemesi yapılmayacak ve kaçırıldıkları vergiler ceplerinde kalacaktır. Kendisinden önceki hükümetleri reel sektör yerine finansal kesime destek vermeye

eleştiren AKP Hükümeti’nin bu son icraatı da rantiyelere, kaçakçılara, sermayeye uşakça hizmetini arttırarak sürdüreceğini gösteriyor. “Vergi barışı” yasası Türkiye’de bugüne kadar vergi kaçırın patronları aklama operasyonlarının enbüyüğü olma niteliği taşıyor. AKP hükümeti “krizin yaralarını sarmak” yalanıyla patronların vergi borçlarını affederken, ortaya çıkan faturayı yine emekçilerin sırtına yükleyecek. Nitekim başta ATV, ÖTV ve KDV’lere peşpeşe yapılan zamlar bunun son örnekleridir. Son 2 ay içerisinde

akaryakıtta 9 defa yapılan zamlarla birlikte, dünyada en pahalı akaryakıt artık Türkiye’de satılıyor.

Böylece vergi dairelerindeki tabelada yazılanların (“*Vergimi ödüyorum vatandaşlık görevimi yapıyorum!*”) sadece emekçiler için geçerli olduğu bir kez daha ortaya çıkıyor. Toplam vergilerin çok büyük bir kısmı emekçi yığınlarından alınırken, bu vergiler savaşa, silahlanmaya, sermayeye ucuz kredi olarak harcanıyor. Böylece yatırılan vergiler; açlık, hastalık, cop, mermi, işkence, gözaltında katledilmek ve F tipi cezaevleri tabutluklarına hapsedilmek olarak geri dönüyor.

İşçi sınıfı, emekçi halk yığınları olarak bu yükü taşımak zorunda değiliz. Vergi sistemindeki adaletsizliklerin kaynağının kapitalist sermaye düzeni olduğunu bir an bile aklımızdan çıkarmadan, verginin herkesten maddi gücü ve geliri oranında alınması, emekçilerin vergi yükünün azaltılması, dolaylı vergi yerine herkesten artan oranlı vergi alınması talebini daha güçlü haykırmalıyız.

**Her türlü dolaylı vergi kaldırılmalı!
Artan oranlı gelir ve servet vergisi!**

Eski ABD-Irak ilişkileri ve sonrası...

Körfez Savaşı öncesinde ABD-Irak ilişkileri sürekli gelişen bir hat izledi. Öyle ki 1989’da ABD’nin “Mal Kredisi Programı”ndan en fazla yararlanan ülkelerden biri Irak’tı. ABD, 1983 yılı itibarıyla Irak’a buğday, pirinç, mısır ve tavuk eti satıyordu. Bu satıştan yılda toplam bir milyar dolar kazanıyordu. Ayrıca yılda milyarlarca dolarlık tarım kredisi, ABD tarım tekellerinin ABD kongresine baskı yapması sonucu, Irak’a veriliyordu.

İran-Irak savaşından önce Sovyetler Birliği’nin bölgedeki en önemli müttefiği olan Irak, savaş sonrası batılı emperyalistlere daha yakın duruyordu. Şüphesiz bunda ABD’nin kışkırtmaları ve Irak’a açık desteğinin büyük etkisi vardı. Bizzat ABD kongrelerinde Irak’a askeri araç ve gereçlerin satışı onaylanıyordu. 1985-1990 yılları arasında ABD Ticaret Bakanlığı 750 Amerikan şirketine ihracat yapma izni verdi. İhraç edilen mallar askeri mallardı ve içinde yok yoktu. Özel patlayıcı maddeler, nükleer enerji üretimi ile ilgili ekipman, lazerler, bilgisayarlar, her türlü uçak malzemeleri ve kimyasal maddeler ilk aklara gelenler. Bu ihracat tam da İran-Irak savaşının sürdüğü döneme denk geliyor. ABD Irak’a en büyük yardımı istihbarat alanında yaptı. Uydudan çekilen fotoğraflarla Irak’ın İran birliklerini daha rahat vurmasını sağlandı.

ABD’nin desteği savaş boyunca sürdü. 1990 yılında Irak yönetimi ile ilgili yayımlanan insan hakları ihlalleri raporları bizzat baba Bush yönetimi tarafından hasıraltı edildi. Irak bölgede sağa sola tehditler savuruyordu. Kuveyt’i kendi petrollerini çalmakla suçluyor, giderek artan oranda tazminat istiyordu. Ne de olsa ABD emperyalizmi o aşamada henüz Irak’ın arkasında

duruyordu. Kuveyt işgaliyle birlikte bu durumun nasıl kökten değiştiğini ve sonrasında olup bitenleri ise biliyoruz.

Irak’ın ekonomik gelirinin %90’ı petrolden gelen gelirlerden oluşuyordu. Körfez Savaşı sonrasında ise emperyalist ambargo sonucu bu gelir %10’lara kadar gerilemiş bulunuyor. Ülkede tarım yok denecek kadar azdır. Sadece Fırat ve Dicle Irmakları boylarında tarım ürünleri yetiştirilmektedir. Otuz küsur milyonluk nüfusu olan bir ülkeye bu üretimin yetmeyeceği ise açık. Emperyalist ambargonun dayatmaları sonucu petrol karşılığında gıda alınmaya başlandı. Yalnız bu gıdaların ve besin maddelerinin ülkeye girişi tamamen emperyalistlerin istek ve keyiflerine bağlı.

Ülkeye, sanayide kullanılmak üzere de olsa kimyasal hiçbir madde sokulmuyor. Ülkenin sanayisi hemen her gün ABD uçakları tarafından bombalanarak işlemeze hale getiriliyor. Ülkede işsizlik had safhaya varmış durumda. Yoksul olan halk her geçen gün biraz daha yoksullaşmakta, açlık ve sefalet artmaktadır. Ülkede emperyalist ambargo sonucu çok büyük boyutlarda ilaç sıkıntısı yaşanıyor. İnsanlar, özellikle yaşlılar ve çocuklar, yaşamlarını yitiriyorlar. Körfez Savaşı’ndan sonra ilaçsızlık ve bakımsızlıktan 567 bin çocuk hayatını kaybetti.

ABD emperyalizmi böyle bir halkın tepesine bomba yağdıracak. Açlık ve yoksulluk içinde kıvranan, ilaçsızlıktan ölümün kol gezdiği bu mazlum ülkeye. Üstelik, İran-Irak savaş döneminde kendisinin bizzat beslediği, büyüttüğü ve desteklediği Saddam rejimini yıkmak bahanesiyle...

H. Ateş

Ciddiyetsizliğin son perdesi/5

Reformist solla orta

Parlamento seçimleri, ciddi bir siyasal partinin düzen karşısındaki yerine olduğu kadar, onun tüm öteki partilerle ilişkilerine de önemli açıklıklar getirebilen temel önemde bir siyasal olaydır. Bu, devrimci olmak iddiası taşıyan partiler için özellikle geçerlidir. Zira burjuva politikası, doğası gereği, tümüyle kitlelerin aldatılmasına, bu çerçevede yalana, demagojiye ve binbir türlü oyuna dayanır ve seçimler döneminde bu özellik kendini daha kaba ve belirgin bir biçimde gösterir. Seçim başarısı elde etmek üzere her türlü oyuna başvurmak; gerçek programını ve politikasını olduğu kadar niyetlerini ve hesaplarını da gizleyerek ya da bir yana bırakarak, ilkesizce her türlü ilişkiye girmek burjuva politikası için mübah sayılır.

Ciddi ve tutarlı devrimci partiler içinse durum temelden farklıdır. Onlar seçim dönemlerinde kitlelerin karşısına programatik amaç ve hedefleriyle çıkarlar, kitlelere temel ve güncel sorunlara ilişkin bakışlarını ve çözümlerini sunarlar. Duruma göre kurabilecekleri seçim ittifaklarının bunu karartmamasına, kendi konumları ve kimlikleri konusunda kitlelerde herhangi bir yanlış izlenim yaratmamasına, onlara en ufak bir yanlış mesaj vermemesine de özel bir dikkat gösterirler. Devrimci bir parti için seçimler ve parlamento alanındaki mücadele devrime, devrimci sınıf mücadelesinin genel gidişine ve çıkarlarına tabidir. Kurabileceği seçim ittifakları da kesin olarak buna uygun olmalı, bu ilkesel amaca hizmet etmelidir. Parlamento hakkında en ufak bir yanlışlama yaratmak bir yana, onun içyüzünün ve gerçek işlevinin teşhiri, kurulacak bir seçim ittifakının da olmazsa olmaz koşulu olmalıdır.

Hiçbir geçici güncel hesap veya kaygı, bu ilkesel tutumun önüne geçemez, bu tutumdan ayrılmada ifadesini bulacak bir oportünizmi mazur gösteremez.

Bu çerçevede 3 Kasım seçimleri, tüm sol siyasal çevreler için olduğu kadar MLKP için de önemli bir siyasal sınavdı. Yine de bunun MLKP için ayrı bir anlamı ve önemi vardı. Zira bu onun 3. kongresi sonrasında karşı karşıya kaldığı ilk önemli siyasal sınavdı. Seçimlerde alınacak tavır ve girilecek ilişkiler, İmralı sonrası gelişmelerin değerlendirildiği bu üst parti platformunda belirginleşen yeni eğilim ve yönelimler konusunda, herkese daha somut ve kesin bir fikir verecekti.

MLKP'nin 3 Kasım seçimleri sınavını nasıl verdiği bugün artık bilinmektedir. O, reformist-parlamentarist solla aynı blok içinde yer almak doğrultusunda açık ve net bir tercih ortaya koymuş, daha en baştan bu niyet ve hedefle hareket etmiş, en son ana kadar da bunun için didinip durmuştur. Ancak kendisini aşan nedenlerden dolayı fiilen bu bloğun dışında bırakıldıktan sonradır ki, sözümlerine bağımsız bir platformla ortaya çıkma yoluna gitmiştir. Bu durumda bile reformist-parlamentarist blokla kendi arasına herhangi bir ilkesel ve politik sınır çizmekten özenle kaçınmıştır. Bu kaçınma nedensiz de değildir. Zira seçimlerden önce olduğu kadar seçimlerden sonra da bu blok içinde yer almak onun için değişmez bir hedef olarak kalmıştır. Nitekim bu platformun dışında bırakılmasını seçimlerden önce olduğu kadar sonra da sorun etmiş, bunun müsebbibi olarak gördüğü partilere bu sınırlar içinde eleştiriler ve sitemler yöneltmiştir.

Bu durumda önemli olan, onun reformist blok içinde yer almak niyet ve çabasıdır. Bunun fiilen gerçekleşmemiş olması, bu niyet ve çabada ifadesini bulan politikanın ilkesel ve politik anlam ve önemini hiçbir biçimde ortadan kaldırmamaktadır. Reformist DEHAP blokunu oluşturan tüm partiler yılların liberal sol partileri olduğuna göre, bunların devrimle, devrimci amaç, hedef ve değerlerle yakından uzaktan en ufak bir ilgileri kalmadığına göre, MLKP'nin bunlarla aynı platformda yer almak yoluna gitmesi ancak kendisindeki çok köklü tutum ve konum değişikliği sayesinde olanaklı olabilirdi. İşin aslında da bütünüyle bu sayede olanaklı olabildiği.

İşte bu temel önemde olgu, bizi bir kez daha, üstelik bu kez artık Kürt hareketinin kuyruğunda sürüklenmeyi de aşan bir çerçevede, bugünkü MLKP gerçeği ile yüzyüze bırakmaktadır.

Reformist blokun fikir babaları ve ilk girişimcileri

Öncelikle 3 Kasım seçimleri sürecinde olayların nasıl seyrettiğini dolaysız ve tartışma götürmez tanıklıklarla somut olarak görelim.

21 Eylül 2002 tarihli 27. sayısında ESP'nin *"İttifak ve Gerçekler"* başlıklı açıklamasına yer veren *Atılım*'ın konuya ilişkin haber-yorumundan şunları öğreniyoruz: "ESP, gündemde henüz ilerici, devrimci güçlerin ittifakı söz konusu değilken bazı devrimci çevrelerin yanı sıra HADEP, EMEP, ÖDP ve TKP ile görüşmelere başladı."

Sözü edilen "bazı devrimci çevrelerin" kimler olduğunu, bu görüşmelerin usulen yapılmış olmak dışında bir ciddiyeti bulunup bulunmadığını hala da bilmiyoruz. Ama ortada henüz hiçbir ittifak görüşmesi yokken, ESP adına liberal solun tüm temsilcileri ile bir seçim bloku oluşturmak üzere görüşmelerin yapıldığını böylece öğrenmiş oluyoruz. Bu açıklamayı yapanlar bunda bir sorun görmek bir yana, böyle bir şeyin öncüsü olmayı övünç vesilesi haline bile getirebiliyorlar. Daha sonra DEHAP çatısı altında gerçekleşen reformist bloku ortaya çıkaran sürecin ilk adımlarının bizzat kendileri tarafından atıldığını döne döne vurguluyorlar ve böyle bir bloğun dışında bırakılmalarının akıl dışılığına buradan giderek de vurgu yapıyorlar.

Aynı konuda, "Yeniden Atılım Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni İbrahim Çiçek"ten şunları öğreniyoruz: "... Aslına bakarsanız, doğrudan ve düpedüz böyle bir bloğun oluşması çalışmasının ilk adımlarını ESP attı, bunu övünmek için söylemiyorum. Daha SDP kurulmamıştı henüz, EMEP ile HADEP arasında bu tür görüşmeler yoktu henüz. TKP ile ÖDP ile de aralarında görüşmeler yoktu henüz. ESP temsilcileri bütün bu partilere seçimlerde anlamlı bir ittifakın nasıl olabileceğini, hangi içerik ve işlev kapsamında olabileceğinin teklifini götürdü ama böyle bir eğilim ortada henüz yoktu. Sonradan oluşturulması çok güzel bir şey. Ama nasıl oluyor, içerisinde SHP'nin olmadığı bir ittifakta yer almaya hazır olduğunu açıklayan ESP bu blokta niye yer almadı? Neden bu bloku kuranlar ESP'nin bu blokta yer almasını sağlayamadılar, niye böyle bir kuvvet

bölünmesi oldu? Bunun herhalde ciddi ve inandırıcı bir açıklamasının olması gerekir." (Özgür Radyo'nun 11 Kasım 2002 tarihli haber metninden.)

"Yeniden Atılım Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni", reformist partiler eksenine dayalı böylesi bir blok için ilk düşünce ve girişimlerin ESP'den geldiğini, ESP temsilcilerinin "bütün bu partilere seçimlerde anlamlı bir ittifak" kurmak üzere ilk önerileri götürdüğünü, sonuçta böyle bir ittifakın gerçekleşmiş olmasının "çok güzel bir şey" olduğunu söylüyor ve tüm bu emeklerine rağmen fiilen bloğun dışında bırakılmalarına sitemler yağıyor.

Düşünün ki tüm bunlar, kaba reformist kimliği daha en baştan belli ilkesiz DEHAP blokunun, seçim sürecinde sergilediği ölçsüz parlamentarist yaygaralarıyla iyice rahatsız edici bir görünüm kazandığı bir evrenin ardından söylenebiliyor. Fakat bizi burada şimdilik bu değil, reformist partiler eksenine dayalı bir seçim ittifakı çizgisinin bizzat ESP tarafından gündeme getirilmiş olması ve "Yeniden Atılım Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni"nin seçim sonrasında bile bu çizgiyi ve onun gerçekleşmiş biçimi olarak DEHAP blokunu bu denli kesin sözlerle olumlama/savunması ilgilendiriyor. Burada DEHAP blokuna politik içerik ve amaçlar yönünden bir itiraz yok. Bloğun ilkesizliği, kaba reformist kimliği, gizlemek ihtiyacı duymadığı gibi sol üzerinden yeni bir tasfiyeci cereyana da dönüştürmeye çalıştığı parlamentarizmi, bütün bunlar ESP'yi, *Atılım*'ı ve onun genel yayın yönetmeni "gazeteci Çiçek"i rahatsız etmiyor. Onlar için tek sorun kendilerinin, üstelik onca istek ve emeklerine rağmen, bu bloğun dışında bırakılmış olmalarıdır. Tek itiraz/eleştiri noktaları, ESP'nin fiilen bu bloğun dışında kalması/bırakılmasına, bundan doğan "kuvvet bölünmesi"nedir.

ESP blok içinde yer almak istedi, fakat dışında bırakıldı!

"Yeniden Atılım Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni"nin seçimlerden sonra dile getirdiği bu görüşler, daha seçimler öncesinde ESP ve *Atılım* tarafından kamuoyuna yapılan temel önemde açıklamalarda da aynı açıklıkla yer almaktadır. *Atılım*, ESP'nin *"İttifak ve Gerçekler"* başlıklı açıklamasını konu alan haberini, şu alt spotla sunuyordu: "ESP'nin Emek, Barış ve Demokrasi Bloku'nda yer alamaması, söz konusu ittifakın bileşenlerinin politik ciddiyetten uzak olmaları nedeniyledir." Blok dışında kalmasının ESP'nin iradesi ve tercihi dışında ortaya çıkan bir durum olduğu, özellikle öne çıkarılmış bu vurgu üzerinden daha ilk adımda dikkatlere sunuluyor. Bu önemli nokta, *Atılım*'ın aynı sayısının başyazısında ayrıca vurgulanıyor. *"Politik Ciddiyet ve Sorumluluk"* başlıklı başyazıdan okuyoruz:

"Karayalçın ile anlaşılacakları kesinlik kazandıktan sonra, Emek, Barış ve Demokrasi Bloku ile ESP'nin ittifak yapması beklenen bir gelişmeydi. Tamamen olanaklı görünen bu ittifakın sağlanamaması olması, açıklama ve izah gerektiren, gerçekten düşündürücü bir durumdur. Ama öyle görünüyor ki, blok ya da bloku oluşturan partilerin her biri,

ık zeminde buluşma

sorumluluğunu taşıdıkları bu durumu açıklama gereği bile duymuyorlar. Oysa HADEP ve EMEP'in bu konuda kendi tabanlarına ve kamuoyuna açıklayacakları bir şeyleri olmalıdır." (Sayı: 27, 21 Eylül 2002)

Yorum gerektirmeyen bu sözlerden çıkan sonuç, politik içerik ve amaçlar yönünden "tamamen olanaklı görünen" bir ittifakın, tümüyle, öteki partilerin sorumsuzluğunu yansıtan pratik nedenlerden dolayı gerçekleşmemiş olmasıdır. ESP'nin sözü geçen açıklaması bu sonucu ayrıca ve tam da bu biçimiyle özetliyor: "Sonuç olarak ESP'nin ittifakın dışında kalması sorumluluğu, bloku oluşturan gruplara aittir. ESP bu durumun ortaya çıkmasından sorumlu değildir."

Bütün bunlardan sonra sıra, kendi iradesine ve tercihinine rağmen ESP'nin neden blok dışında bırakıldığına geliyor. Buna ilişkin bilgiyi de yine dolaysız tanıklarla görelim. "İttifak ve Gerçekler" başlıklı ESP açıklamasından okuyoruz:

"SHP ve ÖDP'nin ittifakta yer almayacağı kesinlik kazanmasının ardından, bu kez ittifak adına EMEP devreye girdi. EMEP yöneticileri tarafından, 'Tamam, artık SHP tamamen çekildi. Ama biz de listeleri oluşturduk. Siz de sıra yer tartışması yapmadan gelin bu ittifakta yer alın' biçiminde bir görüş ESP'ye bildirildi. ESP bu tür bir öneriyi ciddiyyetten uzak bulduğunu belirterek, 'Bağımsız adaylık başvurusu yapılan illerdeki adaylarımız listelerden gösterilsin. Bizi ittifaka dahil etme çabanız anlamlı bir biçimde teklifinize de yansısın' talebi görüşmecilere bildirildi. Fiili olarak eşit bir taraf olduğunun kabul edilmesini isteyen ESP, somut olarak da iki kişinin listelerin ilk sıralarında gösterilmesini önerdi. Makul ve mütevazı bu öneriyi ittifakın yanıtı 'Üç ilde en alt sıralarda yer açabiliyoruz' biçiminde oldu. ESP ittifak yetkililerine, 'Bizim kimseye yamanmak gibi bir niyetimiz yok. Karayalçınlar'ı kazanmak için gösterdiğiniz emeğin binde birini bile devrimci, ilerici güçleri birleştirmeye harcamadınız' eleştirisini yönelterek, sunulan gayrı ciddi öneriyi kabul etmeyeceğini bildirdi." (Atılım, sayı: 27, 21 Eylül 2002)

Atılım'ın konuya ilişkin başyazısı ise gelişmelere ilişkin olarak şu bilgiyi veriyor:

"Karayalçın ve SHP ile flörtten vazgeçildiği taktirde ESP'in blokla seçim ittifakı kurmaya hazır olduğu bilindiği için, ESP bloka katılmaya çağrıldı. Fakat çağrı sahiplerinin gerekli ciddiyet ve sorumluluktan yoksun oldukları çok geçmeden bir kez daha açığa çıktı. Fiilen eşit bir taraf olarak kabul edilmesi gereken ESP, blok içinde kendi aralarında anlaşmış tarafların politik keyfiyetinin muhatabı yapıldı. ESP bloka katılmaya çağrılıyor, ama YSK'ya başvurmuş bulunan ESP adaylarına listelerde yer açılmasına yanaşılıyordu."

Bütün bu açıklamaların ışığında son derece açık bir tablo ile yüzüyoruz. Başlangıçta ESP'nin blok dışında kalması, yalnızca "Karayalçın ve SHP ile flörtten" dolaydır. (Bu kadarlık bir muhalefetin hiç değilse başlangıçta EMEP'ten de geldiğini biliyoruz). Bundan vazgeçildiği bir noktada ise ESP için, birlik yapılacak muhataplar ve politik platform yönünden artık geriye

bir sorun kalmıyor. Tüm sorun, düzenlenmiş bulunan listelerden ESP'ye hiç değilse iki kişilik bir yer açılmamasından doğuyor. Bu yapılabilsen, ESP ve Atılım payına ortada hiçbir sorun kalmayacak, liberal sol reformist temellere dayalı bir seçim ittifakının önündeki tüm engeller aşılmış olacak. Ama işte bu yapılmıyor ve böylece ESP, çok arzuladığı, dahası kendini fikir babası ve ilk girişimcisi saydığı reformist DEHAP blokunun dışında, kendi tercihinine rağmen bırakılmış oluyor.

Devrimci olmak iddiası taşıyan, birlik kongresi belgelerinde ve onu izleyen ikinci kongresinde (Ağustos 1997) "reformistleri de içeren bir 'genel sol birlik' önerisini" kesin bir dille reddeden, bunu reformizmi güçlendiren ve burjuvaziye yarayan bir tutum ve politika olarak mahkum eden bir hareketin (ki bunun üzerinde ayrıca duracağız), yıllar sonra kalkıp reformistlerle aynı blok içinde yer almayı bu denli olağan bir durum sayması, başlı başına önemli bir olaydır ve nereden nereye geldiği konusunda dolaysız bir fikir vermektedir. Düşününüz ki 3 Kasım sürecinde sözkonusu olan, (2. Kongre belgelerinin ifadesiyle) devrimcilerin yanısıra "reformistleri de içeren" bir "genel sol birlik" bile değildir. Sözkonusu

olan, tümüyle reformistlerden oluşan, bütün bir ruhu, amacı ve hedefleri bakımından parlamentarizme endeksli bir ilkesiz liberal birliktir. Ve birileri, işte böyle bir birlik içinde yer almak için yanıp tutuşabiliyorlar. Blokun bayağı parlamentarizmi kendini seçimler sürecinde tüm açıklığı ile ortaya koyduktan sonra bile kalkıp hala, bizi neden dışında bıraktınız, böylesi bir "kuvvet bölünmesi"ne neden yolaçtınız, bunun izahını nasıl yapacaksınız diye sitemkâr sızlanmalarda bulunabiliyorlar.

Bu davranış, ikinci kongreden üçüncü kongreye uzanan süreç içinde sözkonusu harekette yaşanan değişimi de tüm açıklığı ile gözler önüne seriyor. Kuyrukçu liberal sürüklenme ile açık bir hesaplaşma yaşamayanlar, PKK'nin burjuva reformist bir çizgiye kaydığı bir dönemde bile ondan kopamadıkları gibi, onun üzerinden artık reformist solun geriye kalanını da kendileri için olağan ve öncelikli müttefikler olarak görmeye başlıyorlar. Seçimler gibi önemli bir siyasal olay vesilesiyle kitlelerin karşısına onlarla birlikte çıkmakta hiçbir sakınca görmüyorlar. Onları bundan ilkesel ya da siyasal engeller değil, fakat tümüyle, zaman sıkışıklığından giderilemeyen liste pazarlıkları alıkoyabiliyor.

Sağındakinin boşalttığı yeri doldurarak daha da sağa kayma

Geleneksel sol akımlar hakkında yukarıda dile getirilen genel yargının ışığında, seçimlerle birlikte ortaya çıkan sol hareket tablosuna kabaca bir göz atalım.

ÖDP, devrim ve sosyalizmle tümüyle söylem düzeyinde kalan duygusal bağlarını da kopararak kendini artık sosyal-demokrat solun bir parçası olarak gören bir noktaya gelmiştir ve kendince onun sol kanadı olma misyonuna soyunmaktadır.

EMEP, içinde yılların gizli özlemi olarak saklayıp biriktirdiği parlamentarist arzu ve hevesleri, DEHAP Bloku'nun oluşumuyla birlikte artık kendinden geçerek ve adeta kusarak açıkça dışa vuruyor.

ÖDP'den zorunlu kopuşlarına "devrimci" bir kılıf geçirmeye çalışan Kurtuluş ağırlıklı liberal çevreler, reformist DEHAP Bloku içindeki yerleriyle gerçek konumlarını tartışma götürmez bir açıklıkla gözler önüne sermiş oluyorlar.

Halkçı demokratından troçkistine ve TKP artıklarına kadar irili ufaklı pek çok çevre, grup, dergi çevresi vb., ideolojik ilkesizliğe ve programatik belirsizliğe dayalı reformist DEHAP Bloku'nu coşkuyla karşılıyor ve hararetle destekliyor.

Temel siyasal sorunların üzerinden atlayarak rejimin tepkisine neden olabilecek hemen her konudan özenle uzak duran SİP-TKP, tam da bu nedenle düzen çevreleri ve medyası tarafından ÖDP'nin kuruluş dönemindekine benzer türden bir ilgi ve kayırmaya konu olmayı, bu utanılacak

durumu tutup sol çevrelere "etki ve saygınlık" göstergesi olarak pazarlayabiliyor.

İmralı sürecinin başlıca kurbanı Atılım çevresi, reformist DEHAP Bloku'ndan ideolojik-programatik nedenlerle değil de, HADEP ve EMEP'in SHP ile yürüttükleri sancılı diplomasi sürecinin aday kontejanını yeniden düzenlemeyi olanaksız kılacak bir zaman sıkışması yaratmasından dolayı, yalnızca ama yalnızca bu pratik güçlükten dolayı ayrı düşebiliyor.

Bir de siyasal ilginin yoğunlaştığı bir dönemde boykotçuluğu edilgenlik ve eylemsizlik haline getirenlerin; bir yandan güya kitleleri "devrime çağırarak" gibi "zor bir yol" seçerlerken öte yandan oy vereceklerine de tutup reformist DEHAP Bloku'nu adres olarak gösterenlerin durumu var. Fakat herşeye rağmen hala da ayrı bir yerde durmaya çalıştıkları için şimdilik onları burada konu dışı tutalım.

Bu tablo, aynı zamanda, sağındakinin daha da sağa kayarak boşalttığı yeri kendi sağa kayışıyla dolduran bir sol hareket tablosu da vermektedir bize. Bir örnek: ÖDP'den boşalan yeri dolduran EMEP'in boşalttığı yer adım adım MLKP tarafından doldurulmaktadır. Halihazırda ki biçimsel görüntünün aksine, bugünün MLKP'si ile '90'lı yılların ortasındaki EMEP arasında pek az fark vardır.

(Seçimler ve Sol Hareket/Tasfiyeci Sürecin Yeni Aşaması, SY Kızıl Bayrak, Sayı: 86, 23 Kasım 2002)

Liste pazarlığı anlaşmazlığından sözde “ilkesel” ayrılığa...

Bu pazarlıklara ilişkin gelişmelerin perde arkasını ise SDP Merkez Yürütme Kurulu üyesi Veysi Sarısözen'in tanıklığından dinleyelim:

“Ayn 11'ine kadar bu arkadaşlar (SHP'liler) devamlı gittiler ve geldiler. O nedenle ESP'li arkadaşlarımızı istikrarlı bir şekilde çağırma şartlarına biz kavuşamadık. Çünkü 11 Eylül günü, listelerin Yüksek Seçim Kurulu'na verileceği gün, yeniden bir SHP delegasyonu geldi ve 24 seçilecek yeniden razı olduklarını söylediler, bu yeniden kabul edildi, artık son gündü. Ve listeler bekletildi, saat 14.30'da kabul ettiler, saat 15.45'de tekrar vazgeçtiler. Bu kargaşa içinde blokun iç gerilimi olağanüstü artmıştı, özellikle ESP'li arkadaşlarımızın en son geldikleri sırada, orada çok keskin tartışmalar yapıyordu. Yani artık bırakalım Blokun genişlemesini, blokun devamı bile tehlikeye girmişti. Çünkü HADEP'in iç gerginliği maksimum düzeye varmıştı. Şimdi bunu şunun için söylüyorum; çok daha dikkatli işler yapabirdik belki ama bu blokun genişlemesini önleyen faktör bu ÖDP-SHP-HADEP arasındaki ilişkide Karayalçın ekibinin oynadığı roldür. Bu hareketin içinde istikrarsızlığa, zaman kaybına ve bloku genişletme yönünde pozitif adımlar atmasını engelleyen neticeler doğurdu.”

(Özgür Radyo'nun 11 Kasım 2002 tarihli haberinden. **Tüm alıntılardaki anlatım bozuklukları orijinal metinde.**)

Veysi Sarısözen'in tanıklığı, sol ve hatta sosyalizm adına büyük misyonlar bahsedilen blok gerçeğinin perde gerisindeki ilkesiz kokuşmuşluğuna ışık tutuyor. Liste pazarlıklarında anlaşma sağlansa, blok bir anda Karayalçın'ın SHP'sini de içeren ve artık onun damgasını taşıyan bir yapı kazanacak, böylece ilerici sol bir kimlikten bile geriye eser kalmayacak. Ne uğruna peki? Elbette ne pahasına olursa olsun parlamentoya kapağı atma uğruna! Sonuçta bunun olmaması, DEHAP blokunu oluşturanlardan dolayı değil, fakat tümüyle Karayalçın ekibinin yan çizmesinden dolayıdır.

Bu beklenmedik yan çizme, kenarda bu çirkin pazarlıkların sonucunu bekleyen ESP'nin, bu ilkesiz blokta gönüllü rahat bir biçimde yer alması gibi hayırlı bir sonuç yaratıyor. Ama bu kez de zaman sıkışması nedeniyle listelerde yeni düzenlemeler yapmanın güçlüğü bir soruna dönüşüyor. Veysi Sarısözen'in resmettiği tabloya dönelim: Tarih 11 Eylül, listelerin verileceği son gün. Pazarlıklar son saatlere kadar sürüyor. Bu pazarlıklar sürerken de “ESP'li arkadaşlarımız” yedekte bekliyor. SHP ile pazarlıkların boşa çıkması durumunda, kendilerinin önu açılacak, bloka dahil edilecekler. SHP “saat 15.45'de tekrar vazgeç”ince ESP için nihayet gün doğuyor. Ama bu kez de listelerde yeni düzenlemeler için zaman tükenmiş oluyor; zira listelerin birkaç saat içinde Yüksek Seçim Kurulu'na teslim edilmesi gerekiyor. DEHAP bloku bileşenleri “ESP'li arkadaşlarımız”dan anlayış bekliyorlar. Ama ESP'nin hesapları da parlamentoda koltuk sahibi olmaya çıktığı için, anlayış yerine öfkeli bir tepki ve “ilkeli” bir ayrılıkla karşı karşıya kalıyorlar. Ortadaki durum komikliği ölçüsünde çirkindir ve utanç vericidir.

DEHAP bloku bileşenlerinin SHP ile pazarlıklar üzerinden yansıyan bu bayağılık tablosunun bir kenarında, bu bekleme odası olsa bile, “ESP'li arkadaşlarımız” duruyor. Gelin görün ki onlar, salt saatlerle ölçülebilen bir zaman sıkışması kendilerine seçilebilir yerden iki aday gösterme olanağı vermedi diye son anda blok saflarında yer almaktan vazgeçtiler. Bununla kalsa iyi, daha bir de bundan pek inandırıcı duran bir “ilkesel ayrılık” nedeni çıkardılar.

Parlamentar hesaplar uğruna temel ilkelerin feda edilmesi

Ortak seçim platformu, bunun ilkesel ve politik çerçevesi üzerinde anlaşıp da aday sıralaması üzerinden doğan bir anlaşmazlığı “ilke ayrılığı” olarak

sunmak olacak şey değilmiş gibi görünüyor, ama aynen de olmuş bulunuyor. Yine tanıklıklara başvuralım.

Liberal solun tüm bileşenlerini kapsayan bir sol blok fikrinin ilk kendilerinden çıktığını ve buna yönelik ilk görüşmelerin de kendileri tarafından gerçekleştirildiğini ESP, *Atılım* ve “gazeteci Çiçek”in açıklamalarından öğrenmiş bulunuyoruz. İlk fikir ve girişimlerin sahipleri olarak, kurulacak ittifakın ilkesel ve politik çerçevesine ilişkin ilk öneriler de doğal olarak kendilerinden gelmiş olmalıdır. Bunun gerçekte de böyle olduğunu, *Atılım*'ın 21 Eylül 2002 tarihli haber-yorumundan öğreniyoruz:

“ESP, gerçekleştirdiği sayısız görüşmede ortaklaştırılmış siyasal bir program etrafında sol bir ittifakın zeminini tartıştı. 16 Eylül günü bir açıklama yapan ESP, bu tartışmalarda;

- ‘1- İttifakın siyasal içeriğinin antifaşist, anti şovenist ve ilerici temellere dayandırılmasına ve ittifak adına yapılan açıklamaların bu programa bağlı kalmasına, katılımcı parti ve çevrelerin kendi özgür ajitasyonlarını yapmasına olanak tanınmasına,
- ‘2- İttifak ilişkisinin siyasal bir zeminde

3 Kasım seçimleri ve solda iki çizgi

Politik edilginlik anlamına gelen ve fiilen reformist DEHAP Bloku destekçiliğine varan boykotçu tutumu bir yana bırakırsak, sol hareket son seçimlerde iki ana çizgi tarafından temsil edildi. Bunlardan ilki esas temsilcisini ve eksenini DEHAP Bloku'nda bulan reformist-parlamentarist çizgi, ikincisi ise TKİP tarafından temsil edilen devrimci sınıf çizgisidir.

Seçimlere kendi adlarına katılsalar da ÖDP, SİP-TKP ve ESP, DEHAP Bloku'nun temsil ettiği çizgi ile aynı kategorinin içindedirler. Bu parti ve çevrelerin 3 Kasım seçimlerinde DEHAP Bloku içinde yer almamaları ilkesel ve programatik değil fakat tümüyle özel nedenlere ya da SİP-TKP örneğinde olduğu gibi geçici kaygılara bağlı pratik bir sonuç olmuştur.

Blok'un oluşum sürecine baştan itibaren katıldıkları halde son anda farklı nedenlerle dışında kalan ÖDP ve ESP için bu durum yeterince açıktır. Karmaşık diplomasi hesapları ve oyunları süreci tıkamasaydı ÖDP gerçekleştirecek ittifakın temel bileşenlerinden biri olacaktı. Aynı şekilde, Blok'un milletvekili listelerinde iki adayına “seçilebilir yerlerden” yer açılabilseydi (son ana sıkışan diplomasi trafiği buna zaman olarak elverebilseydi), ESP de Blok bileşenleri arasındaki yerini almış olacak ve “ezilenlerin bağımsız platformu” üzerine sonradan edilen onca keskin lafın herhangi bir anlamı ve değeri de kalmayacaktı.

Geriye rantiyeli kafasıyla TKP adına sarılan ve seçimleri bundan en iyi şekilde yararlanmanın vesilesi olarak değerlendiren SİP kalıyor ki, onun da gerçekte bu türden bir bloka yakınlığını ‘95'teki 20 Aralık seçimlerinde yaşanan benzer bir reformist blok deneyiminden zaten biliyoruz. (3 Kasım öncesinde EMEP'lilerin yaşadığı türden bir parlamentarizm heyecanını o günlerde SİP'liler yaşıyordu.)

Sözü edilen iki çizgi ilkesel, programatik ve politik planda birbirine taban tabana zıttır. DEHAP Bloku'nun temsil ettiği çizgi, seçim sürecinde barajın mutlaka aşılacağı yanılısamasının da verdiği heyecanla kabaca dışa vurulduğu gibi, devrim perspektifiyle ve devrimci iktidar yönelimiyle uzaktan yakından herhangi bir ilişkisi bulunmayan reformist-parlamentarist bir çizgidir. Bu çizgide temel amaç ve kaygı, kitlelerin oy desteğini alarak parlamentoda bir güç olmak ve bu gücün olanaklı

sürdürülmesine ve bu amaçla oluşturulan komisyon ve koordinasyonlarda ESP'nin de yer alması gerektiğine, ‘3- İttifakın seçim ekseni ve meclis hedefli olması nedeniyle bileşenlerin belirli sayıda temsilcinin ‘seçilebilecek yerlerden’ aday gösterilmesi gerektiğine’ dikkat çektiğini belirtti.” (*İttifak ve Gerçekler*”, sayı: 27)

Burada ilk dikkati çeken nokta, “ittifakın siyasal içeriği” konusunda ESP tarafından sunulan çerçevedir. ESP, ittifakın “antifaşist, anti şovenist ve ilerici temellere dayandırılması”ni öngörüyor. Fakat nedense burada emperyalizm karşıtlığına, yani anti-emperyalist ilkeye yer verilmiyor. Nedenini tahmin etmek güç değil herhalde. Ne de olsa “seçim ekseni ve meclis hedefli” bu ittifakın ekseninde HADEP (bunu Kürt oyları olarak da anlayabilirsiniz) var, o olmazsa ESP'nin tanımladığı “eksen” ve “hedef” bir anda tüm anlamını yitirecek. Ama aksilik bu ya, HADEP'inse emperyalizme karşı olmak gibi bir sorunu yok. Tersine, kendisi gönülden bir AB savunucusudur ve ABD'den önemli beklentileri vardır. Öylesine ki, bölgeye yönelik bir ABD müdahalesinden Kürtler için hayırlı sonuçlar umacak kadar Amerikancı bir

kıldığı sınırlar içerisinde kitleler lehine bazı demokratik ve sosyal kazanımlar elde etmektedir. Barajın aşılacağı inancının ısrarlı bir tutumla “iktidar yürüyüşü” olarak tanımlanması, parlamentoya bir grup sokabilmenin “tarihi bir dönüm noktası” olacağı ve Türkiye'de artık “tümüyle yeni bir dönem”in başlayacağı iddiaları vb., bu burjuva parlamentarist yaklaşımın kaba yansımaları olmuştur.

İlhamını ‘60'lı yıllardaki TIP deneyiminden ve günümüz Latin Amerikası'ndaki bazı reformist sol deneyimlerden alan bu reformist çizgi parlamentarizmi esas alır ve öteki herşeyi buna tabi kılar. Buna seçim başarısızlığının ardından şimdilerde bir kazanım ve teselli unsuru olarak sunulan eylemli kitle desteği de dahil. Parlamentarizmin ayırdedici özelliği, parlamento dışı mücadeleyi ve bu arada kitle eylemlerini reddetmek değil, fakat bunları parlamenter amaç ve hedeflere tabi kılmaktır. Reformist DEHAP Bloku'nda da gördüğümüz tamı tamına budur. Nitekim Blok'un 3 Kasım sonrasına ilişkin çalışma ve mücadele planı, göze batan bir ortak tutumla, önümüzdeki yerel seçimler ve çok geçmeden gündeme gireceği umulan yeni bir erken genel seçime göre, buna endeksli olarak tanımlanmaktadır.

Seçimlerde TKİP tarafından temsil edilen devrimci sınıf çizgisi ise bunun tam karşıtıdır. Devrimci sınıf çizgisi doğası gereği devrimci hedef ve amaçlara dayalıdır; kullanacağı mücadele araç ve yöntemleri de bu çerçevede yerini ve anlamını bulur. Devrimci sınıf çizgisi devrimi şaşmaz bir hedef olarak alır; sınıfın ve emekçi kitlelerin devrimci bilincini ve eylemini bu doğrultuda geliştirmeye çalışır. Bu çizgi burjuva legalitesinin araç ve imkanlarını kullanmayı, bunun bir parçası olarak seçimlere katılmayı ve parlamento kürsüsünden yararlanmayı tümüyle devrimci amaç ve kaygılara tabi kılar; bu çerçevede burjuva legalitesinden en iyi, en etkin, amaca en uygun biçimde yararlanmaya çalışır. (Son seçimlerde bu çizginin somutlanmış biçimi olarak ortaya çıkan BDSP deneyimi, sınırlı güç ve imkanlara rağmen, ilke planında bunun nasıl yapılabileceğinin son derece başarılı bir örneğini sunmuştur.)

(*Seçimler ve Sol Hareket/Tasfiyeci Sürecin Yeni Aşaması*,

SY Kızıl Bayrak, Sayı: 86, 23 Kasım 2002)

konumdadır. Türk devletiyle ABD arasındaki savaş pazarlıklarının yarattığı tedirginlikle şimdilerde söylem bir parça değişmiş gibi görünse de, bu yanıltıcı olmamalıdır. ESP'nin bu "ilkeler"i ileri sürdüğü dönemde, HADEP'in ağzından ABD'ye ve genel olarak emperyalizme karşı bir söz duymanın olanağı yoktu. KADEK Başkanlık Konseyi ise aynı dönemde ABD'nin statükoyu yıkarak bölgeye demokrasi ve özgürlük getireceğini söyleyecek ve bu çerçevede bölgeye bir ABD müdahalesini destekleyecek kadar ipin ucunu kaçırmıştı.

Pek gerçekçi olan, aynı anlama gelmek üzere, oportünizm batağına batmış bulunan ESP temsilcileri, bütün bu gerçekleri pek iyi bildiklerinden ki, pazarlıkları daha baştan çıkmaza sokmamak için gerekli özeni gösteriyorlar. Emperyalizme karşıtlığı usulca ittifakın siyasal çerçevesinin dışına çıkarıyorlar, yerine kendi başına hiçbir anlam taşımayan "ilerici" ibaresini ilaştirerek. Bunu nasıl bir dönemde yapıyorlar? İç ve dış tüm gelişmelerin en dolaysız bir biçimde emperyalizm sorununa endekslendiği bir dönemde! Emperyalizme karşı çıkmadan devrimci olmak bir yana, "ilerici" olmanın bile olanaksızlaştığı bir dönemde! İnanılır gibi değil, ama aynıyla vaki.

Buradaki oportünizmin ne türden bir hesaba ve ikiyüzlülüğe dayandığını görebilmek için, liste pazarlıklarının anlaşmazlıkla sonuçlanmasının ve dolayısıyla blokla seçim ittifakının suya düşmesinin ardından yapılan tanımlara bakalım bir de. *Atılım*'ın sözü edilen başyazısından okuyoruz: "Görüldü ki; anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şovenist seçim ittifakı Emek, Barış ve Demokrasi Bloku'nun sorumsuz ve ciddiyetsiz tutumu nedeniyle baltalanmıştır." (21 Eylül 2002). Daha önce "İttifakın siyasal içeriğinin anti-faşist, anti-şovenist ve ilerici temellere dayandırılması" gerektiğini savunanlar, pazarlıklar boşa çıkınca, bir anda bunu emperyalizme karşıtlığı da kapsayacak tarzda genişletiyorlar. Bunu yaparken, sanki çerçeve zaten önden de buymuş gibi bir dil kullanmayı da ihmal etmiyorlar. Hokkabazlık birileri için adeta bir siyaset yöntemi halini almış durumda, bu eleştiri boyunca bunun çok sayıda örneğini görmüş bulunuyoruz.

"Tüm tarafların mecliste temsili" ya da ilkelerin bayağılaştırılması

İlginç olan ve oportünizmin ölçsüz bayağılığını gözler önüne seren asıl önemli noktaya geliyoruz. İttifakın siyasal içeriğini, bu çerçevede emperyalizme karşıtlık ilkesinin bir yana bırakılmasını sorun etmeyenler, tutup ESP'ye seçilebilir yerden iki adaylık yer açılmamasını sorun edebiliyorlar. Bu konu üzerinden yankıları 3 Kasım sonrasına yansıyan fırtınalar koparabiliyorlar. Reformist muhataplarını bol keseden ciddiyetsizlikle suçlayanlar, bir kaşık suda fırtınalar koparan bu davranışlarıyla, asıl kendilerinin gülünç derecede bir ciddiyetsizlik içinde olduklarını farkedemiyorlar bile.

Öyle ya, madem ittifakın siyasal içeriği üzerinde anlaştınız, bu durumda öteki herşeyin sizin için tali olması gerekmez miydi? Önemli olan siyasal çerçeve, buna dayalı siyasal hedefler ve kaygılar değil midir? *Atılım*'ın başyazısında iddia edildiği gibi, eğer "böyle bir ittifak, faşist MGK diktatörlüğüne karşı özgürlük mücadelesinin gelişimine hizmet edecek"se, bu durumda sizin de iki koltukla parlamentoda temsil edilip edilmemenizin ne önemi var? Nitekim soruna böyle bakan birçok irili ufaklı sol çevre, değil "seçilebilir yerler", listelerin altında bile yer almadıkları halde, DEHAP blokunu canı gönülden destekleme yoluna gitmişlerdir.

ESP çizgisindekiler bunu yapmamışlardır; çünkü onlar için önemli olan, ittifakın siyasal içeriğinden çok mecliste koltuk sahibi olmada "eşitlik"tir. Bunun için gerekirse siyasal içerikten taviz vermeye hazırıldılar (nitekim anti-emperyalizm ilkesini bir yana bırakarak bunu yapmışlardır da), fakat liste sıralamasından taviz vermeleri kesinlikle mümkün değildir. Böyle bir taviz vermektense, "tüm tarafların mecliste temsili

ilkesi"nden vazgeçmektense, ittifaktan çekilmeyi yeğlemişlerdir. İlkeli olmak adı altında ilkelerin bayağılaştırılması diye buna denilir herhalde.

Bunu böyle yapanların, dizginlenemeyen bir öfkeyle blokun öteki mensuplarını, "ESP'nin parlamenterizm ve yasalılıkla gözleri kararmış muhatapları" olarak suçlamaya kalkmaları ise işin artık komediye varan tarafıdır. "Parlamenterizm ve yasalılıkla", başta HADEP olmak üzere blok bileşenleri için bir kusur değil, benimsenmiş ve oturmuş olağan bir kimliktir artık. İllaki bir sorundan söz edilecekse bu, ESP gibi devrimci olmak iddiası taşıyan bir oluşumun neden kendine böyle "muhataplar" seçmiş olmasında aranmalıdır. Asıl göz kararması buradadır ve bu gerçektir de, tamı tamına "parlamenterizm" le kafayı bozmuş olmada ifadesini bulmaktadır. Açıklamalarına "Seçim listesi birliği değil, politik ittifak" gibi pek devrimci ve ilkeli görünen arabaşlıklar koyanlar, bu arabaşlık altında anti-emperyalist ilkeyi güme götürülenler; ne hazindir ki, politik ittifak sağlanmış bulunduğu halde tam da "seçim listesi birliği" sağlanamadığı için, tutup gerisin geri ittifakı bozmuşlardır.

Bu sonuç şaşırtıcı da değildir, zira aynı arabaşlık altına sıralanan üç temel maddeden üçüncüsü tamı tamına şöyledir: "3- İttifakın seçim eksenli ve meclis hedefli olması nedeniyle bileşenlerin belirli sayıda temsilcinin 'seçilebilecek yerlerden' aday gösterilmesi gerekir".

Bu herşeyi, gerçek anlayış ve hesapları, tüm açıklığı ile ele vermektedir. Bu konuda sözü uzatmayacağız. Şu kadarını söyleyelim; gerçek devrimciler, hiçbir seçim ittifakını "seçim eksenli ve meclis hedefli" kurmazlar. Hedef seçim ortamını ve olanaklı olursa eğer parlamento kürsüsünü de kullanarak kitleleri devrime yöneltmek, devrimci sınıf mücadelesini geliştirip güçlendirmektir. Her devrimci seçim ittifakı da kesin olarak bu hedefe tabi olmalıdır. Bunun karşısında "meclis hedefli" bir seçim ittifakı ise tamı tamına reformist-parlamentarist bir konumu ve tutumu ifade eder. Örneğin EMEP için durum tamı tamına budur. Üç maddelik önerilerinin üçüncüsü açık-seçik biçimde gösteriyor ki, ESP için de durum tamı tamına budur. "Bileşenlerin belirli sayıda temsilcinin 'seçilebilecek yerlerden' aday gösterilmesi" şeklindeki "ilkesel" zorunluluk da buradan doğmaktadır. Tıpkı, bu gerçekleşmeyince, ittifaktan "ilkeli" bir ayrılık yolu tutulmasının da buradan doğması gibi.

"ESP'nin parlamenterizm ve yasalılıkla gözleri kararmış muhatapları"!

ESP'de temsil edilen siyasi çevreyi herkesten önce liberal solla bir blok kurmaya yönelten etken, hiç de öyle "faşist MGK diktatörlüğüne karşı özgürlük mücadelesinin gelişimi" gibi pek devrimci duran kaygılar değil (liberal sol ekseninde bu tür bir "mücadele" ummak gerçeklerle alay etmektir), fakat tümüyle HADEP eksenli böyle bir blokun "barajları patlatma"sı inancındır. Bu inanç başta Ecevit olmak üzere devlet eliyle epey önceden pompalandı ve kamuoyu yoklamaları ise bunu sürekli canlı tuttu. Öyle anlaşılıyor ki ESP bu "tarihi fırsat"ın dışında kalmak istemedi. Kürt hareketinin kuyruğunda sürüklenmeyi yılların temel karakter özelliği haline getirenler, onun eteğine yapışarak meclise girmek hevesine kapıldılar ve bunu herkesten çok yılların kuyrukçuları olarak kendileri için bir hak saydılar.

Bu uğurda ilkeler bir kalemde bir yana bırakıldı. ÖDP'den EMEP'e ve SİP-TKP'ye kadar tüm liberal solun kapısı tek tek çalındı. Umutların bağlandığı asıl kapı olan HADEP içinse olmayacak fedakarlıkların en büyüğü yapıldı, anti-emperyalist ilke kabaca hasıraltı edildi. Maceranın seyrini ve hazin sonunu ise artık biliyoruz. Bunca çaba ve fedakarlığa rağmen sonuç alınamayınca da, *Atılım*, o hep andığımız başyazısı üzerinden, daha düne kadar kimlerle yürümek istediğini unutmaya pişkinliğini göstererek, şu pek devrimci platformu ilan ediverdi:

"ESP, sosyalizm perspektifiyle ezilenlerin devrimci birliğini, bağımsız devrimci sosyalist adaylar etrafında örmeye devam edecektir. ESP, ezilenlerin özlemlerini dile getirecek; parlamenter alıklığa meydan okuyacak, seçimleri devrimci amaçlarla kullanacak; bütün gücüyle kitleleri özgürlük ve sosyalizm bayrağı altında örgütlemeye hedefine bağlı olarak çalışacaktır. İttifak arayışı çaresizliğin değil, daha güçlü bir anti-faşist dalganın yaratılma amacının ifadesiydi. Bu gerçekleşmemiş olsa bile ESP kendi kuvvetleriyle bu dalgayı yaratma ve büyütme yeteneği ve azmindedir."

Bu sözlerden yansıyan, sayısız çelişkinin yanısıra korkunç boyutlarda bir samimiyetsizliktir. İşte bu sözlerdeki samimiyetsizliği kendiliğinden açığa vuracak birkaç sıradan soru: Hedefleriniz bu denli devrimciydi de, bu hedeflere ulaşmada imkan olmak bir yana ancak handikap olacak olanlarla işiniz neydi peki? "Parlamenter alıklığa" böylesine karşıydınız da, kimliği ve yönelimi tümüyle bu olanların kapısını niye çaldınız? "Parlamenter alıklığa meydan okuyaca"ğımızı söylüyorsunuz da, salt liste anlaşmazlığını nasıl oluyor da öteki bakımlardan oluşmuş bir ittifakı terketmenizin biricik nedeni haline getirebiliyorsunuz? "ESP'nin parlamenterizm ve yasalılıkla gözleri kararmış muhatapları"ndan söz ediyorsunuz da, tutup böyleleriyle (üstelik "seçim eksenli ve meclis hedefli" bir ittifak yoluyla!) "daha güçlü bir anti-faşist dalganın yaratılma"sını ciddi ciddi nasıl umabiliyorsunuz?

Bu sorular daha da uzatılabilir. Fakat bu kadarının bile *Atılım*'ın ilkesizliği ölçüsünde samimiyetsiz konumunu göstermeye yettiğine inanıyoruz.

Geçmeden hatırlatmış olalım. Listelerin seçilebilir yerlerinden kendilerine yer bulamayanların bu pek soylu öfkesine bakıp da onların reformist DEHAP blokunu artık yerli yerine oturttuğunu sanmamak gerek. Bu durumun vehametini gözden kaçırmak olur. Hayır, seçimlere yönelik hesapları çerçevesinde büyük bir hayal kırıklığına uğramış ve dizginlenemeyen bir öfkeye kapılmış olsalar da, ESP-Atılım temsilcilerinin aklı fikri blokta olmaya devam etmiştir. "Yeniden Atılım Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni"nin 3 Kasım seçimlerini izleyen tartışmalar sırasında söylediklerine dönüp bakarsanız, durumun tamı tamına bu olduğunu yeterli açıklıkta görebilirsiniz. Kaldı ki kendisine "Bundan sonra DEHAP karşısındaki tutumunuz ne olacak?" şeklinde net bir soru sorulmuştur ve o da bunu aynı netlikte yanıtlamıştır:

"Ben Atılım Gazetesi'nin genel yayın yönetmeni olarak Atılım adına şunu söyleyirim, biz eşit haklar olduğu koşullarda bu blokta yer alırız. Eşit haklarımızın kabul edildiği koşullarda bu blokta yer alırız." (Özgür Radyo'nun 11 Kasım 2002 tarihli haberinden.)

Bu samimi açıklamayı şaşırtıcı bulmuyoruz. *Atılım* çizgisinin reformist sola yönelmesi ve onunla bir blok kurmaya çalışması elbetteki dar seçim hesaplarından öte bir anlam taşımaktadır. Bu, bu çizgideki tasfiyeci sürüklenişin ve çürümenin vardığı yerdir. 3 Kasım seçimleri bunun kendini en kaba biçimde dışa vurmasına vesile olmuştur. Fakat böylece de bir yol açılmıştır, bundan böyle artık o yoldan yürünecektir. Reformist sola ilişkin olarak Birlik Kongresi ile 2. Kongre belgelerinde, üstelik stratejik çizgi çerçevesinde ve ilkesel düzeyde dile getirilen herşey gelinen yerde artık anlamını yitirmiştir. Ortada artık yeni bir durum, bunda ifadesini bulan yeni bir kimlik ve buna uygun düşen yeni yönelimler vardır. Devrimci eleştirinin basıncı bu yeni yönelimde bazı yalpalamalara, görüntüyü kurtarmaya yönelik manevralara belki yolaçabilir, ama sonucu esası yönünden değiştirmez. Bu köklü tutum değişikliğine bir kez gidilmiştir ve ondan dönüş, artık MLKP'nin kendi iradesini aşmaktadır.

(Devam edecek...)

Özelleştirme emperyalizmin dünyayı köleleştirme planlarının bir parçasıdır

AKP Hükümeti geçtiğimiz günlerde yeni bir özelleştirme programı açıkladı. Programın gerektirdiği ilk adımları ise zaman geçirmeksizin atmaya başladı. Başta PETKİM olmak üzere bir dizi kamu işletmesinin özelleştirilmesi için ihaleye çıkıldı. Hükümetin sergilediği kararlılık ve açıkladığı planın kapsamı, işçi sınıfına dönük saldırıların bu alanda da yoğunlaştırılacağını göstermektedir.

İşçi sınıfı saldırıyı püskürtemedi

Özelleştirme saldırısının geçmişi 1986 yılına kadar uzanmakla birlikte asıl olarak 1994'ten itibaren yoğun bir şekilde uygulanmaya başlanmıştır. 1994'te Özelleştirme Yasası meclisten geçirildikten hemen sonra komünistler özelleştirme saldırısının sınıf açısından tarihi önemine dikkat çekmiş ve şu değerlendirmeyi yapmışlardır:

"İşçi sınıfı şimdi tarihi bir saldırıyla karşı karşıya kalmıştır. Bu saldırı karşısında gerekli direnişi gösteremez ve onu püskürtemezse eğer, bu, işçi sınıfı hareketine ancak 12 Eylül'le kıyaslanabilir bir darbe olacaktır... İşçi sınıfı, eğer bu yeni saldırıya göğüs geremeye, bunu izleyecek saldırılar peş peşe gelecek, sermaye işçi sınıfına tam anlamıyla köleliği dayatacaktır." (Ekim, sayı:110, 1 Aralık '94)

Aradan geçen 8 yıl boyunca yaşananlar bu değerlendirmeyi fazlasıyla doğrulamıştır. Bu dönemde iktidara gelen tüm hükümetler özelleştirme planlarını hayata geçirebilmek için ellerinden geleni yapmışlardır. Bu konuda anayasada gerekli değişiklikler yapılarak emperyalist tekellerin isteği doğrultusunda uluslararası tahkim kabul edilmiş, birçok yasa sırf özelleştirme önünde engel olduğu için değiştirilmiştir. Birçok temel KİT özelleştirmeye uygun şekilde yeniden yapılandırılmıştır. Neticede kimi zaman yavaş, kimi zaman daha hızlı bir şekilde saldırı süreci işletilmiş; birçok kamu kuruluşu ya tamamen özelleştirilmiş ya da özelleştirilmelerinin önündeki engeller büyük ölçüde temizlenmiştir.

Buna karşılık sınıf hareketi saldırıya karşı gerçek bir direniş çizgisi tutturamamış, bunun gerektirdiği mücadele araçlarını yaratamamış, sonuç olarak da hem maddi hem de moral bakımdan "ancak 12 Eylül'le kıyaslanabilecek" önemli kayıplarla yüz yüze kalmıştır. İşçisi ve memuruyla onbinlerce kamu çalışanı bu süreçte işini yitirmiş, kamu sektöründe örgütlü sendikalar ciddi üye kayıplarına uğramış, ücret ve sosyal hak kayıpları büyük rakamlara ulaşmıştır. Diğer yandan sermaye devletinin emekçilerin sırtından biriktirerek KİT'lere yatırdığı muazzam servet sınırsız bir şekilde yağmalanmıştır. Birçok işletme emperyalist tekellerin doğrudan ya da dolaylı denetimine girmiştir.

Özelleştirme karşıtı mücadele ve anti-emperyalizm

Özelleştirmeye karşı mücadelenin bir önemli boyutu da işçi sınıfının elindeki bir takım örgütsel mevzileri, iktisadi ve sosyal hakları elde tutmaktır. Fakat yukarıda da işaret ettiğimiz gibi sınıf hareketi sermayenin bu saldırısını gerektiği gibi göğüsleyemedi. Sonuçta birçok mevzisini yitirdi.

Gerek bu somut durumdan yola çıkarak, gerekse sınıf hareketinin bugün karşı karşıya bulunduğu toplam saldırı tablosunu gözleterek, özelleştirmeye

karşı mücadelenin görevlerini gözden geçirmek, bu görevlerin bazılarını daha özel bir vurgu yapmak gerekmektedir. Kuşkusuz ki özelleştirme karşıtı mücadelenin, sınıfın elindeki kimi hakları, mevzileri korumak gibi bir boyutu gene vardır. Ama bu boyut düne göre önemini bir ölçüde yitirmiştir. Özelleştirme karşıtı mücadelede artık öne çıkartılması gereken emperyalizme karşı mücadele boyutudur.

Bilindiği gibi özelleştirme saldırısı emperyalizmin tüm dünyayı kendi çıkarlarına göre yeniden düzenleme planlarının bir parçasıdır. Son yıllarda emperyalizm sadece özelleştirme saldırısından yararlanarak değil, ama bir dizi farklı aracı bir arada kullanarak bu amacını önemli ölçüde gerçekleştirmiştir. Başka ülkeler bir yana, Türkiye emperyalist dünya sistemine kölelik ilişkileri temelinde çok daha sıkı bir biçimde bağlanmış durumdadır. Gündemdeki savaşın da gösterdiği gibi, bu kölelik ilişkileri emperyalizm için Ortadoğu'da paralı askerlik yapma düzeyine vardırılmıştır.

Geçmişten bu yana özelleştirme karşıtı mücadelenin uğradığı başarısızlıkta, sonuç alıcı bir mücadele çizgisine oturtulamamasında, emperyalizmi açık bir şekilde hedef tahtasına oturtulamaması önemli bir payı vardır. Özelleştirme karşıtı mücadelenin emperyalizm-kapitalizm karşıtı bir mücadele hattına oturtulamaması, daha çok işbaşındaki hükümetlere dönük bir biçim altında yürütülmesi, hareketin giderek dinamizmini yitirmesine ve ciddi bir dağınıklık içine yuvarlanmasına yol açmış, bu da sonuçta başarısızlığı getirmiştir. Kuşkusuz ki bu sonucun elde edilmesinde sınıfın siyasal ve örgütsel gelişme düzeyinin

zayıflığının yanı sıra hareketin başını çeken düzen içi reformist akımların ve sendikal ihanet çetelerinin olumsuz katkıları etkili olmuştur.

Emperyalist kölelik zincirleri toplumsal yaşamın her alanını kuşatmış durumda. Özelleştirmeler de içinde sınıfa dönük her türlü iktisadi-sosyal saldırının, hak gasplarının arkasında İMF politikalarının olduğu geniş yığınlarca belli bir kabul görüyor. Ve nihayet emekçi yığınlar, savaş gündemi üzerinden emperyalizmin tiksindirici yüzünü bütün açıklığıyla görebiliyorlar. En önemlisi de savaş karşıtı eylemlerin birçoğu aynı zamanda ABD emperyalizmine karşı protesto anlamına geliyor. Düzenleyicileri "emperyalizm" lafını ağızlarına almaktan kaçınınsalar bile, irili ufaklı her eylem ABD emperyalizminin protestosuna dönüşüyor. Eğer durum buysa, özelleştirme karşıtı mücadeleyi sadece işten atılmalara, sendikal örgütlenmeye dönük tasfiyeye, kamu kaynaklarının kimi sermaye gruplarına peşkeş çekilmesine ya da özelleştirmelerde yaşanan yolsuzluklara, hukuksuzluklara indirgemek, sınıf hareketinin gelişme imkanlarını daraltmak anlamına gelecektir.

Özelleştirme emperyalizmin dünyayı köleleştirme planlarının bir parçasıdır. Özünde ABD'nin Irak'a saldırısından hiçbir farklı amacı bulunmamaktadır. Dolayısıyla özelleştirmeye karşı çıkmak da, bu saldırıyı geri püskürtmek de emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltmeksizin mümkün değildir.

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun emperyalist sömürü ve saldırganlık!

PETKİM ve TÜPRAŞ'ta eylem: "Kahrolsun İMF uşakları!"

Petrol-İş Sendikası üyesi işçiler, hükümetin özelleştirme programına tepkilerini ortaya koymak amacıyla 21 Ocak'ta PetkİM ve TÜPRAŞ'ta eylem yaptılar.

PETKİM ve TÜPRAŞ işçileri PETKİM kavşağında servis araçlarından inerek Genel Müdürlüğe kadar sloganlarla yürüdüler. Gece vardiyasından çıkan işçilerin de katıldığı eylemde sayıları 3 bini bulan işçilere Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı İbrahim Doğangül bir konuşma yaptı.

Doğangül, "PETKİM hem ülke ekonomisine katkısı, hem de örgütlü güç bakımından diğer özelleştirilen yerlere benzemez, özelleştirme kolay olmayacak" dedi. Hükümetin İMF programını da eleştiren Doğangül, "Hükümet, 'İMF'nin denetlemeye gelmesine gerek yok, biz programı aynen uygulayacağız' diyerek, İMF'den daha İMF'ci olduğunu kanıtladı"

dedi.

Sık sık "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Kahrolsun İMF uşakları!", "İş yoksa barış da yok!" sloganlarının atıldığı eylem, PETKİM'in yanında bulunan TÜPRAŞ önünde devam etti. İş bir saat geç başlayan işçiler, eylem boyunca PETKİM ve TÜPRAŞ çıkışlarını trafiğe kapattılar.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Onurlu bir yaşam için mücadele saflarına!

Burjuvazi yıllardır krizinin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere yükleyerek, böylece hem kendi çöküşünü geciktiriyor, hem de krizi kendisi için bir vurguna dönüştürüyor. O, her krizde kârlarına kâr ekleyerek yoksulluk denizindeki zengin adalarında sefahat sürerken, işçi sınıfı işsizlik, sosyal hakların gaspı, ekonomik ve demokratik haklarının bir bir elinden alınmasıyla yüzyüze kalıyor. Zenginler için sınırsız sömürünün kapıları aralanırken, işçiler sefalet ücretlerine mahkum oluyorlar.

Çöldeki kumdan dev şatolar, yer altından çıkardığı demirden gökyüzünde süzülen uçaklar yapan, kısaca yaşamı vareden işçilerin hiç suçu yok mu bunda? Burjuvazi kendi sınıfsal çıkarları gereği yapması gerekeni yapıyor. Yani işçi sınıfı ve emekçileri bir yandan azgınca sömürürken, diğer yandan da sömürsünü sürdürebilmek için onları acımasız bir baskı ve terör rejiminde yaşamaya mahkum ediyor. Peki işçi sınıfı ve emekçiler kendi üzerlerine düşen sorumluluğu ne kadar yerine getiriyorlar?

İşçi sınıfı ve emekçiler yaşadıkları sorunların düzenden kaynaklandığının, düzenin onlara hiçbir şey veremeyeceğinin bilincindedir. Bırakalım kazanım elde etmeyi, var olan hakları korumak için bile mücadele etmek gerekliliği hemen her işçi tarafından dile getiriliyor. Ama iş pratiğe gelince, çeşitli bahaneler, ardına sığınacak gerekçeler bulmaktan çekinmiyorlar.

Bunlardan en önemlisi de “bu işçilerle bir şey olmaz, bunlara güven olmaz” şeklindeki düşüncedir. Bu aslında kendilerini bilinçli olarak gören işçilerin pasifliklerini gerekçelendirmek için kullandıkları bir argüman. Ne zaman bir şeyler yapılması gerektiği söylene bu gerekçe hep hazır. Ama bu düşünüş tarzının onları bir adım öteye taşımadığı da bir gerçek. Bu tür bahaneler ardına saklanarak kendi sorumluluklarının üstünü örtmeye çalışan işçiler bilmelidirler ki, kendi konumları eleştirdikleri işçilerden farklı değildir.

İşçi sınıfının genç ve deneyimsiz kesimi ekonomik ve demokratik hakları için asgari bir mücadeleden dahi uzak duruyor. Bu ise sınıf bilinçli ve öncü işçilerin omuzlarına binen sorumluluğu daha da arttırıyor. Unutmamak gerekir ki, eşitsiz gelişme sınıf içinde işçiler arasında da vardır. Sınıf bilinçli öncü işçiler yaşanan tüm sorunların kaynağının burjuva iktidarından kaynaklandığını bilerek, buna karşı örgütlü bir mücadele yürütürler. Tüm çabalarını işçi sınıfının geri ve mücadeleden uzak kesimlerini mücadeleye kazanmaya odaklatırlar. Karşılarında tamamen burjuva ideolojinin etkisinde, umutsuzluk ruhhaline ve kadercilik anlayışı içinde, geleceklerini başkalarının eline terkedene oldukça geniş bir kesim bulurlar. Bunlar önemli ölçüde düzenin ideolojileri tarafından kuşatılmışlardır. Bunlardan en çok önplana çıkana, dinsel gericilik ve milliyetçiliktir. Din bir yandan afyon işlevini görürken, diğer yandan yaşanan toplumsal sorunların kaynağının kader olduğu düşüncesini empoze eder. Sorunların çözümü için işçilerin somut adım atmasının önüne geçer. Milliyetçilik ise bu zinciri kırma çabası gösterenlerin terörist olarak tanımlanması ve onlara karşı daha işin başında bir tepki oluşmasına neden olur.

Bu iki kesim arasında mücadele edilmesi gerektiğini bilen, düzene ve patronlara tepki duyan, yer yer devrimci ideoloji ve değerlerden etkilenen işçiler de bulunmaktadır. Bunlar bazı olumlu niteliklerine rağmen, iş mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaya geldiğinde çeşitli bahaneler bulmaktan geri durmazlar. En önemli gerekçelerden biri, “bu işçilere güven olmaz”dır.

Oysa geri bilinçli olanları ileri çekecek olanlar bilinçli unsurlardır. Yoksa kendi gelişim süreçlerine bırakırsak, bu süreç oldukça ağır işleyecek, bu işçiler burjuva ideolojinin etkisinde kalmaya ve düzen içi çözüm arayışları içinde debelenip durmaya devam edeceklerdir. Bu ise sadece onları değil işçi sınıfının genelini yaşadığı kölelik koşullarına mahkum edilmesine neden olacaktır. Bunda geri bilinçli işçilerin rolü ne olursa olsun, kendi sorumluluklarını gizlemek için gerekçeler uyduranlardan daha fazla değildir.

Burjuvazi kitleleri, aile içi yaşamdan okul hayatına, iş yaşamından askerliğe ve gündelik yaşamın bütün alanlarına kadar yoğun bir kuşatma altında tutuyor. Özellikle burjuvazinin elindeki en önemli silahlardan biri olan medya bu konuda egemenlere önemli bir kolaylık sağlıyor. Burjuvazi, medya aracılığıyla bir yandan işçi sınıfının kendi sorunları üzerinde yoğunlaşmasını ve çözüm üretmesini engelleyerek yapay gündemlerle onu oyalıyor, diğer yandan ondaki dinsel eğilimler ve geri özellikleri okşayarak etkisi altında kalmasını sağlıyor.

İşçi sınıfının geri unsurlarının bu kuşatmayı tek başlarına yarmalarını beklemek hayal olacaktır. Elimizde tüm dünyayı bir anda değiştirebilecek sihirli bir değnek olmadığına göre, bunlara karşı sabırlı ve soluklu bir mücadele yürütmek, adım adım ilerlemek zorundayız. Örgütlü öncünün süreklileşen müdahalesi ve işçi sınıfının gündelik sorunlardan başlayan ve gelişen mücadelesi olmadıkça, bilinçlenmesi ve kendi üzerine düşen tarihsel rolü yerine getirmesi mümkün olmayacaktır. Ancak bunun gerçekleşmesi için de nicelik olarak şimdilik az olan bilinçli işçilerin müdahalesi şarttır. Dolayısıyla bilinçli ve öncü unsurların üzerlerine düşen sorumluluk arttırmaktadır. Sonuçta bilinç kendiliğinden gelişip sonuçlarına ulaşamayacağına göre, geride olanı ileri çekecek olan da bu bilinçli azınlığın örgütlü çabası olacaktır. Eğer gündelik yaşam içinde sürekli bir müdahale olmaz ve kendiliğinden bir akışa bırakılırsa, bu süreç şu veya

bu şekilde devam edip gider. Bilinçli ve öncü olmak ancak mücadelenin içinde yer alındığında, yani yaşamın bir öznesi olduğunda bir anlam ifade eder. Aksi takdirde kendini kandırmak, daha doğrusu sorumluluğu başkalarına atarak kendini aklamak dışında bir şey ifade etmez. İş mücadelenin somut ihtiyaçlarına geldiğinde öne sürülecek gerekçeler hep aynıdır; “sorumlu olduğum insanlar var, eğer onlar olmasaydı...” Sorumlu olduğumuz kişiler ailemiz, eşimiz, çocuğumuz, kardeşlerimizdir çoğu zaman. Doğru, onlara karşı sorumluyuz. Ama onlara karşı temel sorumluluğumuz, insanca bir dünya ve onurlu bir yaşam bırakmaktır. Baskı ve sömürünün olmadığı, savaşların yaşanmadığı ve insan onuruna yakışır bir yaşam için mücadele etmekten daha büyük bir sorumluluk var mıdır? Kimi zaman mücadeleden uzak durmak için bulunan gerekçelerden biri işten

atılmak ve işsiz kalmaktır. Elbette mücadelenin bizlere yüklediği belli sorumluluklar ve karşılaşılabileceğimiz bedeller vardır. Ama unutmamak gerekir ki, mücadele edersek kaybedeceğimiz tek şey bizi bu düzene bağlayan kölelik zincirleri olacaktır. Oysa onurlu ve insanca bir yaşam için vereceğimiz mücadele bize ve sorumlu olduğumuz insanlara onurlu bir dünyanın kapılarının aralanmasının tek yoludur.

Burjuvazinin saldırıları karşısında ne kadar geri adım atarsak atalım, karşılaşıcağımız sonuç farklı olmayacaktır. Burjuvazi elimizdeki kısıntı düzeyindeki hakları dahi bir bir almakta ve bizi sefaletle mahkum etmektedir. Bu durumda ne kadar geri adım atarsak atalım bunun bize getireceği tek sonuç elimizdekileri tümünden yitirmek olacaktır.

İşimizi kaybetmemek için kendimize ve sınıfımıza dayanarak örgütlü bir mücadele vermek yerine burjuvaziye yaslanma çabası ve ondan kısıntı beklemek bizi kendi sınıfımıza ihanete götürür. Bu, insanın kendi onurunu hiçe saymasıdır. Sonuçta patronlar kendi ihtiyaçlarını karşıladığımız sürece bize sömürülme olanağı tanıyacaklardır. En ufak bir talebimiz karşısında ya da bizlere ihtiyaçları kalmadığı nokta da bizleri kapı önüne koymaktan çekinmeyecektir. Nitekim her krizde işinden olan yüzbinlerce işçi bunun canlı şahidi değil midir?

Bilmek insanı sorumlu kılar. Yani bu düzenin yükünü taşıyan işçi sınıfının saflarında yer alan ve yaşadığı sorunların kaynağı konusunda bilinci açık olanların bildikleri onların omuzlarına yükümlülükler bindirir. Onlar işçi sınıfına, insanlığa ve sevdiklerine karşı sorumludurlar. Bu ise bize önümüzdeki tek doğru yolu gösterir. Geleceğimiz kendi ellerimizdedir ve onu burjuvaziden koparıp alacak olan da gene biziz. Kurtuluşumuzu kendimiz dışındaki güçlere havale etmek ve yaşamı bir tiyatro sahnesini izler gibi izlemek, kölelik zincirlerinin ağırlaşmasından başka bir sonuç doğurmayacaktır. Unutmamak gerekir ki, yaşam bir tiyatro sahnesi değildir ve gerçek yaşamda seyircilere yer yoktur. Herkes bir şekilde yaşama katılır. Sermayenin merkezileşmiş, tek elde toplanmış iktidarı, ona karşı örgütlü ve birleşik bir mücadeleye zorunlu kılar. Bu nedenle, kendisine ve insanlığa karşı sorumlu olan her işçinin safı örgütlü mücadele olmak zorundadır.

M. Mert

Tekstil-konfeksiyon işçilerinin durumu ve Reha Tekstil deneyimi

Konfeksiyon-tekstil iş kolunda 2.5 milyon işçi çalışmaktadır. İşçilerin yalnızca 100 bini 3 konfederasyonda örgütlüdür. Son on yılda konfeksiyon işçilerinin sendikalaşma ve hak alma mücadelesi sırasında, Uzak Doğu Tekstil (Yeni Bosna), Cemtaş ve Cengiz Tekstil (Esenyurt) gibi işyerleri kapandı. Ünlü Tekstil (Demirkapı), İmteks (Yenibosna), Öztekin (Kağıthane), Sunteks (Merter), Reha Tekstil (Ümraniye) gibi işyerlerinde yüzlerce işçinin çıkışı verilerek ya da işyeri taşınarak sendikalaşma ve hak alma mücadelesi bastırıldı.

Bu deneyimler sırasında sendikacıların tutumu her zaman patronlardan yana oldu. Patronların verdiği kadarıyla hak almaya razı oldular. Her fırsatta “ülke ekonomisini, yaşanan şartları ve işsizliği” öne çıkarttılar. Sendika bürokratlarının bu deneyimlerden çıkarttıkları sonuç ise örgütlenmekten kaçma, “konfeksiyonlarda örgütlenmeme” biçiminde olur.

Sendikal örgütlenme kamu işyerlerinde (Sümerbank, Çukobirlik), büyük işletmelerde (Altınıyıldız, Bahariye, İGS vb.) ve iplik, kumaş gibi mal üreten sanayi fabrikalarında (Bossas, Hasköy Yün İplik) var. Bu işyerleri daha çok sermaye ve kalıcı yatırımlar gerektiriyor. Bu işyerlerinin patronları işçilerle pazarlık yapmak zorunda kalabiliyorlar, kolayca kaçma olanakları yok. Bu işletmelerdeki işçiler çoğunlukla Türk-İş'e bağlı TEKSİF Sendikası'nda örgütlüler.

Dolayısıyla tekstil işkolunu, konfeksiyon ve konfeksiyon dışında üretim yapan işyerleri şeklinde ayırmak gerekir. Konfeksiyon işkolunda çalışma şartları daha ağır, örgütlenme daha zor, patronlar son derece baskıcı, sendikalara (üstelik bugünkü sendikalara bile) tahammül etmiyorlar. İşçilerin fazla seçenekleri yok, üç sendika sektöründe tekelleşmiş durumda.

Konfeksiyon işçileri “serbest piyasa ekonomi”sinin mağdurları

Konfeksiyon işyerlerinin büyük bir bölümü esas olarak “ihracata dönük” çalışıyor. İhracat pazarında marka olarak değil de fason olarak çalışmaları, bu işyerlerinin düşük kâr oranlarıyla üretim yapmalarına yol açıyor. Düşük kâr oranı ise işçi maliyetlerinin düşürülmesi yoluyla dengeleniyor. Bu nedenle ağır çalışma koşullarında çalışan işçi kesimlerden biri de konfeksiyon işçileridir.

İhracata yönelik fason bir işyeri açabilmek için çok büyük sermayeye gerek de yoktur. Örneğin tekstil işkolunun diğer alanları (iplik, kumaş vb. üreten işyerleri) karşılaştırıldığında daha az sermaye gerekiyor. Çoğunlukla kiralanmış bir işyeri ve kiralanmış makineler (leasing) sayesinde 200-500 kişinin çalıştırılacağı bir işyeri açmak mümkün. Cengiz Tekstil bunun bir örneğidir.

Konfeksiyon patronları, çoğunlukla işi sanayicilik olmayan, konjonktürel olarak konfeksiyona yönelmiş kişilerdir. Özellikle Turgut Özal'ın liderliğini yaptığı liberal ekonomi modeli, ihracata yönelik sanayileşmeyi temel alıyordu. Türkiye sanayisinin tekstil ağırlıklı oluşu (ihracatın %25'ini oluşturuyor), bu işkolunda ihracat patlamasına yol açtı. Şahinler Holding bunun tipik örneğidir.

12 Eylül şartlarında, işçi haklarının yokedilip ücretlerin dondurulduğu koşullarda, tekstil işkolunda büyük kârlar elde edildi. İşveren kesiminin en

barbarları bu kesimin temsilcileri oldu. Örneğin Halit Narin 12 Eylül'ün ardından “Bugüne kadar işçiler güldü, artık gülme sırası bizde” diyerek, 12 Eylül darbesiyle açılan yeni dönemi tanımlamış oluyordu.

Vurgunculuğun desteklediği, işçi haklarının baskı altına alındığı yıllarda, Özal'ın “ben zenginleri severim” diyerek sermaye sınıfına veya bu sınıfa yükselmek isteyen kesimlere destek verdi. Bu koşullarda, sadece sermaye kesimlerinin değil, 10-15 yıl önce küçük bir atölyesi olan veya mesleğinde usta olan bir ya da birkaç kişinin biraraya gelmesiyle başlayıp zaman içinde Abbate, Ravelli, Colins gibi firmaların büyük bir işletme haline gelmesi mümkün oldu.

Konfeksiyonda çalışma koşulları

Konfeksiyon işkolunda yaşanan sorunların başında, işçi ücretlerinin düşüklüğü ve çalışma şartlarının kötü, özellikle mesailerin zorunlu oluşu geliyor. İşçilerin çoğunluğu köy kökenli. İşçilikleri ve İstanbul'a gelişleri son derece yeni. Son 10 yıl içinde makinacı olmuşlar. Yaş ortalaması 16-30 arasında. Bu özellikler bölgeden bölgeye değişse bile Esenyurt, Altınşehir, İkitelli, Ümraniye, Sarıgazi ve Sultanbeyli bölgelerinin işçileri, yukarıda saydığımız ortak özellikleri taşıyorlar.

Bu işçiler, sanayi işçisinin kararlı ve disiplinli davranma özelliklerine olduğu kadar, sınıf bilincine de uzaklar. Din hayatlarında oldukça etkili. Aile bağları (kadın-erkek ilişkileri) son derece katı. Başta genç kadın işçiler olmak üzere, genç erkek işçileri de kapsayan bir aile ve çevre baskısı söz konusu. Evli işçiler de ailelerinden bağımsız bir davranış göstermiyorlar. Bu nedenle de konfeksiyon işçileri, sınıfın en genç ve dinamik, aynı zamanda en geri bilinç ve örgütlenme düzeyine sahip kesimi.

Konfeksiyon patronları işçilerin bu özelliklerini çok iyi değerlendiriyor. İşçilerin en temel haklarını vermiyor. Örneğin sigorta primleri ödenmiyor. 45 saatlik çalışma haftasına ve yıllık 270 saat olan mesai kuralına uyulmuyor, mesailerin hesaplanmasından ücret ödemelerine kadar birçok parasal konuda, işçi aleyhine uygulamalar var. Bunlara ek olarak ustaların baskısı, görev dışında işlerde çalıştırılma (angarya) ve aşağılanma yaşanıyor.

İşçilerin birçoğu yaşadıkları sorunlara tepki gösterebilirler, genellikle iş değiştirmeye yöneliyorlar. Bu sorunların çözümü için birleşip örgütlenmeyi mümkün görmüyorlar. Bunun birçok nedeni var: Öncelikle birbirlerine karşı güvensizlik yaşıyorlar.

İşçilik geçmişlerinin birkaç yılla sınırlı olmasının yanı sıra aile büyükleri arasında işçilerin olmaması veya olsa bile kendileri gibi deneyimsiz olmaları konfeksiyon işçilerinin sınıf mücadelesinin araç ve yöntemlerini (grev, komite, yürüyüş, yasal haklar, sendikalaşma, işgal, vb.) tanımalarını ve kullanmalarını engelliyor.

Tabii ki, daha uzun yıllar işçilik yapmış olanlar arasında, başarısız mücadele deneyimlerine sahip olan işçiler de var. Başta sendika yöneticilerine olmak üzere, mücadeleye olan güvensizlikleri de genç işçilere bir geleneğin aktarılmasını mümkün kılmıyor.

Konfeksiyon işçilerinin temel işçi haklarını kullanma ihtiyacını duymaları, ücretlerin gecikmesi,

zamların verilmemesi veya düşük tutulması koşullarında gündeme geliyor. Bu durumlarda ise, patronun ikna edici açıklama yapması halinde, tepkilerini geri plana atabiliyorlar. Eğer patron, işçilere açıklama yapmak yerine baskı uygulamaya kalkarsa ya da onları küçümser tarzda bir yol izlerse tepkiyle karşılaşıyor. Bu tepkiler genellikle bireysel düzeyde oluyor. Örneğin ücretini yükseltmek isteyen işçinin ilk aklına gelen mesaiye kalmak oluyor. Kendi ücretini yükseltmek istediğinde ise bunu, diğer işçi arkadaşının yüksek ücret almasıyla karşılaştırma temelinde yapıyor. Patronlar da ücret farkını kullanarak işçileri bölüyor. İşçinin aklına daha sonra işini değiştirmek geliyor. İşyerini terkedip, başka işyerinde daha iyi ücretle çalışmayı deniyor. Ekonomik kriz koşullarında bu seçenek de son derece zayıf.

Reha Tekstil deneyimi: Yarınlarımız için geçmişten ders alalım

Reha Tekstil'de haksızlıklar bir günde başlamadı. Bizim bildiğimiz ilk işçi tepkileri büyük depreme kadar gidiyor. Daha sendikalı olamadan önce, 1999 yılında yaşanan ve onbinlerce kişinin ölümüne neden olan depremin ardından meydana gelen artçı depremler büyük panik yaratmaktaydı. Bazı artçılar gerçekten korkutucuydu. Bu depremler sırasında işçileri çalıştırmak isteyen idareye karşı ilk tepkiler saat 9'dan 10'a kadar çalışmamak şeklinde oldu.

2000 yılında Kurban Bayramı ayının 10'nuna geliyordu. Patron aylıkları bayram ertesinde, ayın 15'inde vermek istedi. Bunun üzerine işçiler çalışmayarak eylem yaptılar. Bu sayede arife günü aylıklar alındı. Bu olay iki kez tekrarlandı. İkisinde de işçiler çalışmayarak ücretlerini alabildiler.

Tuvaletlerin yasaklandığı, su içmeye bile izin verilmediği, zamların %5'lerde kaldığı veya verilmediği, çiraklara küfür ve baskının yaşandığı, hatta biktirici müziklerin kafa şişirdiği günler yaşandı. Bu olaylar işçiler arasında birlik olma ve sendikalaşma fikrini doğurdu. 2000-2001 yılı örgütlenmeyle geçti. Yaklaşık bir yıl kahve toplantılarıyla örgütlenme çalışmaları yapıldı. Sendikal çalışma bilinçli işçilerin önderliğinde çok gizli biçimde sürdü. Bu gizlilik sayesinde sendikalaşma başarılı oldu. Sendikal çalışma üyelik bittikten sonra açığa çıktı.

Patron 2001 yılının 11 Mayıs'ında 7 işçiyi krizi bahane ederek işten attı. 320 işçi atılan arkadaşlarına sahip çıktı ve 14 Mayıs günü iş yavaşlatarak bu durumu protesto etti. Mesai saati 19:00'a kadar uzatıldı. Servis çağırılmadı ve yemek verilmedi. İşçiler tek tek patronun odasına çağırıldı ve sendikaya karşı uyarıldı. Patron şalteri indirip bütün işçileri çıkardığını söyledi, sonradan şalteri açtı. İşçilerden sendikalı olanlar-olmayanlar diye ayrılmasını istedi. Bütün işçiler sendikalı olmak istediğini bildirip sendika tarafına geçti. Patronun bütün bu çabalarına rağmen, işçiler mesailerinin bitmesi gereken saatte işi bitirerek işten ayrıldılar. Atılan işçiler de işyeri önünü terketmeyerek, iş çıkışına kadar beklediler.

Sonraki gün işçiler işyerine alınmadı. Böylece 320 işçi üç gün sürecek olan bahçe eylemine başladı. Eylemin ikinci günü DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi geldi. Patronla yaptığı görüşmelerin ardından, tüm işçilerin 28 Mayıs gününe kadar 25 günlük yıllık

izine çıkartıldığını, patronla anlaşıldığını ve sorun olmadığını açıkladı. İzin dönüşü patron 216 işçinin işten çıkarıldığını duyurdu. 6 ay içerisinde işler açılırsa işe alacağına dair noterden kağıt gönderildi. Ancak işlerin açılmasına rağmen işçileri işe almadı.

Yasalar da patronlardan yana. Patronun yasaya uymaması halinde ödeyeceği ceza, işçi başına yalnızca 500 bin lira. Milyon ya da milyar değil! İşçiler 216 arkadaşını hiç unutmadı. Patronun bu davranışları işçilerin sendikalı olmasını içine sindiremediğini gösteriyordu. “Sendika bu işyerine giremez” deyip duruyordu ve bu fikrini hiç değiştirmede.

İşçiler sendikanın “216 işçi çıkısın sendika da girsin” kararını içlerine sindiremediler, ama olayı sessiz karşıladılar. İşçiler arasında bilinçli kesim azdı ve mücadele için hiçbir hazırlık yoktu. Örneğin bu örgütsüzlüğün bir ifadesi olarak, bahçede geçen üç gün boyunca bile ciddi maddi sorunlar yaşandı. İzin sürecinde 70 işçinin katıldığı bir piknik yapıldı. Katılanların çoğu işe geri alınmadılar. Çıkarılan işçiler, çıkarılmayanlardan fabrikada mücadeleyi sürdürmelerini istediler.

Böylece Reha Tekstil’de sendikal çalışmaya başladık. O günden sonra idarenin çıkardığı sorunların arkası hiç kesilmedi.

Sendikalı olmanın bedelleri

Patronun sendikayı kabul etmediğini temsilcilere karşı tutumu anlatıyordu. Kendisine karşı “sömürü” kelimesini kullandığı için, bunu bahane edip, ilk baş temsilcimizi işten çıkardı. Daha sonra, patronun sözleşmeye uymasını sağlamak için, Cuma günü verilmesi gereken aylıklarımızın Pazartesiye bırakılmaması ve mesai ücretlerinin ödenmesi için başarılı eylemler düzenlendi, toplu olarak mesailere kalınmadı.

Bu eylemlerin ilkinde yalnız sendika üyesi olanlar, ikincisinde de bütün işçiler birlikte hareket ettiler. Patron tepki gösterdi ve ilk eyleme katılan 6 arkadaş işten attı. Bu eylemler sırasında sendikayla işçiler arasında tartışmalar oldu. Aslında 216 işçinin çıkışını kabul ettikten sonra patrona verilen diğer tavizler hiç sayılır. Sendika ilk tavrını devam ettirdi. Sendikanın çalışmaları patronun iznine bağlandı. Konfeksiyonlarda sendikanın ağırlığı patronun iki dudağı arasında. Yasalar da hiçbir güvence sağlamıyor. En küçük bir sorun “işyerini kapatırım” tehdidiyle karşılık buluyor.

İşçiler ise sendikalı olmanın farkını yaşamak istiyorlar. Sendikasızken yapılmayan baskıların sendikalaştıktan sonra yapılmaya başlaması moral bozucu oluyor. Örneğin mesai paraları zamanında ödenmedi, işçi çıkartılması keyfiyete kaldı. Bir işçinin çıkartılması önlenmeye çalışıldığında “fabrikayı kapatırım, sendikalıları çıkartırım” tehdidiyle karşılık veriliyordu.

İşçiler sessiz kaldıkça patron daha çok taviz istedi. Nitekim, bir süre sonra 15 işçi sözde verimsiz oldukları için çıkarılmak istendi. Daha sonra iki işçi ve baştemsilci aynı gerekçeyle çıkarılmaya çalışıldı.

Aynı zamanda sendikanın eğitimcisi ve genel başkanı ile toplantı yapıldı. Üretim artışı için çalışma istendi. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, kasıtlı işçi çıkarılması halinde bizzat kendisinin gelip eylem başlatacağını “şerefi ve namusu” üzerine yemin ederek söyledi.

Bu toplantının ardından ne oldu? Önce ihtar verildi, ardından çıkış listesi hazırlandı. Sendika ve işyeri temsilcileri hiç dikkate alınmadan işyerinde üretimi düzenlemek, işçi çıkarmaya kalkmak, sendika-patron ilişkilerini bozmak demektir. İş barışı, üretim ve kaliteden sözeden patron, “objektif” davranan sendikanın desteğiyle işçilerden fedakarlık beklediğini açıkladı. Oysa patron sözleşmeyi uygulamıyordu. Neyin karşılığında fedakarlık yapılacak? İşyerinde sendikasız, sigortasız işçi varken, mesailer ödenmezken, askere giden veya evlenen işçilerin tazminatı taksitle ödenirken fedakarlık olabilir mi?

Sendika bürokratlarının ihaneti

Haziran-Ağustos 2002 arası süreçte uzun bir sessizlik dönemi yaşandı. Patron hedeflediği işçileri çıkartmadı. Bu sessizlik sürecinde patron ile sendika yöneticileri gizli bir protokol imzaladılar. Bu protokolle işçilerin sözleşmeyle kazandığı ekonomik haklar ellerinden alındı. Yıllık enflasyon oranındaki zam, son 6 aylık enflasyon oranına çekildi. % 42’lik rakam %8’e düştü. Sendikacılar toplu işçi çıkarılmasına onay verdiler.

Bu süreçte işçiler daha kararlı bir şekilde hak arayacaklarını ortaya koydular, hem patrona hem de sendika yöneticilerine tepki gösterdiler. Patronun ve sendikacıların hesap sordukları eylemlere rağmen, işçilerin gücü patron-sendikacılar-polis işbirliği karşısında yetersiz kaldı.

Sonuçta 135 işçi çıkarıldı, işçilere tazminatları sendikanın protokolü yüzünden %8 üzerinden ödendi. İşçiler iş ve toplu sözleşme hakları için 13 gün süren bir mücadele verdiler. İşyerini terk etmediler, iki kere sendikayı basıp sendikacıların hesap sordular. İşçiler bu mücadele sırasında sendika bürokrasisi, polis ve patronlar hakkında net bir fikre sahip oldular. İşçilerin birliği sağlandığında patrona ve sendika bürokratlarına geri adım attırmanın mümkün olduğu görüldü. Ancak bir işyeri düzeyinde sermaye cephesini (patron-sendika bürokrasisi-polis) geriletmek mümkün değil. Ancak teslim olmamak mümkün.

Reha Tekstil işçileri, sermaye cephesi karşısında teslim olmadılar. Elleri geleni yaptılar. Direndiler ve bu direniş sayesinde tazminatlarını alabildiler. Patrona bedel ödettiler.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, “40 yıldır sendikacıyım, böyle bir şey yaşamadım” demek zorunda kalmıştır. Patronun eski iş kalitesini ve iş kapasitesini yakalayabilmesi içinse daha uzun zaman gerekecektir. İşçiler ise eylemlerinden ve birlikte hareket etmekten memnunlar. Eylemlerinden pişman değiller. Tek pişmanlıkları, sendikacılara en başta güvenmiş olmalarıdır.

Reha Tekstil eski işyeri temsilcisi

Küçük-burjuva devrimciliği ve sınıf çalışması

Sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı kazanmak zorlu mücadeleleri gerektiriyor. Burada doğallığında sınıf devrimcilerine çok büyük görev ve sorumluluklar düşüyor. Sınıf temelinde yürütülen çalışmaların henüz çok yetersiz olduğunu biliyoruz. Sınıf içerisinde varolmak, ayağımızı sağlam bir biçimde bu zemine basmak gibi çok zorlu bir görev bizi bekliyor.

Tam da bu noktada küçük-burjuva kimlik sorunu karşımıza çıkıyor. Devrimci mücadele saflarına katılan küçük-burjuva kökenli devrimciler, küçük-burjuva bakış, yaşam tarzı ve alışkanlıklarını aşamadıkları koşullarda, bu sınıf içinde çalışmada yetersizliklere yolaçıyor.

Mesela bir fabrikada ya da atölyede çalışan bir küçük-burjuva kimlik şu zaaf ve zayıflıkları çok kolay sergileyebiliyor. Diğer işçilerle diyalog kurmada zorlanma, sabah erken kalkamama, işten kaytarma, sık sık işten çıkıp, nasıl olsa başka bir iş bulurum rahatlığı ile davranma vb.

Oysa sınıf mücadelesinde yerimizi netleştirmek ve bilince kendi sınıfsal konumunun bilincinde olmak çok önemli. Netleştirdiğimiz noktada sorunun önemli bir kısmını aşmış olacağız. Kendi zaaf ve zayıflıklarımızı açıkça ortaya koymak ve cesurca üzerine gitmek ise apayrı bir önem taşıyor. Bundan sonrası ise ısrarlı bir çaba konusu.

Peki sınıf devrimcisi nasıl olunur? Zaafların ortadan kalkması için bir formül, bir ilaç, sihirli bir değnek yoktur. Bunun çözümü en başta kendimizdedir.

Sınıf içerisinde çalışmak neden zor geliyor? İşçi sınıfı içerisinde olmamız neden gereklidir? Burada nihai hedefe nasıl ulaşacağımız noktasında bir bilinç açıklığına sahip olmamız gerekiyor. Burjuva sınıfını alt edebilecek tek bir sınıf vardır, o da işçi sınıfıdır. Özlem duyduğumuz sosyalist bir sistemi yaratmak ancak ve ancak işçi sınıfının mücadelesiyle mümkündür.

Tam da bu nedenle işçi sınıfının mücadelesine omuz vermek, tüm enerjisini buraya yöneltmekle sorumludur sınıf devrimcisi. Sabah erken kalkmak, bu bakış özümsüyen bir devrimci için hiç de zor değildir.

Sınıfın bir parçası haline gelebilmek ise, işçilerin yaşamlarına girerek, semtinde, kahvesinde, fabrikasında onlarla birlikte olarak başarılabilir.

İşçiler geri bilinçli oldukları için “bunlardan bir şey çıkmaz” damgasını vurmak çok kolaycı bir yaklaşımdır. Çalıştığımız fabrikada kaç kişiyi tanıyoruz, kaç kişiyle daha yakın diyalogumuz var? Kaç kişiyle dışarıda görüşüyor, farklı mekanlarda biraraya gelebiliyoruz? Sorular çoğaltılabilir. Küçük-burjuva kişilikler bu sorulara büyük oranda olumsuz cevaplar verecektir.

Öncelikle kendimizi bir işçi gibi, onların bir bileşeni olarak görebilmeliyiz. İşveren çok çalıştırıyor, ustabaşı durmadan bağırıyor, hakaret ediyor, öyleyse ben de çıkar giderim, nasıl olsa başka yerde iş bulurum... Bu mantık sınıfla bütünleşmenin temel engellerinden birisidir. Kimi zaman bu şekilde koyulmasa da, bilinç altında bu vardır. Önemsenmediği yerde bu böyledir. Aynı kişilik işçilerin gittiği kahveye gitme konusunda da oldukça tutucudur. Çünkü kahve geri bilinçlilerin gittiği yerdir, gidilmemesi gerekir.

Bilindiği gibi maden işçileri dünyanın her yerinde alkol alma özellikleriyle tanınır. Bunun temelinde bu işçilerin çok ağır koşullar altında çalışıyor olmaları yatar. Fakat böyle olmasına rağmen onlar çoğunlukla çatışmalarda en ön saflarda yer alırlar, diğer kesimlere göre daha gelişkin dayanışma bilincine sahiptirler. Sık sık yaşanan kazalarda hayatlarını kaybettikleri için, sağ kalanlar ölenlerin ailesine sahip çıkma sorumluluğunu gösterirler. İşte sınıfta ileri ve geri yanlar, hep bir aradadır.

Evet, işçi sınıfının büyük bir kısmı boş zamanını kahvelerde harcıyor. Çünkü onun boş zamanını devrimciler değil, düzen dolduruyor. İşçi-emekçi semtlerinde her sokakta birden fazla kahve vardır. Son yıllarda müzikholler ve barlar da çoğaldı.

Bu durumda bizim küçük-burjuva kişilik ne yapar? Zamanının önemli bir kısmını bu geri bilinçli işçilerle değil, kendi düşüncesine yakın insanlarla geçirir. Böylece sınıf çalışmada bir adım bile yol alamaz.

Kapitalizmin krizi onu çöküşe götürüyor. Onun içindir ki emperyalistler ve işbirlikçileri her geçen gün biraz daha barbarlaşıyor ve pervasızlaşıyorlar. Bu pervasızlığı işçi sınıfının örgütsüzlüğünden alıyorlar. Ülkemizde de estirilen emperyalist savaş rüzgarını tersine çevirmek sınıfla bütünleşmekten geçiyor. Bu ihtiyaç her zamankinden daha yakıcı ve acildir. Tüm zaaf ve zayıflıklarımızı gözden geçirip, mücadelede “düşünen ve savaşan militan”lar olarak daha ileriden yerimizi alma sorumluluğuyla hareket etmeliyiz.

B. Su

Emperyalist savaş ve emperyalist çıkarlar

“Bugünün dünyasında en büyük şiddet taciri benim yönetimim; daha fazla susamam!”
Martin Luther King

Geçtiğimiz hafta sonu dünya genelinde yüzbinlerin katıldığı emperyalist savaş karşıtı gösteriler gerçekleşti. Yalnızca Washington’da gerçekleşen savaş karşıtı gösteriye yarım milyon gösterici katıldı. Gösteriyi düzenleyenler ABD tarihinin en büyük savaş karşıtı hareketinin geliştiğini söylüyorlar. Ünlü Afro-Amerikalı insan hakları savunucusu Martin Luther King’in doğum gününün üç gün sonrasına denk gelen gösteri, King’in “Bugünün en büyük şiddet taciri benim yönetimim; daha fazla susamam!” sözleri şiarlaştırılarak örgütlendi.

Bu gösterileri ABD’de demokrasinin varlığına kanıt gösteren Bush yönetimi ise, bu boyuttaki bir savaş karşıtlığına rağmen bölgeye asker yığmaya devam ediyor. ABD’nin bölgeye göndermeye karar verdiği 37 bin askerle birlikte bölgede saldırıya hazır halde bekleyen Amerikan askeri sayısı 175 bine yükseliyor. Stratejik müttefik İngiltere de silahlı gücünün dörtte birini oluşturan 35 bin askeri bölgeye gönderiyor.

860 milyar dolar dış borç, 420 milyar dolar ticaret açığı, %6 işsizlik oranı, ekonominin kötü gidişatı ve son on yılda %20 oranında yükselen petrol ihtiyacı, ABD emperyalizminin zincirlerinden boşalmış saldırganlığının asıl nedeni. Irak’ta elde edilecek askeri bir başarı ve gerçekleşecek rejim değişikliğinin dünya piyasasına günde ek olarak üç-beş milyon varil arası petrol sürülmesini sağlayacağını ve bunun ekonomiyi rahatlatacağını açıklayan Başkanlık Ekonomi baş danışmanı Lawrence Lindsey, emperyalist saldırganlığın gerçek nedenini ortaya koyuyor. Bu savaşın ne özgürlük ve demokrasi için, ne de uluslararası terörizme karşı verildiğini, stratejik öneme sahip Irak’a yerleşmeyi ve yeraltı kaynaklarını talan etmeyi amaçladığını böylece itiraf ediyor. Alman günlük gazetesi *Frankfurter Allgemeine Zeitung* savaşın uzun sürmesi halinde kriz yaşanabileceğini söylüyor, fakat savaşta binlerce insanın öleceği kimse tarafından dile getirilmiyor.

Tahminlere göre 250 milyar varil hacminde bir petrol rezervine sahip olan Irak, silahlanma alanında kendisini izleyen yedi ülkenin toplamından daha fazla para harcayan ABD emperyalizminin kötü gidişatını durdurmak için vurması kaçınılmaz bir ülke oluyor. Çünkü mevcut koşullarda ekonomik krizi başka türlü aşmak mümkün değil.

Almanya ve Fransa’nın ikiyüzlü tutumu

Almanya ve Fransa, ABD’nin ne pahasına olursa olsun sürdürmek istediği savaşa sözde uluslararası hukuk, Birleşmiş Milletler’in onayı veya hümanist gerekçeler ileri sürerek muhalefet ediyor. Her ikisi açısından da bu savaşa karşı olmak için iddia edilenlerin dışında daha somut gerekçeler var. Fransa açısından Irak’ta petrol çıkarma işinin Fransız tekellerinin elinde tutulması büyük bir önem arz ediyor. Batı Avrupa ülkeleri arasında Irak’la ciddiye alınabilecek ticari ilişkisi bulunan tek ülke Fransa’dır ve Irak’ın petrol kuyularının kendisi dışında diğer ülkelerin tekellerine açılmasına doğal olarak karşıdır.

Savaşın Irak’tan sonra İran’ı hedef alacağı da

biliniyor. İran ABD Başkanı Bush’un “şer cephesi” olarak nitelendirdiği ülkeler arasında yer alıyor. Şah’ın devrilmesi ile birlikte stratejik öneme sahip İran’ın ABD emperyalizminin etki alanının dışına çıkması ABD için ciddi bir kayıp olmuştur. İslam rejiminin anti-Amerikancı tutumu, başta Almanya olmak üzere Avrupalı emperyalistlerin işine yaramış, bunlar bu ülkeyle olan ticari ilişkilerini pekiştirmişlerdir. Bu bağlamda Almanya İran’ın en büyük ticari partneri olmuştur. Irak’la geçmişte çok iyi ticari ilişkileri bulunan Almanya ekonomik ambargodan dolayı gerileyen ticari ilişkilerini geliştirmek için girişimlerde bulunmuş ve Irak rejimi tarafından tekrar ekonomik ilişkilerde “öncelikli ülkeler” listesine alınmıştır.

Fransa ve Almanya başbakanlarının açıkça savaşa karşı tavır almalarının gerisinde bu çıkar çatışmaları var. Öte yandan, önce Irak ve daha sonra muhtemelen İran’da oluşacak oluşumlarda pay sahibi olabilmeleri bu savaşın desteklenmesini gerektiriyor. Almanya örneğinde olduğu gibi, toplum, sözde dış tehlikeler (biyolojik silahlar, terör eylemleri vs.) özellikle gündemde tutularak savaşa hazırlanmaktadır. Bu korkutma yöntemi sayesinde ki, artık yurtdışında 12 bin kişilik silahlı gücü bulunan Alman ordusunun yurt içinde de kullanılması tartışılmakta, böylece ciddi bir saldırı tehlikesi varmış havası verilerek toplum manipüle edilmektedir.

M. Coşkun

Belçika’da 20 bin liman işçisi bir günlük uyarı grevi yaptı

17 Ocak günü 24 saat boyunca, Antwerpen, Oostende ve Zee-Brugge limanlarında gemiler ne boşaltıldı ne yüklenebildi. 20 bin liman işçisi bir günlük uyarı grevine gitti, 12 bini aktif olarak greve katıldı. Grevin nedeni, Avrupa Birliği ülkelerinde liman işçilerini

ilgilendiren çalışma yasasının değiştirilmek istemesi. Bu saldırıya işçilerin cevabı “İşimize ve güvencemize kimse el süremez!” oldu.

Antwerpen’de 8 bin liman işçisinden 6 bini greve katıldı. Limana çıkan tüm stratejik yollara barikat kuruldu. Antwerpen’deki tüm uluslararası taşımacılık ve yük boşaltma şirketlerinin önlerine de barikat kuruldu.

Avrupa Birliği yasalarıyla liman işçilerinin statüleri değiştirilmek isteniyor. Bu değişiklik sayesinde, taşımacılık ve yük boşaltma şirketleri istedikleri gibi vasıfsız işçi çalıştırabilecekler. Vasıfsız işçi ucuz emek gücü anlamına geliyor. Mevcut yasayla liman işçileri tüm Avrupa’da koruma altına alınmış, buna göre limanlarda liman işçileri dışında kimse çalıştırılmaz. Yeni yasa değişikliği ile bu kazanım ortadan kaldırılmaya çalışılıyor.

Vasıfsız işçilerin çoğu eski Doğu Bloku ülkelerden getirilmek isteniyor. Böylece işçileri karşı karşıya getirip bölmeyi hedefliyorlar. Barikatların başında duran işçiler bunun bilincindedir. Yaptığımız söyleşilerde şunları söylüyorlar: “Biz burada emeğimizi ve akşam eve götüreceğimiz aşımızı koruyoruz”, “Avrupa Birliği yavaş yavaş tüm haklarımızı elimizden almaktadır ve bizim gibi benzer şartlarda yaşayan işçi

arkadaşlarımızla bizi birbirimize kırdırmak istenmektedir.” İşçiler Avrupa Birliği ülkelerinde “sosyal devlet” anlayışının hızla terkedildiğini görüyorlar. Başka bir işçi şunları söylüyor: “Ben 5 yıldır vinçle çalışmak için çaba harcadım, bunun eğitimi için okula da gittim. Şimdi ise bir avuç liman patronu tarafından işime son verilmek isteniyor. Bu olacak iş mi!”

Barikatları yarıp geçmek isteyen işçi servisleri kararlı işçiler tarafından geri püskürtüldü. Devletin kolluk güçleri bunu fırsat bilerek barikatçı işçilerin üzerine tazyikli su sıktı ve göz yaşartıcı gaz ile saldırdı. İşçiler buna da karşılık verince, ortalık bir anda savaş alanına döndü.

Avrupa Birliği yasalarını geri püskürtebilmenin mücadeleden geçtiğini bilen işçiler şunları söylüyorlar: “Bu yasaların geri püskürtülmesi için bir günlük grevler yetersiz kalmaktadır. En azından grevin bir hafta sürmesi gerekir.” Bir başka işçi ise, “Bir hafta yetmez, bir ay ya da her hafta bir gün greve çıkmamız gerekir” diyerek, arkadaşının sözlerini tamamlıyor.

Konuştığımız işçilerin tümü grevlerin süreklilişmesinden yana. Çoğu “ancak böyle kokuşmuş düzenin saldırı yasaları geri püskürtülebilir” diyor.

BiR-KAR/Belçika

Sorular, sorular...

Serhat Ararat

Gerçekliği ve onun ardındaki temel nedenleri kavramanın yolu, doğru sorular sorabilmek ve bu soruların yanıtlarını bulana veya alana kadar ısrarla bu soruların üzerinde durmaktan geçer...

İmralı gerçekliğini, İmralı merkezli gelişmeleri anlamak çok mu zor?

Bu soru çok önemli.

Neden?

Yanıtı çok basit: Çünkü İmralı ve İmralı eksenli gelişmeler, Kürtler'in düşünsel ve politik süreçlerini doğrudan etkisi altında tuttuğu ve bunu değişik yöntemlerle sürdürdüğü için!.. Başka ve yaygın deyimle, "gündemi belirlediği" için!..

Anlamak tek başına yeterli mi? Anlama eylemi somut bir tavır alma eylemi ile bütünleştirilmediğinde bu anlamının herhangi bir anlamı olabilir mi?

Anlama, sürekli bir düşünsel eylem sürecidir! Sorular, doğru sorular da bunun motoru!

Dolayısıyla ilk algı ve kavrama ile sınırlı kalmamak, bu eylemi yaşamın diyalektiği ile paralel yürütmek gerekir... Anlama eylemini somut bir duruşa dönüştürmek ve bunu sürekli kendi içinde büyüyen sürekli bir pratik eylem çizgisine dönüştürmek devrimci politikanın temel konusudur!

"Bizde" bu birbirine sıkı sıkıya bağlı iki yan da çok eksik. Kuşkusuz eksiklik, salt zihinsel tembellikle, politik ataletle açıklanmayacak kadar kapsamlı politik, toplumsal ve sosyo-psikolojik nedenlere sahiptir.

Doğru sorular sormak, bu soruların makul yanıtlarını alana veya bulana kadar kovalamak, her şeyden önce düşünsel özgürlükle doğrudan ilişkilidir! Neden gerçekleri derinlemesine çözümlenmek ve kavramak için can alıcı sorular sormuyoruz? Neden soru sorma, kafamıza yatmayan, kafamızda fırtınalar yaratan gelişmelerle ilgili sorular sormuyoruz, soru sorma cesaretini neden gösteremiyoruz?

Bu soruların yanıtları düşünsel özgürlük ve düşünsel kölelik ikileminde gizli!

Çeyrek asırlık çok yönlü bir mücadele verdik, çok ağır bedeller ödedik, sayısız deneyim kazandık, önemli bir değerler birikimine ulaştık. Ama şu soru çok önemli:

Ne kadar özgürleştik?

Eski tanrılarımızı sorgulayamıyorduk, putlarımızın önünde secdeye geliyorduk, aklımız sayısız tabu ve yasakla tutsak alınmıştı. Sonra bütün tanrıları, putları, tabuları, yasakları sorguladık; bununla yetinmedik, bu sorgulamamızı eylemli bir çizgiye dönüştürdük. Böylece belli ölçülerde özgürleştik, eleştirel aklımız daha da gelişti, aklımızın sorgulama alanı genişledi. Ancak bu, kesin ve tam bir kopuş değildi. Eleştirel aklımızın girmedikleri alanlar vardı, dahası yeni girilmez alanlar yarattık. Bunu "özgürleşme" adına, "Özgürlük hareketi" adına yaptık. Bu, aynı zamanda yeni tanrılar, yeni putlar, yeni tabular, yeni kültürler, yeni dokunulmazlıklar yaratmak anlamına geliyordu. Bu, bir bakıma "bizim" "yeni" "Ortaçağ"ımızdı. Biraz eleştirel yetenek kazanmaya başlayan, soru sorma ve sorgulama gücü ve cesareti kazanan aklımız, yeni prangalarla bir kez daha sakatlandı, özgürleşme süreci tersine çevrildi. Çok temel, çok yaşamsal sorular soramaz olduk, daha da önemlisi bu büyük

bir yanılsamaydı, her gün kendini üreten bir yanılsamaydı, başta kendimizi ve tüm toplumu tutsak alan bir yanılsamaydı... Soru sormayan, çelişkili gelişmeleri ve duruşları anlamaya çalışmayan yığınlarla dönüştürüldük... Ne yazık, Kuzey Kürdistan'da egemen olan zihinsel ve politik pratik süreç bu... Biraz açalım mı?

15 Şubat 1999 tarihinde A. Öcalan

yakalandığında hemen hemen herkes ve her çevre nefesini tutmuş gelişmeleri, onların seyrini merakla beklemeye başladı. Acaba ne olacaktı? Öcalan nasıl bir tutum alacaktı? Devletin yaklaşımı ne olacaktı? Kürt hareketinin bundan sonraki kaderi nasıl bir biçim kazanacaktı? Ve daha bir dizi soru... Kısa bir süre sonra İmralı'nın üstündeki sis perdesi aralanmaya başladı ve anılan soruların yanıtları da belirginleşti. Öcalan avukatlarıyla ve ailesiyle görüşmeye başladı, "dışarıyı" mesaj, mektup ve talimat bombardımanına tabi tuttu. Bu, ilginç, dikkat çekici ve şaşırtıcı, kuşku dolu bir durumdu. Öcalan, bir kontrgerilla merkezine kapatılmasına, kesin tecrit ve denetim sağlanmasına rağmen "Partisini" yönetmeye devam ediyordu! Beyinlerde şimşek gibi çakan ve yanıtını arayan can alıcı soru şuydu:

Neden?

N-E-D-E-N?

Neden?

Bunca güdültülü bir operasyonun ilk amacı Öcalan'ı örgütünü yönetme olanak ve koşullarından yoksun bırakmak değil miydi? Ancak, İmralı'ya kapatılan Öcalan, örgütünü hemen hemen dışarıdaki gibi yönetmeye devam ediyordu. Başta bu duruma çok şaşırın, anlamakta güçlük çeken bazı Türk burjuva yazarları, "acaba bir çıkarma da İmralı'ya mı yapsak" diye gerçekleştirilen operasyona atıfta bulunuyor ve şaşkınlıklarını ironik bir dille ifade ediyorlardı?

En demokratik yönetim bile böyle bir olanağı ve ortamı sağlayamayacağına göre, neden Öcalan'ın PKK'yi yönetmesine, rapor-talimat sürecinin işlenmesine izin verdiler? Neden?

PKK ve onun etkisindeki Kürtler'in dışında hemen hemen herkes bu soruyu sordu ve yanıtını vermekte de güçlük çekmedi. Ama bu soruyu sorması gerekenler ve ısrarla bunun üzerinde durması gerekenler bunu yapmadılar, bir-iki homurtunun dışında her şeye eskisi gibi sürdü. Bu soruyu sormak ve yanıtını kavramak için çok yüksek bir politik bilince ve deneyime gerek yoktu. Az çok düşünen bir beyin bu sorunun işaret ettiği gerçekliği kavramakta güçlük çekmezdi.

Açık ki İmralı'ya kapattıkları Öcalan'a partisini yönetmesine izin vermelerinin tek bir nedeni vardı: Devlet, onun gerçek iktidar gücü Genelkurmay, Öcalan'ın PKK'yi ve onun üzerinden Kürtleri yönetmesini istiyordu, çünkü, Öcalan'ı mutlak anlamda teslim almıştı, Öcalan'ın teslimiyetini PKK ve Kürtler'in teslimiyeti haline getirmek istiyordu. Bu, açık ve belgeliydi. Öcalan, devlete hizmet etmeyi bundan sonraki yaşam ve politik çizgisinin temelini oluşturduğunu sayısız kez açıklamıştı!..

Bugün ise Öcalan, avukatlarıyla ve ailesiyle görüştürülüyor. Fakat tecride dönük kampanya ise 3 Kasım seçimlerinin hemen ardından gündeme getirildi. Bu kampanya çok demagojik, saptırmalı ve

dikkatleri yanlış yönlere çekici bir tarzda sürdürülüyor. Bu saptırıcı kampanyanın birçok kuşku dolu boyutu var, aydınlanması gereken bir çok yönü var. Ancak bunların üzerinde durmak bu yazımızın konusu değildir. Sorulması ve üzerinde durulması gereken soru şudur:

Daha düne kadar örgütünü yönetmesine izin veren, bunun sayısız olanağını sağlayan devlet, bugün neden tam tecridi uyguluyor? Neden? Bu tecrit hangi politik yönelimlere oturuyor ve ne kadar sürdürülecek? Bu mutlak tecridi dün de uygulayamazlar mıydı? Dünkü yaklaşımı ile bugünkü yaklaşımı arasında bir çelişki var mı? Peki, bütün bu gelişmelerde Öcalan'ın rolü ve duruşu nedir? Öcalan devlete hizmet etmekten vaz mı geçti? Sorular daha da çoğaltılabilir, ancak gerçeklik üzerinde düşünmek ve onu bütün boyutlarıyla çözümlenip kavramak açısından bu sorular yeterlidir.

Şimdi kısa kısa yanıtlar...

Devletin Öcalan'ın örgütünü yönetmesine izin vermesi ve olanaklar tanınması ile bugün tam tecrit uygulamasını gerçekleştirme tutumu arasında hiçbir çelişki yoktur; aynı yaklaşımın farklı zaman ve ihtiyaçlara göre biçim kazanmasından başka bir şey değildir. Ortada bir oyun var, Kürtler ve devrimci değerleri, devrimci potansiyeli üzerinde oynanan bir oyun. Dış politikaya, ABD ile Irak savaşı ekseninde yaşanan çelişkiler konusuna kadar uzanan boyutları var. Tasfiyeciliği derinleştirme hedefiyle ilgili boyutları var...

İhanetin ödüllendirildiği görülmüş müdür? Tarih kayıtlarında böyle bir şey var mı? Öcalan ihanet etti diye, başka bir ifadeyle devlete hizmette kusur işlemedi diye devlet kendisini ödüllendirecek değildi! TC, olaya sadece dar ve basit intikam mantığı ile bakmaz, bakmıyor. Esas olarak stratejik çıkarları ve beklentileri çerçevesinde olaya yaklaşır, kısa ve uzun vadeli mesajlarını çok net vermeye özen gösterir. TC geleneksel çizgisinden taviz vermek istemediğini, bu konudaki kararlılığını kendisine yapılan bunca "hizmet"e rağmen her fırsatta kanıtlamak istiyor. Yani TC bildiğimiz TC!.. Ama İmralı Partisi KADEK ise zavallıları oynuyor... "Savaşırız ha..., sorumluluk sizde olur" gibi içi boş tehditleri tekrarlayıp duruyorlar. Utanç verici teslimiyet ve tasfiye sürecini "barış" olarak adlandırıyorlar ve suçlarını daha da ağırlaştırıyorlar. Oysa blöf yaptığımız TC, her şeyinizi bilmiyor mu? Beyniniz ve yüreğiniz onların avuçlarında değil mi? Sıfır iradeye sahip olduğunuzu onlardan daha iyi bilen var mı?

TC, fiziki tasfiye de dahil çok yönlü tasfiye sürecini, çürüterek, özünü boşaltarak ve bir daha ayağa kalkamayacak hallere sokarak sonuna kadar götürmek istiyor. KADEK de tüm demagojik laflarına ve kampanyalarına rağmen bu sürecin diğer bir asli unsurudur! Bu gerçeklik bu kadar basit ve yalındır! Ama gerçekliğin tümü ise çelişkili, karmaşık ve çok yönlüdür!..

Gerçekliği kavramak ve bu doğru kavrayışı ulusal kurtuluş mücadelesinin devrimci yürüyüşüyle birleştirmek çok önemlidir! Bu, öncelikle İmralı Partisi KADEK sultasından kurtulmaktan geçer! Yoksa çok yönlü tasfiye ve çöküş sürecinin önünü almak mümkün mü?

İ.Ü'de bir dönemin ardından...

Geçmişini aşıp geleceği kucaklayacağız!

İstanbul Üniversitesi'nde bir dönemi geride bıraktık. Bu dönem üniversitemizde yürüttüğümüz çalışmaların genel bir değerlendirmesini yapmaya çalışacağız. Geçtiğimiz yıl YÖK yasa tasarısı üzerinden çeşitli çalışmalar yapmış ve bu çalışmaları örgütsel ve eylemsel süreçlere taşımıştık. Bu yılki çalışmamızı, benzer bir tarzda, yakında tüm yıkıcı sonuçları ile ortaya çıkacak olan "emperyalist savaş" sorununu merkeze alarak başlattık.

Seçimler ve çalışmanın başlangıcı

Çalışmalarımızı seçim döneminin yarattığı politizasyonu değerlendirerek bir üst seviyeye taşımaya çalıştık. Yaygın bir propaganda-ajitasyon faaliyetiyle çalışmalarımıza başladık. Her gün yüzlerce bildiri ve afiş faaliyeti yürüterek, seçim dönemi politik platformumuzu üniversitemize taşıdık. Çalışma okulun yeni açılmış olması ve çeşitli nedenlerle istediğimiz düzeyde yoğunlaşmamamız nedeni ile örgütsel bir forma kavuşmadı.

Seçim dönemini savaş ve paralı eğitim sorunlarını işlediğimiz bir dönem olarak kurgulamıştık. Bu bakışla "savaş ve paralı eğitim" sorununu birlikte işlemeye çalıştık. "Emperyalist savaş" üzerinden öreceğimiz çalışmaların başlangıç noktasını bu dönemki çalışmalarımız oluşturdu.

Savaş karşıtı kitle çalışması

Ülkemizde önemli bir gündem olmasına ve bir dizi siyaset tarafından dergi sayfalarında popüler teşhirlerle konu edilmesine rağmen savaş sorunu, dönemin başında politik gençlik grupları tarafından ciddi bir propaganda çalışmasına konu edilmedi. Bunda siyasetlerin gençliğin güncel ve acil gündemlerini belirlemedeki yetersizliği temel etken oldu.

Biz genç komünistler ise seçim döneminde başlattığımız emperyalist savaş karşıtı ajitasyonu süreklileştirerek ve çeşitlendirerek devam ettirdik.

İstanbul Üniversitesi'nde

son bir haftalık çalışmalardan...

İstanbul Üniversitesi'nde okullar kapanmadan önce bir haftalık yoğun bir çalışma ördük. Haftanın başından itibaren sürekli gazete ve kitap satış masası açtık. Masa diğer çevrelerden ve bağımsız öğrencilerden oldukça ilgi gördü. Onlarca gazete ve birçok kitap sattık. Özellikle Türkiye devriminin programı öğrenciler cephesinden oldukça ilgi gördü.

Masanın dışında yine *Ekim Gençliği* olarak bir duvar gazetesi yaptık. Savaşa dair resim ve fotoğraflardan oluşan duvar gazetemiz de oldukça ilgi gördü. Çarşamba gününden itibaren ise Lenin'in ölüm yıl dönümü nedeni ile "*Proleter devrim bayrağını ellerimizden düşürmeyeceğimize and içiyoruz*" şiarlı ve onlarca Lenin fotoğrafından oluşan bir resim sergisi düzenledik. Bunlar dışında yaygın bir *Ekim Gençliği* ve *Kızıl Bayrak* afişlemesi yaptık.

Ekim Gençliği olarak 26 Ocak'taki eyleme çağrı afişi yaparak çalışmalarımızı sonlandırdık.

Üniversitelerin final haftasına girmesine karşın genç komünistler olarak çalışmalarımızı aralıksız olarak sürdürmekteyiz. Tatil döneminde ise "Emperyalist savaş" karşıtı şiarlarımız emekçi semtlerinden yankılanmaya devam edecek.

İstanbul Üniversitesi/Ekim Gençliği

Yüzlerce afiş, binlerce bildiri, duvar gazeteleri, resim sergileri ve astığımız emperyalist savaş karşıtı pankartlar bu dönem kullandığımız en yaygın araçlar arasında yer aldı. Yanı sıra kitle çalışmamızı insanlarla birebir diyalog kurabilecek araçlarla zenginleştirmeye çalıştık. Yüzlerce anket yaptık ve imza topladık. Sınırlı sayıda insanla örülen bu açık kitle çalışması ile üniversitede yüzlerce insanla birebir konuşma ve savaşı tartışma olanağı bulduk. Bağımsız insanlarla beraber örülen bu çalışma, politik gençlik grupları tarafından ilgi ile karşılanmadı. Bu, çalışmanın alan üzerinde yarattığı etki düzeyi ile ilgili bir sorun değildi. Politik gençlik gruplarının soruna bakışındaki kusurlu algılayıştan kaynaklanmaktaydı.

Sınırlı sayıda insanın katılımı ile örülmesine karşın emperyalist savaş karşıtı bir bülten çıkarttık ve bir platform oluşturduk. Tüm kantinlerde, yemekhanede, amfilerde bülteni, imza metinlerimizi ve anketlerimizi insanlara ulaştırdık.

Savaş sorununu işlerken kendimizi hiçbir noktada geri bir platformdan ifade etmedik, şiarlarımızı hümanist bir "savaş" karşıtlığı ile sınırlamadık. Çalışmayı, birçok "devrimci" ve reformist gençlik grubundan farklı olarak, "emperyalizm ve emperyalist savaş karşıtı" şiarlarla örmeye özen gösterdik. Çalışmamız, diğer gençlik gruplarının "Emperyalist savaş karşıtı çalışmaya bağımsız insanlar gelmez" olarak ifade ettikleri anlayışa anlamlı bir yanıt oldu. Bu tarz yaklaşımların gençlik örgütlerinin yaşadığı güvensizlikten kaynaklı olduğunu açığa çıkardı.

Çalışmanın eksik kalan yönleri

Çalışmayı iç içe geçmiş ve birbirini besleyen süreçler olarak ele almış, ajitasyon, örgütsel form, bir dizi yerel eylem ve etkinlikler örmeyi hedeflemiştik. Alan üzerinde çok çeşitli araçlar kullanmasına, yaygın bir ajitasyon faaliyeti örmesine ve kendini bir platform haline getirmesine karşın, çalışmanın yine de bir çok eksikliği bulunmaktadır.

Araçlardaki çeşitliliğe karşın çalışmanın kendini yeni araçlarla geliştirmesinde yetersiz kalışı temel sorunlarımızdan biri oldu. Bu çalışmanın zaman zaman kesintiye uğramasına yol açtı. Kitle çalışması üzerine yaptığımız bir değerlendirme yazısında ifade ettiğimiz gibi, çalışmanın kendini sürekli, yeni ve etkili araçlarla üretmemesi ve bu anlamı ile sürekliliğini yeterince sağlayamaması, kitleye güven veren bir çalışmanın oluşmasını belli ölçülerde engelledi.

Bunun dışında örülen kitle çalışmasının kurumsallaşmak ve birimleşmek yönünde eksiklikleri bulunmaktaydı. Çalışma bir dizi insana ulaşmasına ve çevresine toplamasına karşın istenilen düzeyde bir birimleşme (amfi ve fakülteler düzeyinde) yaşayamadı. Bu nedenle de çalışmaya katılan insanların katılımının süreklileşmesi yeterince sağlanamadı. Bir kitle çalışması, tüm katılımcıları kapsayacak şekilde genişlediği ve kurumsallaştığı ölçüde gelişecek ve yetkinleşecektir.

Çalışmanın belki de en önemli eksikliği, imkanları yaratılmış olmasına karşın, çeşitli eylem ve etkinlikler örmeye yaşadığı sınırlılıktı. Bu ise belirttiğimiz sorunları doğurmuş oldu. İnsanları ancak hareketli süreçler etkinleştirecektir. Bunlar yapılmadığı koşullarda ise bildiri dağıtıp, anket yapmak bağımsız insanlar cephesinden cazip bir hale gelmemektedir.

Geçmiş dönemin eksiklerini aşarak geleceğe yürümeliz!

Tüm eksiklerine karşın üniversitede savaş karşıtı en etkin kitle çalışmasını ördüğümüzü söyleyebiliriz. Çalışma gelecek dönemde eksiklerinden arınarak ve güçlenerek sürecektir. Özellikle son iki yıldır ördüğümüz kitle çalışması şunu net olarak gösterdi: Öğrenci gençliğin genel ve politik kitlesini ne kadar çok araçla, ne kadar iddialı bir şekilde kuşatabilirsek çalışma da o ölçüde anlamlı ve kalıcı sonuçlar doğurmaktadır. Birikimlerimiz bundan sonraki sürecin güvencesi olacaktır.

Ekim Gençliği/İstanbul Üniversitesi

Mamak İşçi Kültür Evi'nde yıl değerlendirme toplantısı...**Yeni yılda planlı ve programlı bir çalışma...**

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları olarak geçtiğimiz hafta geçen bir yıllık çalışmalarını değerlendiren bir toplantı yaptık. Müzik, tiyatro, işçi-işsiz komisyonu, kadın komisyonu ve derslere katılan tüm çalışanlarımızın tamamına yakını toplantıya katılım sağladı.

Toplantının temel gündemi; işçi sınıfının siyasal mücadelesinde kültür-sanat cephesinin tuttuğu yer, kurumsallaşma, iç işleyiş, iç yaşam, komisyon ve sanat faaliyetlerinin mevcut durumu idi. Yanı sıra politik gündemler ekseninde kurumumuzun konumlanışı değerlendirildi. Yaklaşık beş saat süren toplantıya Hüseyin Gazi İKE'den de katılım sağlandı. Deneyim aktarımı ve geleceğe dönük adımlarda iki kültür evinin kesişme noktaları da ele alındı.

Yapılan tartışmalar sonucu kültür ve sanat mücadelesinin sınıf savaşına ait farklı bir alan olduğu tespit edildi. Alana yoğunlaşmanın ve derinleşmenin çözücü halka olacağına işaret edildi. Bölgemizde bir yıl önce açtığımız mevzinin bir deneyim ve birikim üzerine oturmadığını ortaya koymuştuk. Bu sorunun temel ve tüm çalışmaları kesen bir yönü var. Gerek sanatsal faaliyetlerde, gerekse komisyon çalışmalarında "deneyim ve birikim" sorunu doğrudan belirleyici oldu. Bir yıl içerisinde birçok etkinlik ve eylem gerçekleştirdik. Fakat bu, genel bir çalışmanın sınırlarını aşarak alanın kendi özgünlüğüyle buluşamadı.

Politik gündeme müdahalelerde yaşanan sorunlar, kuruma ilgi gösteren insanların dönüşümünde alınan

mesafe, çalışma alanları üzerinden kadrolaşma, kurumsallaşma, iç işleyiş, iç yaşamı oturtma ve altyapı oluşturma noktasında atılan adımlar üzerine tartışıldı. Önümüzdeki dönemin planlanması noktasında bir bilinç açıklığı sağlandı. Tüm bu başlıklar üzerinden yeni yıla planlı ve programlı çalışma hedefiyle girmenin önem ve aciliyetinin altı çizildi.

Yaptığımız bu toplantı önümüzdeki dönem açısından önem taşıyor. Yeni bir mücadele yılına girerken, eksikliklerimizi tespit etme noktasında bir bilinç açıklığına kavuştuğumuza inanıyoruz. Çubuğu eksiklik ve zayıflıklara bükmeyle beraber, alanda tutulan yer ve alınan mesafeyi küçümsemiyoruz. Bu durumu bir avantaja dönüştürerek sorunları aşacağız.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Pendik İşçi Kültür Evi'nde panel...**Gecekondularımız, yıkım sorunu ve haklarımız...**

Pendik İKE'de 19 Ocak Pazar günü "Gecekondularımız, yıkım sorunu ve haklarımız" konulu bir panel düzenlendi. Panele konuşmacı olarak Harita Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı Tevfik Özlüdemir ile İKE temsilcisi E. Duygu Çağlar katıldı. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı panelde ilk sözü alan İKE temsilcisi, kısaca İKE'yi tanıttıktan sonra, neden gecekondu ve yıkım sorunu ile ilgili panel düzenlediklerini anlattı. Semtte yaşayan işçi ve emekçilerin günbegün artarak süren ağır çalışma koşulları, işsizlik, yoksulluk vb. sorunların yanı sıra, gecekondularımızın yıkımı sorunuyla da sürekli karşı karşıya kaldıklarını ve bu soruna karşı emekçilerin biraraya gelerek hem bilgilenmesinin hem de çözümler üretmesinin bir ihtiyaç olduğunu vurguladı. Böyle bir paneli ilk defa yaptıklarını ve bunun ihtiyaç olduğunu, sonrasının da geleceğini ifade etti.

Ardından söz alan HMO Başkanı, kentleşme süreçlerini ve devletin gecekondu yıkımını ele aldı.

Sanayileşmenin artmasıyla özellikle 1950'den sonra kentlere göçün hızlandığını ve işgücü sağlamak için gecekondulaşmaya göz yumulduğunu ifade etti. Devletin istediği zaman nasıl ucuz konut sağlabildiğini göçmen konutları üzerinden örnekledi. Ve eğitim, sağlık, ulaşım hakları gibi barınma sorununu da devletin bizzat çözmekle yükümlü olduğunu, bizlerin de barınma hakkına sonuna kadar sahip çıkmamız gerektiğini vurguladı. Gecekondu sorununu ancak bu semtte oturan işçi ve emekçilerin dayanışma içerisinde biraraya gelerek ve örgütlenerek çözeceklerini ve Harita Mühendisleri Odası olarak bu mücadelelerinde sonuna kadar yardımcı olacaklarını ifade ederek konuşmasını sonlandırdı.

Ardından İKE temsilcisi söz alarak yaşanan sorunun tek başına tapu sorunu olmadığını, bugüne kadar kazanılan mevzilerin korunması gerektiğini ve mücadelenin "Herkesi sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut" talebi ekseninde olması gerektiğini vurguladı.

Birlikte dayanışma gösterildiği koşullarda Gülsuyu, 1 Mayıs vb. mahallelerde olduğu gibi birçok şeyi elde etmenin önünde hiçbir engel olmadığını anlattı.

İkinci bölümde, katılanlardan bir emekçi söz alarak, yapılan çalışmanın bu panelle sınırlı kalmaması, mahallede, sokak sokak toplantılar düzenlenerek halkın bu soruna karşı, yıkımla karşı karşıya kaldığı zaman değil öncesinden hazırlıklı olması gerektiğini anlattı ve kendi mahallesinde toplantı çağrısıyla sözü bitirdi. Birçok katılımcı söz alarak geçmiş deneyimlerini aktardılar ve bu tür toplantılara daha fazla insan katmak için herkesin duyarlı olmasını istediler. Ortaya çıkan tabloyla birlikte, mahallenin somut yerleşim ve imar durumuna ilişkin daha fazla bilgilenmek ihtiyacı tespit edildi ve mahallede sokak sokak bilgilendirme toplantıları planlanarak panel bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Hüseyingazi İKE'de film gösterimi...

18 Ocak Cumartesi günü yaklaşık 40 kişinin katıldığı etkinlikte, Yılmaz Güney'in yazıp oynadığı UMUT filmi gösterildi.

UMUT; Cabbar adlı, Adana'da arabacılık yaparak kıt kanaat geçinmeye çalışan birinin öyküsünü anlatır. Umudunu şans oyunlarına bağlamış olan Cabbar, atına araba çarpıp öldürünce çaresizliğe gömülür. Elinde para edecek ne varsa satar, bir arkadaşı ve bir hocayla hazine aramaya başlarlar. Ama haftalarca bulamazlar. Yoksulluk ve boş arayışlar sonunda Cabbar'ın çıldırmasına neden olur.

Film gösteriminin ardından insanlarla film üzerine konuşmaya başladık. Filmdeki, umudumuzun, şans oyunları, hazine aramak veya hacıyla-hocayla olmayacağını anlattık. Sohbet mümkün olduğunca filmi izleyen herkesi katmaya çalıştık. İlk başta fazla ilgi uyandırmasa da sohbet koyulaştıkça herkes tartışmaya katılmaya, fikirlerini söylemeye başladı. Zaman ilerledikçe savaş konusunda ve işçi kültür evlerinin yeri, önemi ve nasıl bir çalışma yapacağı konusunda sohbetler yapıldı. Yaklaşık ikibuçuk saat süren sohbetin ardından bir dahaki haftaya, yine Yılmaz Güney'in yazdığı SÜRÜ filminin gösteriminin yapılacağı duyurularak etkinliğe son verildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde emperyalist savaş karşıtı etkinlik...

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin aylık programı çerçevesinde 19 Ocak 2003 tarihinde emperyalist savaş ve saldırganlığı karşı bir etkinlik gerçekleşti.

Program saat 14:00'te sunuş konuşmasıyla başladı. Ardından dia gösterimi, Tiyatro Manga'nın savaş gündemli bir oyunu ile ilk bölüm bitirildi. Programın ikinci bölümünde ise Grup Eksen'in türkü ve halayları yer aldı. Etkinliğe 50 kişi katıldı.

Etkinlikte "Emperyalist Savaş Karşıtı Tekstil İşçileri/GOP" ve Sefaköy Emperyalist Savaş Karşıtı Platformun mesajı okundu. Programın sonunda 25 Ocak 2003 tarihinde saat 18:00'de Sefaköy Emperyalist Savaş Karşıtı Platform tarafından

düzenlenecek müzik dinletisi ile 26 Ocak 2003 tarihinde Beyazıt'ta gerçekleştirilecek savaş karşıtı basın açıklamasının duyuruları yapıldı. Etkinliğe canlı ve coşkulu bir hava hakimdi.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

Mustafa Suphiler'in ruhuyla emperyalist savaşa karşı mücadele...

M. Suphi ve yoldaşları, ulusal kurtuluş savaşına katılmak ve bu savaşı devrimle taçlandırmak amacıyla ülkeye geldiler. Bu istekleri Türk burjuvazisinin çıkarlarını temsil eden kemalistler tarafından çok net bir şekilde biliniyordu. Kemalistler, TKP'nin 15 yiğit neferini katlederek, sınıfsal kinlerinin ve kaygılarının ulusal kurtuluş isteklerinden daha önemli olduğunu göstermiş oldular.

Mustafa Suphiler'den kalan miras...

Mustafa Suphi savaş esiri olarak bulunduğu Rusya'da Bolşevizmle tanıştı. 1917 Ekim devriminden sonra yaşamını profesyonel devrimci olarak sürdürdü. Türk savaş esirlerine dönük olarak *Yeni Dünya* dergisini çıkarmaya başladı. Devrimden sonra müslüman halklar arasında parti örgütlenmesi çabasında yoğunlaştı. Kırım Bölge komitesinde çalışırken bir yandan da Anadolu ile bağlarını sürdürdü. Türkiye'ye yayın, propaganda malzemesi ve propagandacı gönderdi. Kırım'dan Türkistan'a geçti. Burada Türkler'den oluşan bir Kızıldoru birliği

örgütledi. Çin, Kaşgar, Buhara, Hiva, İran ve Türkiye'de propaganda faaliyeti yürütecek Beynelmilel Şark Tebligat Şurası'nı örgütledi ve başına geçti.

Mustafa Suphi'nin bu faaliyetlerinin sürdüğü dönem, Rusya'da Ekim Devrimi'ni izleyen ilk yıllardı. İktidar işçi sınıfı tarafından ele geçirilmiş, ama dış emperyalist müdahale ile iç savaş henüz daha sonuçlanmamıştı.

Bugün de savaş rüzgarlarının estirdiği bir dönemi yaşıyoruz. Ortadoğu'da egemenlik kurmak isteyen ABD emperyalizmi, uşaklarıyla beraber son hazırlıklarını yapıyor. Emperyalist saldırganlığa karşı tüm dünya emekçileri ve duyarlı insanlar tepkilerini açığa vuruyor. ABD'de Vietnam'dan bu yana en kitlesel gösterilerle protestolar yapılıyor.

M. Suphi ve yoldaşlarının bize bıraktığı mirası sahiplenmek demek, kardeş bir halkı katletme hazırlıkları içindeki olan sermaye devletine karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek, halklarla dayanışmayı örmek demektir.

F. Esin

11 Eylül mağdurlarının yükselen sesi:

“Benim için savaşma!”

Bir kule alevler içindeyken hızla yaklaşan bir uçak ikinci kuleyi havaya uçuruyor. Dünya, ilk olarak 11 Eylül 2001'de gördü bu görüntüyü. Bugün, aynı görüntü, birçok haber programının jeneriğinde ısrarla kullanılıyor.

Bu görüntüyle birlikte kullanılan bir diğer argüman, “küresel terörizm” kavramıdır. Bu kavramın mucidi, bizzat kendisi bir numaralı küresel terörist olan ABD emperyalizmidir. “Küresel terörizm” argümanını profesyonelce ve ikiyüzlüce kullanan ABD, emperyalist hegemonyasını tahkim etmek için Ortadoğu'yu fethetmiş durumda.

ABD, ilk olarak El Kaide'yi bahane ederek Afganistan'a girdi. Şimdi sırada Irak var. Irak'a yönelik saldırı “önleyici vuruş” doktrini çerçevesinde geliştiriliyor. Gerekçesi ise “yeni 11 Eylül'leri engelleme”. Aynı gerekçeyle Irak'ın ardından İran ve Ortadoğu'yu aşan bir hedef olarak Kuzey Kore'ye saldırı gündeme gelecek. ABD'nin karşısında ciddi bir güç görmediği takdirde, bu ülkelere ve daha fazlasına saldıracağını söylemek için kahin olmak gerekmiyor.

ABD, Afganistan'a saldırırken “küresel terörizm” masalı oldukça işine yaramıştı. 11 Eylül saldırısı, bu argümanın kullanılmasını kolaylaştırmıştı. Saldırısına bunu kullanarak bir tür “meşruiyet” sağlamıştı. Bugün dünya emekçileri ABD saldırılarının kirli özünü görmesine rağmen, ABD halen 11 Eylül'ü kullanmaya çalışıyor.

Şu durumda 11 Eylül saldırısında yakınlarını yitirenlerin, yani gerçek 11 Eylül mağdurlarının acı ve öfkelerinin medyada geniş bir biçimde yer alması gerekirdi. Bu, psikolojik savaşın etkin bir yöntemidir. Bu yöntemin yaratıcısı olan ABD'nin böyle kapsamlı bir hedefte, bu yöntemi kullanmaması düşünülemez. Ama çok fazla kullanamadı. Çünkü 11 Eylül mağdurları, ABD emperyalizminin duymak istediği şeyleri söylemiyordu. ABD emperyalistlerinin istediği, intikam çılgınlıkları atan, savaşı destekleyen söylemlerdi. Ne var ki 11 Eylül mağdurları, ona bu imkanı sunmuyor. Tam tersine, savaş karşıtı bir duruşları var. Bu yüzden, medyada çok fazla

yer almıyorlar.

11 Eylül mağdurlarının oluşturduğu “Barışçıl Yarınlar” grubu, adından da belli olduğu gibi, savaş karşıtı bir duruşa sahip. Bu grubun 4 üyesi, savaşın yaratacağı insani felakete ve savaşın barış getirmeyeceğine dikkat çekmek amacıyla Irak'a gittiler.

Irak'a giden 4 kişinin içinde, 11 Eylül'de yaşamını yitiren William'ın ablası Collen Kelly de bulunuyor. Kelly'nin Irak'a gitmeden önce yaptığı açıklama oldukça çarpıcı:

“*New York Times* gazetesinde yayımlanan ve 11 Eylül'de ölenlerin fotoğraflarının yer aldığı ‘acının portreleri’ ABD halkını müthiş etkiledi. 11 Eylül'de ölenlerin yüzlerini gördük ve yaşam öykülerini öğrendik. Iraklılar'ın yüzlerini görmek istiyorum.”

“*Onların hayatlarını öğrenmek istiyorum. Irak'ın tek bir adamdan, Saddam Hüseyin'den ibaret olmadığını, orada umutları, hayalleri ve aynı benim kardeşim gibi aileleri olduğunu görmek için gidiyorum*” (Cumhuriyet, 10 Ocak '03)

Bu sözler, bu anlayış doğal olarak ABD emperyalizminin çıkarına değil. Bu sözler, ABD emperyalizminin neden 11 Eylül mağdurlarını öne çıkarmadığını açıklamak için fazla söze gerek bırakmıyor.

Elbette 11 Eylül mağdurları çok acı çekti. Sevdiklerinin bir anda yitip gitmesi acı veren bir olaydır. Fakat acı dindirmenin yolu, kendilerinden farkı olmayan başkalarının acı çekmesini olamaz. Barışçıl Yarınları grubu bu kavrayışla hareket ediyor. Özellikle Collen Kelly'nin sözleri, bu anlayışın altını çiziyor.

Şubat veya Mart ayında başlaması neredeyse ilan edilen emperyalist savaş sadece ABD emperyalistlerinin kirli çıkarlarına hizmet edecek. Sadece hümanistçe bir duygusallıkla dahi olsa, bu kirli çıkarlara meze olmayan Barışçıl Yarınları grubunun tavrı bu açıdan anlamlıdır.

Kapitalizm ve emperyalizm tarihin çöp sepetine gömüldüğünde savaşlar ve acılar da son bulacak, mutlu bir dünya özlemi ancak sosyalizmle ete kemiğe bürünecektir.

M. Atak

BM silah denetim heyeti baskı altında

Gerek Irak'daki silah müfettişleri, gerekse ABD Başkanı George W. Bush için zaman gittikçe daralıyor. Bir dönüm noktası anlamına gelebilecek 27 Ocak gününe az kaldı. 27 Ocak'da Hans Blix'in BM Güvenlik Konseyi'ne raporunu sunması bekleniyor. Ancak, kısıtlı zaman ve ABD'nin baskısı gözönünde bulundurulduğunda, bunun mümkün olup olamayacağını kestirmek güç.

BM Güvenlik Konseyi geçen Kasım ayında 1441 sayılı kararı kabul ederek silah denetim heyetinin yeniden Irak'a gitmesine karar verdiğinde, müfettişlere 2 aya yakın bir zaman tanınmış, 27 Ocak 2003 tarihinde Irak'da kitle imha silahları bulunup bulunmadığına ilişkin nihai raporun sunulması istenmişti.

BM'nin kararı, kitle imha silahlarının bulunması ve Bağdat'ın bunları imha etmeye yanaşmaması durumunda BM'nin bir sonraki adımlarla ilgili karara varmasını öngörüyor. Bir sonraki adım ise, Irak için savaş tehdidi anlamına geliyor. Ancak son günlerde, Irak'ı baskı altında tutanların, Irak'dan daha fazla baskı altında olduğu gözleniyor.

27 Ocak günü yaklaşık Avrupa, Rusya ve Türkiye savaşı önlemek amacıyla gittikçe daha aktif girişimlerde bulunuyor. Saddam Hüseyin'e yönelik suçlamalarına ilişkin kanıtlar gösteremese bile kendisini savaşmak zorundaymış gibi hisseden George Bush'un ise zorlanmaya başladığı yaptığı son konuşmalarda dikkat çekiyor.

Irak bunalımında en fazla baskı altında olan taraf, BM silah denetim heyeti. Oysa BM'nin verdiği görevi yerine getirmeye çalışan heyet bu baskıyı haketmiyor. Olmayan bir şeyi bulamadıkları için hiç kimse Blix ve ekibini suçlayamaz. Buna rağmen, Washington'un sürekli yinelediği tehditler, savaşın çıkıp çıkmaması sanki müfettişlerin başarı ya da başarısızlığına bağlıymış gibi bir izlenim uyandırarak BM silah denetim heyetini güç durumda bırakıyor.

BM müfettişleri ise bu baskıdan kurtulmaya çabılıyor, denetimlerin Ocak sonuna kadar tamamlanamayacağını, daha birkaç ay hatta belkide bir yıl kadar zamana ihtiyaçları olduğunu heyetin şefi Hans Blix aracılığıyla tüm dünyaya duyuruyor. Bu açıklamalar, Beyaz Saray'ın işine gelmiyor. Çünkü George Buh, Saddam Hüseyin'in devrilmesi, ama asıl daha da önemlisi dünyanın ikinci büyük petrol kaynaklarının denetimini eline geçirmesini sağlayacak savaşı bir an önce başlatılmak için sabırsızlanıyor.

Iraklılar bu kez silah müfettişlerine, bazı önemsiz istisnalar dışında kibar ve açık davranıyor, hatta başkanlık saraylarına girilmesine bile itiraz etmiyor. George Bush ise hala Irak'ın bazı gizli ve karanlık silah projeleri üzerinde çalıştığı iddiasından vazgeçmiyor, ama bunu kanıtlayacak delilleri göstermiyor. Bu delilleri Irak'ın sunması bekleniyor.

ABD Başkanı, 1441 sayılı BM kararını kendine göre yorumlayarak, kitle imha silahları geliştirmediğini ve bu tür silahlara sahip olmadığını uzun süredir iddia eden Irak'ın bu ifadeleri kanıtlamak için müfettişleri tesis ve laboratuvarlara götürmesini talep ediyor.

Suçlanan sanığın, suçu kanıtlanana dek masum olduğu yönündeki hukuk prensibi, anlaşılan Irak için geçerli değil. Bu prensip dünyanın en güçlü ülkesinin devlet başkanı tarafından bertaraf ediliyor ve bu başkan Irak'a savaş açabilmek için kendisine gereken zemini hazırlamaları için BM müfettişlerine baskı yapıyor.

BM silah denetim heyetinin bu arzuya karşılık vermesi halinde, bu çok ağır sonuçlara yol açar. Yapılması gereken, savaş çıkmasını önleme şansını kullanmak için müfettişlere daha fazla süre vermektir. Normal hayatta da mahkemedeki duruşmanın tarihine uymak için polisin yaptığı araştırma tamamlanmadan kesintiye uğratılmaz. (DW)

Peter Philipp

20 Ocak 2003

(Sendika.org sitesinden alınmıştır...)

Mücadele Postası...

Okumanın önemi...

İnsanlık, doğaya ve olaylara ilişkin kavrayışı geliştikçe, toplumsal ilerlemeyle bilinçlendikçe, deney ve tecrübelerini çeşitli biçimlerde sonraki kuşaklara aktardı. Sığınak duvarlarına nakşedilmiş şekiller, taş, deri, madeni levha yazıları ve nihayetinde kitaplar ortaya çıktı. Filozoflar, bilginler, insanlığın karşılaştığı savaş, afet, hastalık ve benzeri olayları ve gelecek üzerine düşüncelerini yazıya döktüler. Kitap aydınlanmanın en önemli araçlarından biri olunca, egemenler, kitaplar ve yazarlarından korkar oldular. Kitaplar yıllar yılı deyim yerindeyse ateşle dans eder oldu.

Çağının en büyük kütüphanesi olan İskenderiye Kütüphanesi'nin nasıl yakılıp yıkıldığını tarih kitapları yazar. Hitler faşizmi Almanya'da iktidara geldiğinde yaptığı ilk işlerden biri kitapların meydanlarda yakıtılması olmuştur. Egemenler için basın ise oldukça önemli bir araçtır. Onlar basını, siyasi ve iktisadi hakimiyetini güçlendirmek, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki egemenliğini pekiştirmek için kullanıyorlar.

Yaşamı her gün yeniden üreten, emeğinden başka hiçbir şeyi olmayanlar ise kitaba ve yazarlarına karşı daha koruyucu oldular. Daha güzel bir yaşam, daha güzel bir gelecek peşinde koşan işçi ve emekçiler baskılar karşısında sessiz kalmadılar. Bugün de insanlığın kültür birikimi esas olarak emekçiler ve emekçilerden yana komünistler, aydınlar tarafından ileriye taşınıyor. Savaşızsız, sömürsüz, sosyalist bir dünya kurma yolunda ilerleyiş devam ediyor.

***

Kitap, dergi veya gazete okumanın önemi ikili sohbetlerde, toplantılarda gündeme geldiğinde, buna kimsenin itirazı olmuyor. Böyle olmasına karşın yeteri kadar kitap, dergi, makale okunuyor diyebilir miyiz? Şöyle çevremize bir göz atalım, "En son hangi kitabı okudunuz? Şu an okuduğunuz bir kitap var mı?" diye soralım. Hemen okuyamamanın onlarca gerekçesiyle karşılaşıyoruz. Elbette sekiz saat fabrikada çalışan işçinin, günlük ev işleriyle boğuşan kadının, derslerinden başını kaldıracak zamanı olmayan öğrencinin bazı haklı nedenleri vardır. Ancak daha uzun soluklu mücadele için bilinç düzeyimizi geliştirmek bir ihtiyaçtır. O halde okunabilecek her yerde, tramvayda, otobüste, trende, evde okuyarak okuma alışkanlığımızı süreklileştirmeliyiz. Düzenli okuma ve öğrenme zihnin gelişmesini sağlar. İnsanın değiştirme, dönüştürme gücü ve üretkenliği artar.

Dolayısıyla, yaşamı değiştirme kavgası verenler okumaya daha çok önem vermelidirler. Tarihin hiçbir döneminde bu kadar çok okunacak kitap ve olanağa sahip olmadığımızı bilerek daha fazla okumaya, daha iyi bilinçlenmeye ve saflarımızı daha iyi pekiştirmeye!..

SY Kızıl Bayrak okuru/Belçika

İzmir Şirinyer Askeri Cezaevi'nde yatan bir hükümlünün kaleminden...

Biz miyiz sadece "vatansever"?

Ben firar, izin tecavüzü, üste taarruz (askeri) vb. suçlardan dolayı aranan biriydim. İzmir'de askerlik yaptığım birlikten firar etmiş, İstanbul'a gelmişim. Ancak kendim suç olarak görmememe rağmen askerden kaçmanın toplum içerisinde "yüz kızartıcı" bir suç olarak algılandığını çevremdeki insanların tutumundan anladım. Bir süre sonra yakalandım. Yakalayan karakol polisleri beni askeri inzibata teslim etti, üç gün inzibatta kaldım. Gece-gündüz dayak, küfür, ardi arkası kesilmeyen hakaretler ve işkencelerden sonra bu kez İzmir İl Jandarma'ya götürüldüm. Orada yaşadıklarımı anlatamam... Tekrar tekrar hatırlamak hayata olan inancımı, yaşama isteğimi zayıflatıyor. Yargılandım ve ceza aldım.

Mahkeme sonrası Şirinyer Askeri Cezaevi'ne gönderildim. İçerisi bir Nazi kampına benziyordu. Nizamiyeden girişte beni anadan doğma soydular. Çök, kalk hareketleri yaptırıldılar. Ellerim zincirlerle bağlıyken 7-8 jandarma birden bana saldırdı, ağız burnum kan içinde kalmıştı. Sonra cezaevinin "A" kapısına getirildim, orada da aynı işkence. Esas işkence ondan sonra başladı. "A" kapısından 10. koğuşa kadar ara koridoru kafam yere eğik, iki el ve ayak üzerinde yerde sürüklenerek geçtim. Koğuşa vardığımda tıpkı palyaçoğu andıran giysiler atıldı üzerime. Bir de biri 40 diğeri 45 numara ayakkabı. Koğuştaki 25 kişi vardı. Onları görünce içim ürperdi. Hepsi esas duruşta ve başları öne eğikti. İçeri girdiğimde karşımda bir yazı duruyordu. "Şer" yazıyordu. "O ne" dediler, "şer" dememle jandarmanın biri bana sert bir darbe vurdu, bayılmışım. Gözlerimi açtığımda bu olanlara inanmak istemiyordum. Bu bir karabasan veya bir kabus olmalıydı. Kafamı yastığa gömüp hüngür hüngür ağladım. Sabaha doğru saat beşte kaldırıldık. Tam 5 dakika tıraş süresi veriliyor, sonra da jiletler alınıyordu. Jiletler eksiksiz olmalıydı, yoksa dayak faslı başlıyordu. 7'de kahvaltı geliyordu, bir yumurtayı beş kişi yiyorduk. Ekmeği de öyle... İster doy ister

doyma, açlıktan ölsen kimsenin umurunda değil. Kahvaltıdan sonra gardiyanlara kahvaltı masası hazırlıyorduk. Onlar yedikten sonra tekrar temizleyip masa ve sandalyeleri yerine taşıyorduk. Sabahtan akşama kadar cezaevinin bütün bölümlerini yıkayıp siliyorduk. Olmadı bir daha. Beğenilmedi tekrar. Beğenilmeyince, ana avrat küfür ve sopayla. Bir de Salı, Perşembe ve Cuma günleri spor yaptırılıyordu. Nasıl mı? Önce ayı dansı, daha sonra ellerin ayak bileklerinde çökük halde ördek yürüyüşü. Dengeni kaybedip düşersen bütün gardiyanlar sana saldırıyor. Akşama doğru spor bitiyor. Koğuşa sürünerek giriyorsun. Her gün başka bir işkence ve zorlukla geçiyordu.

İçerde hiçbir arkadaş buna karşı çıkamıyor, çıkmıyor. Çünkü her karşı çıktığın konu için ceza üstüne ceza biniyor. Ve herkes bir an önce çocuğuna, ailesine, arkadaşına ve dostlarına kavuşmak için yapılan herşeye boyun eğiyor. Ama ben bunları içime sindiremiyordum. Daha dün gibi aklımda, ailem ve akrabalarım beni davullarla uğurlamışlardı. Bu muydu onların "vatani görev" dedikleri? Hem bu ülkede onca zengin çocuğu barlarda, diskolarda lüks arabalarıyla gezerken, biz miydik sadece "vatansever"? Bu ülkede yalnızca bu askerlik yapan gençlerin aileleri mi yaşıyor? Askerden önce bilmezdim ama şimdi daha iyi anlıyorum, bu ülkede parası olan askerlik de yapmaz, ceza da yatmaz, zorluk da çekmez.

Firardan (kaçmak) dolayı hiçbir zaman kendime kızmadım. Çünkü aslında bu memlekette esas vatan haini ve vatani satanlar elini kolunu sallaya sallaya geziyorlar. Bu yaşadıklarımın sadece bir bölümünü sizlerle paylaşabildim. Bugün askerden kaçmanın tamamen doğru olduğunu savunuyorum. Ama bunların yaşanmaması için bir şeyler yapmalıyız, bir şeyler yapılmalı. Bugün bana ve arkadaşlarıma, yarın başkasına... Çocuklarınıza, çocuklarımıza...

(Yazıyı kaleme alan arkadaş şu an adli bir cezaevinde...)

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Emperyalist savaşın başlayacağı şu günlerde, ABD emperyalizmine göbekten bağlı faşist Türk devletinin devrimcileri susturmaya ve yıldırılmaya yönelik saldırıları, keyfi gözaltıları ve tutuklamaları giderek artıyor.

En son 16 Ocak günü Antakya'da çalışmamız Abdullah Lif'i gözaltına almak isteyen faşist kolluk güçleri,

arkadaşımızın direnmesi üzerine azgınca döverek bırakmışlardır. Polisin bu saldırısı çalışmamız şahsında bize yapılmıştır. Bizler her zaman olduğu gibi Habipler'den aldığımız direnme geleneğini sahiplenerek bu tür saldırıları boşa çıkartıyoruz ve çıkarmaya devam edeceğiz. (SY Kızıl Bayrak/Antakya)

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

*Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı 82 yıl önce
Kemalist burjuvazi tarafından katledildiler...*

Onlar kavgamızda yaşıyor!

**Devrim ve sosyalizm
mücadelesi sürüyor!**